

கலைக்கேசரி

KALAIKESARI

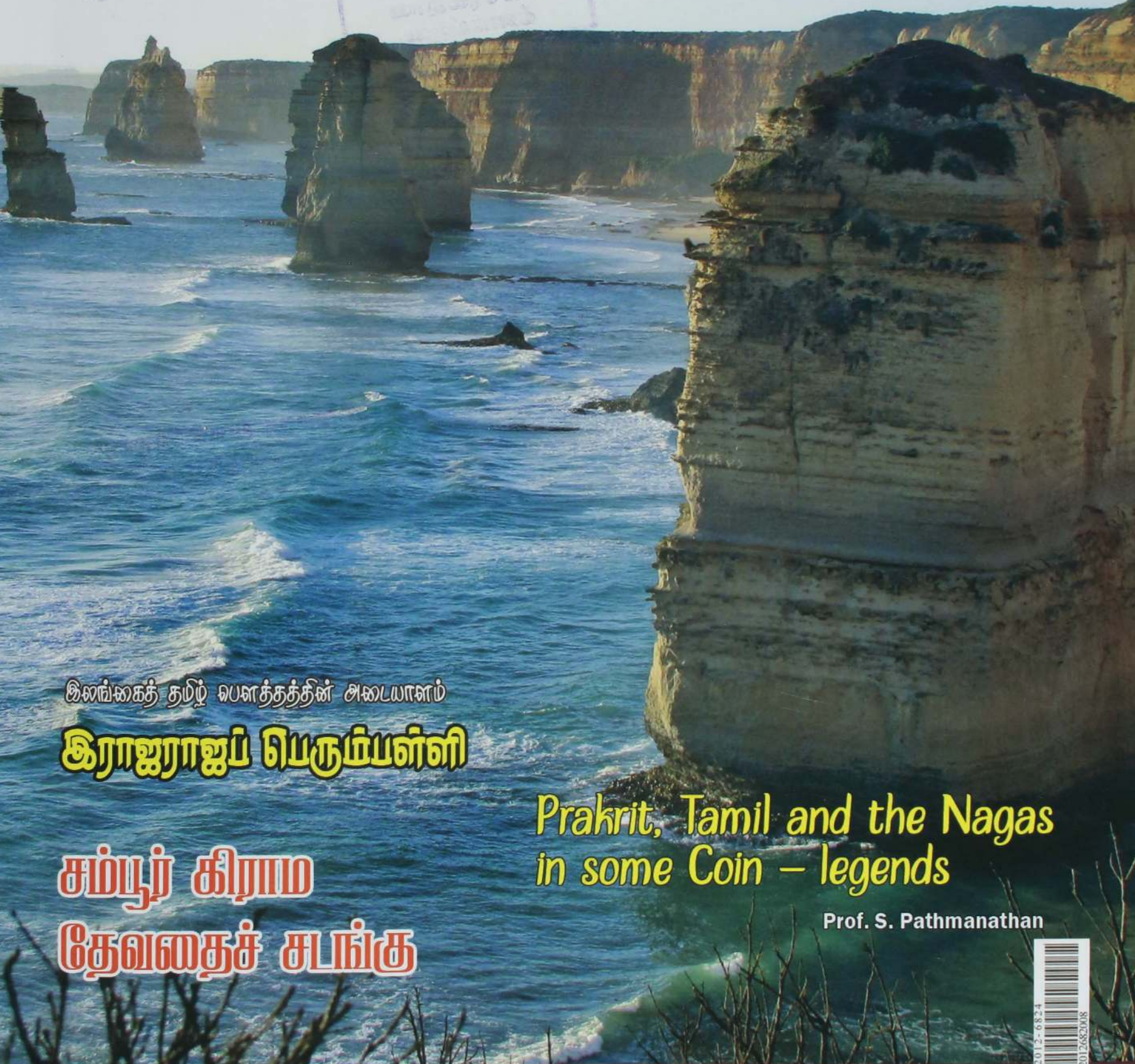

• CULTURE • HERITAGE • TRADITION • EVENTS • FASHION • INTERVIEWS • ENTERTAINMENT

VOLUME : 10 ISSUE : 01 Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under No. QD / 119 / News / 2018

சென்னை
27 FEB 2019
சென்னை

சென்னை
சென்னை

இலங்கைத் தமிழ் வளத்தத்தின் அடையாளம்
கிராஜராஜப் பெரும்பள்ளி

சம்பூர் கிராம
தேவதைச் சடங்கு

**Prakrit, Tamil and the Nagas
in some Coin – legends**

Prof. S. Pathmanathan

INDIA.....IN₹ 100.00
SRI LANKA....SLR 125.00
SINGAPORE...SG\$ 14.00

CANADA.....CAN\$ 10.00
AUSTRALIA...AUS\$ 10.00
SWISS.....CHF 10.00

USA.....US\$ 10.00
UK.....GB£ 6.00
EUROPE..EU€ 7.00

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Recharge Travels (Pvt) Ltd

www.recharge Travels.com

**On Time!
Everytime!**

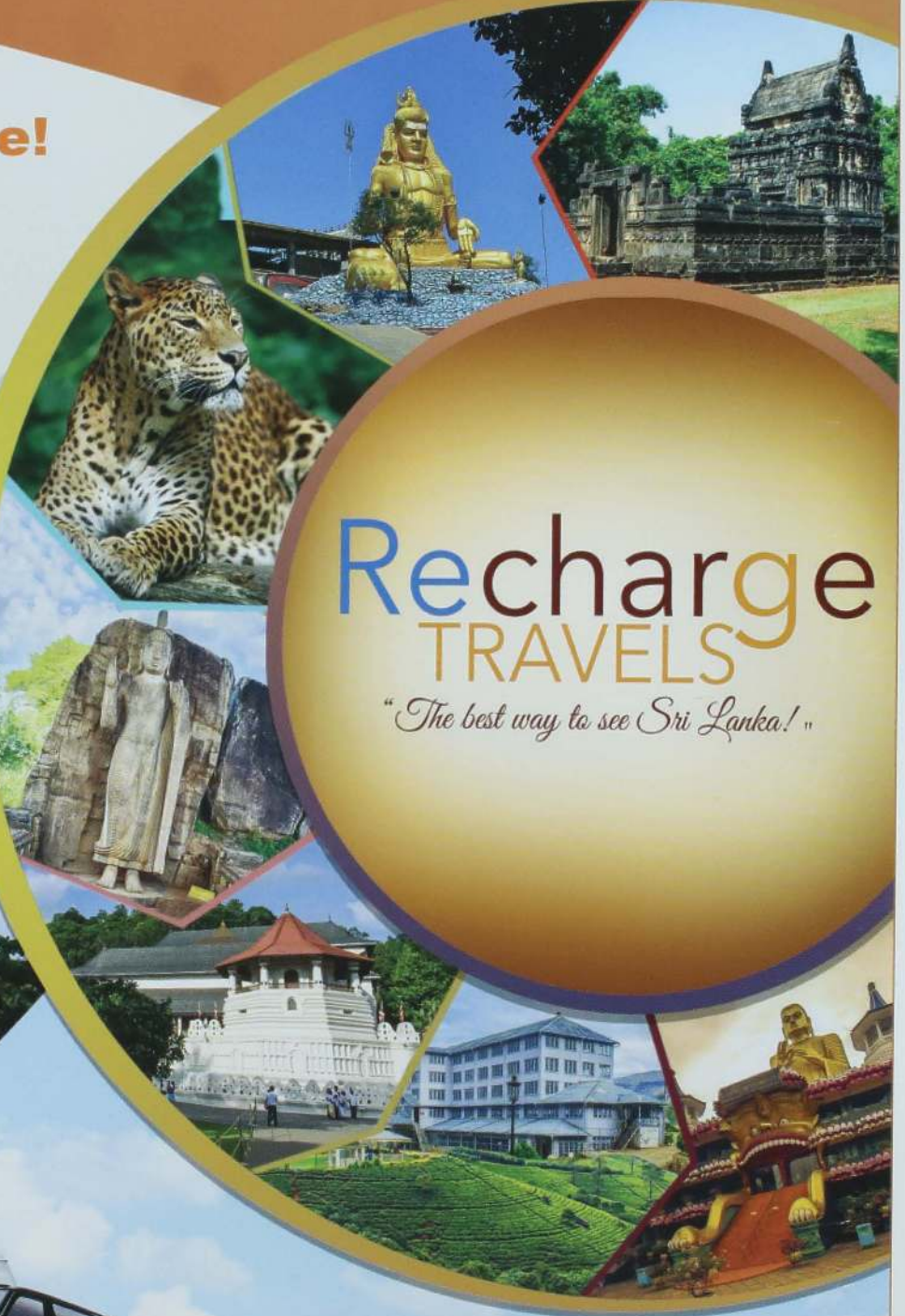

**Airport Pickup
or Drop**

Book ONLINE OR DOWNLOAD
RECHARGE Ride Mobile App
www.rechargeride.com

**Recharge
TRAVELS**

"The best way to see Sri Lanka!"

நீசார்ஜ் ட்ரவல்ஸ்

பாதுகாப்பான சொகுசான பயணத்திற்கு நாடுங்கள்

07777 21 999

info@recharge Travels.com

tourist link

**Recharge
TRAVELS**

HEAD OFFICE

68, Lorenz Road,
Bambalapitiya
Colombo-04.

24 HRS BOOKING

103, W.A. Silva Mawatha,
Wellawatte,
Colombo-06.

OPERATION

825/1, Munidasa
Kumaratunga Mw,
Katunayake.

BRANCH

12, 1st floor,
Cargills Square,
Jaffna

Powered by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

இலையான
நேரங்களில் இணைத்திடும்.....

சிவ் ருசுமையுடன்

43

வது வருடத்தில்...

Excellent Arts

கணேஷ்

டெகஸ்டைலஸ் (பிரைவேட்) லிமிட்டெட்

81-83, மெயின் வீதி, கொழும்பு-11.

தொலைபேசி: 2325128, 2343078

பெக்ஸ்: 2458937

E-mail: ganeshtextiles81@gmail.com

Web: www.ganeshtextiles.lk

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

பொதுசன நூலகம்

யாழ்ப்பாணம்

Contents

- 52 சந்தியாகோ டி கியூபா
- 58 படைப்பாற்றல் நிகழ்வின்போது ஏற்படும் மாற்றங்கள்
- 62 கதையாற்றலுடன் செம்பியன் செல்வன்

76 Prakrit, Tamil and the Nagas in some Coin – legends

- சம்பூர் கிராம தேவதைச் சடங்கு 06
- வவுனியா, கோதண்டர் நொச்சிக்குளத்திலும் நாகர் கால அணைக்கட்டு 10
- இசைமணி சங்கீத பூஷணம் பே.சந்திரசேகரம் 15
- இலங்கை தமிழ் பௌத்தத்தின் அடையாளம் இராஜராஜ பெரும்பள்ளி 18
- சீனாவில் உள்ள சிவன் ஆலயத்தில் தமிழ் கல்வெட்டு 27
- தீவகப்பற்றில் சைவமும் பௌத்தமும் 30
- சங்க காலத்தைய மதுரையா – கீழடி? 37
- மண்டூர் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண வித்தியாலயம் 42
- திருக்கோவில் கிராமத்தில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் திருக்கோவில் 46

அட்டைப்படம்

அவுஸ்திரேலியாவின் தேசிய மரபுரிமை இடங்களில் ஒன்றாக விளங்கும் மாபெரும் சமுத்திர வீதியின் ஒரு காட்சி. 243 கி.மீட்டர் தூரமுள்ள இவ்வீதி அவுஸ்திரேலியாவின் தென்கிழக்குக் கரையில், விக்டோரியா நகரங்களான ரோகுவே மற்றும் அலன்ஸ்போட்டிநிடையில் அமைக்கப்பட்டது. உலக மகாயுத்தத்தில் ஈடுபட்டுத் திரும்பிய யுத்த வீரர்களினால் அமைக்கப்பட்ட இம்மாபெரும்வீதி யுத்தத்தில் உயிரிழந்த வீரர்களின் ஞாபகச் சின்னமாக விளங்குகிறது. இச்சமுத்திர வீதியின் பாதையில் சுண்ணக்கற்களினால் உருவான 12 திருத்தூதர்களின் சிலைகள் மற்றும் குகைகள் உட்பட பல்வேறு பிரசித்தி பெற்ற இடங்கள் அமைந்துள்ளன.

PUBLISHER

Express Newspapers (Cey) (Pvt) Ltd.
185, Grandpass Road, Colombo 14,
Sri Lanka.
T.P. : +94 11 7322732
Fax : +94 11 2327827
kalaikesari@expressnewspapers.lk
www.kalaikesari.com

EDITOR

Annalaksmy Rajadurai
luxmi.rajadurai@yahoo.com

CONTRIBUTORS

- Prof. S.Pathmanathan
- Prof. Kanagasabapathi Nageswaran
- Prof. Saba Jayarasa
- Mrs. Pathma Somakanthan
- Dr. Vivian Sathiyaseelan
- Dr. Shanmugasarma Jeyaprakash
- Dr. Arumainayagam Satheeskumar
- Aruna Selladurai
- Shanthini Arulanantham
- E.Pakiyarajan
- Yoga Yogendran

PHOTOS

- S.M.Surendran
- Bhushan de Costa
- S.Karthigesu
- P.Krushanth

LAYOUT

- M.Sritharakumar
- P.S.Diroshini

ADVERTISING & SUBSCRIPTIONS

V.Shivakumar - 071 6845751
shivan@encl.lk

CIRCULATION

T.Ravi - 077 7751021

ISSN 2012 – 6824

வணக்கம் கலைக்கேசரி வாசகர்களே!

To our esteemed readers,

January, 2019

அனைவருக்கும் இனிய புத்தாண்டு வாழ்த்துக்களும், இனிய பொங்கல் வாழ்த்துக்களும் உரித்தாகுக!

தமிழர் தம் தனிப்பெரும் திருநாளாய் விளங்கும் தைப் பொங்கல் நந்நாள், உலகின் புற இருளைப் போக்குவதுடன், உயிரினங்களுக்கு உணவினையும் அளிக்கும் ஒளித் தெய்வமான சூரியனுக்கு, முதல் நெல் அறுவடையில், புத்தரிசி எடுத்து, பொங்கலிட்டுப் படைத்து, அகவிருள் நீக்கப் பிரார்த்தித்து, அனைவரும் பகிர்ந்துண்ணும் பெருநாளாக விளங்குகின்றது. ஞாயிறு போற்றுவும்! ஞாயிறு போற்றுவும்! என இன்றைக்கு ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன் சிலப்பதிகார காப்பியத்தை ஆக்கியளித்த இளங்கோ அடிகள் கதிரவனையும் வாழ்த்திப் பாடியமையை இவ்விடத்தில் நினைவுகூர்தலும் பொருந்தும். நற்காரியங்களில் இயற்கையை முதன்மைப்படுத்திப் போற்றும் தமிழர் தம் பண்பாட்டினை இது புலப்படுத்துதல்.

அன்பையும், மனிதத்துவத்தையும் போற்றிநிற்கும் இந்நந்நாள், நமக்குள் நிலவும் அகவிருளை நீக்கி, அன்பையும் சமாதானத்தையும் துலங்கச் செய்ய, மனமார எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திப்போம்.

தமிழர் தம் வரலாறு மற்றும் பண்பாட்டுச் சிறப்புக்களை வெளிக்காட்டுவதனையே பிரதான நோக்காகக் கொண்டு, வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் கலைக்கேசரி இதழும் தனது பணியில் பத்தாவது ஆண்டில் காலடி எடுத்து வைக்கிறது என்ற மகிழ்ச்சியான செய்தியையும் பகிர்ந்துகொள்வதோடு, அதன் எதிர்கால வளத்துக்கும் உங்களது மேலான ஆதரவு தொடர்ந்து கிடைக்க வேண்டுமெனவும் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

மேலும் இப்புத்தாண்டின் முதல் இதழிலும், பேராசிரியர். சி.பத்மநாதன் உட்பட அறிஞர்கள் சிலர் தமது ஆய்வுரீதியான வரலாற்றுப் படைப்புக்களைத் தந்து செழுமைப்படுத்தி யிருப்பதையும், அத்துடன் மேலும் சில சுவாஸ்யமான விடயதானங்கள் இடம்பெற்றிருப்பதையும் காண்பீர்கள்.

வாசித்து இன்புறுங்கள். உங்களது புதிய நண்பர்களுக்கும் அறிமுகப்படுத்துங்கள்.

நன்றி. வணக்கம்.

Happy New Year and Happy Thaipongal to all of you!

Thaipongal dawns on the 1st of the Tamil month. "Thai" is an auspicious day for Tamil people, which extols the planet Sun that gives light, gets rid of darkness and gives food to all living creatures of the world. On this day, people, by offering Pongal with the rice obtained from the first paddy harvest in a traditional manner as a thanks giving, and praying Sun God to get rid of the inner darkness in the human mind and share the Pongal with others happily. It is appropriate to mention here the sayings of the great poet LlangoAdigal praising the Sun also as "Hail the Sun" in his opening greetings in his outstanding epic 'Silapathikaram', more than a thousand years ago. This shows the culture of the Tamils who always give first place to the nature, in any creative and auspicious endeavour.

Let us pray on this auspicious day the Almighty God, to enlighten the world with love and affection to humanity and to drive away the darkness in the human mind. And at the same time, we wish to mention here that the KalaiKesari that is devoted mainly to Tamil history and traditions, with other interesting features, enters its 10th year of journey, and earnestly welcomes your continued support in the future too.

In this first issue of this New Year, as usual, you can find some analytical articles of some scholars, including Prof.S.Pathmanathan and some other interesting features also.

Please read and enjoy. Introduce to your new friends also.

Thank you.

அனுலக்ஷ்மி ராஜாராம்

Anu Lakshmi Rajaram

சம்பூர் கிராம தேவதைச் சடங்கு

வைத்திய கலாநிதி
அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார்

சடங்குகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் பரம்பரை பரம்பரையாக பேணிக்காத்து வருவதில் திருகோணமலை மாவட்ட பழந்தமிழ்க் கிராமங்கள் இன்றளவும் உயிர்ப்புடனேயே உள்ளன. ஒவ்வொரு கிராமமும் தனக்கே உரிய பண்பாட்டுச் சிறப்பு களுக்கு ஏற்றாற்போல தன்னை தகவமைத்துக் கொண்டு காணப்படுகின்றது.

அந்த வகையில் முற்றாக நிர்மூலமாக்கப்பட்டு கடந்த பத்து வருடங்களாக (2006 - 2016) இடம் பெயர்க்கப்பட்ட சம்பூர் கிராமம் மீளவும் தனது சொந்த இடத்திலேயே குடியேறியுள்ள நிலையில், இங்கு இடம்பெற்று வருகின்ற கிராமதேவதைச் சடங்கு என்னும் பண்பாட்டு நிகழ்வு தனித்துவம்

மிக்க ஒன்றாகவே விளங்குகின்றது. இவ் வகையான பண்பாட்டு நிகழ்வுகள் அந்த சமூகத்தின் வரலாற்று வேரை ஆழமாக தேடத் தூண்டுபவையாக அமை கின்றன. நாம் யார்? எமது இனத்தின் தனித்துவம் என்ன? எது எமது கலாசாரம்? நமது ஒற்றுமை என்ன? இவற்றுக்கான விடைகளை எமது எதிர்கால சந்ததியினர் உணரக் கூடியதாக உள்ளமை இதன் சிறப்பு.

இச் சடங்கிலே பரிகலங்களை அழைத்தல், வெள் ளைக்கல் முந்தல் மாரியம்மன் மடை, தோணா பத்தினியம்மன் மடை, பத்திரகாளி கோவில் பொங்கல், நாயன்மார் மடை, வழியமுது என்பன

பரிகலங்களை அழைத்தல்

கிராமத்தில் வாழ்கின்ற மக்களை நோய் நொடியின்றி காத்துவருகின்ற சிறுதெய்வங்களை அதாவது பெருந்தெய்வங்களின் பரிவாரங்களை பரிகலங்கள் என்று அழைப்பர். இச்சடங்கை 'பரிகல வேள்வி' என்றும் அழைப்பதுண்டு. வேள்விச் சடங்கு என்னும் போது இது ஆகம முறை வழிபாட்டிலிருந்து வேறுபட்டது. ஆண்டவனை மிகவும் நெருங்கி வழிபடும் முறையாகும். இறைவனோடு உறவாடி வழிபடும் முறையாகும்.

திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பழமையான தமிழ்க் கிராமமும் திருக்கோணேஸ் வரத்துடன் ஏதோவொரு வகையில் தொடர்பு பட்டுள்ளதை புராண இலக்கியங்கள் மூலமாக அறிகின்றோம். இவ்வகையான தொடர்பு சம்பூர் கிராமத்துக்கும் உண்டு. இக் கிராம தேவதைச் சடங்கும் திருக்கோணேஸ்வரப் பெருமானிடத்திலிருந்தே தொடங்குவதைக் காணலாம்.

திருக்கோணேஸ்வரத்தை நோக்கிய ஊர் எல்லை

வெள்ளைக்கல் முந்தல் மாரியம்மனுக்கு மடையும், தொடர்ந்து வருகின்ற திங்கட்கிழமை தோணா பத்தினியம்மனுக்கு மடையும், செவ்வாய்க்கிழமை பத்திரகாளி அம்மனுக்கு ஏழு சாடி பொங்கல் பூசையும், புதன் அல்லது வியாழக்கிழமை நாயன்மாருக்கு கயிறு நேர்ந்து பின்னர் சனிக்கிழமை நாயன்மார் மடையும் இடம்பெறவுள்ளது என்று கூறுவர்.

அதேநேரம் இக்காலங்களில் கிராமத்திலே சுபகாரியங்கள், வேள்விகள், வீடுகளிலே மடை வைத்தல், மச்சம் மாமிசம் புழங்குதல் செய்யக் கூடாத விடயங்களாகக் கருதப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வெள்ளைக்கல் முந்தல்

மாரியம்மனுக்கு மடை

குறித்த வெள்ளிக்கிழமை பிற்பகல் வேளையில் மாரியம்மன் மடைக்கான ஏற்பாடுகள் நடைபெறத் தொடங்கும். ஊர் பெரியவர்கள் கூடி பூசகரை அழைத்து வருதலுடன் இந்நிகழ்வு ஆரம்பமாகும். பறைமேளம் முழங்க, குழல் ஊத, வெள்ளை

யின் புறத்தே உள்ள சந்தியில் ஒரு வெள்ளிக் கிழமையன்று நள்ளிரவு நேரத்தில் தலைமைப் பூசகரும், இணைப்பூசகரும், தளையனும் (ஆதிக்குடி மக்களில் ஒருவர்) நின்றுகொண்டு பரிகலங்களை கூவி அழைப்பர்.

“கோணை நாயகருக்காக குளக்கோட்டு மன்னரைக் கொண்டு வரப்பட்ட மக்கள் நாங்கள் குளக்கோட்டு மன்னன் ஆணைப்படி ஒருபாக்கு ஒரு பழம் ஒரு வெற்றிலை....”

என்று தொடங்குகின்ற பாடல்/ மந்திரத்தினை உச்சாடனம் செய்து பரிகலங்களை ஊருக்குள் கூவி அழைப்பர்.

மேல்பட்டு கட்டி நாற்புறமும் பிடித்துவர எமது பண்பாட்டு ஆடைகளுடன் மக்கள் பின்னே அணிவகுத்து வர பூசகர் அவரது இல்லத்திலிருந்து சித்தி விநாயகர் ஆலயத்தை நோக்கி கௌரவமாக அழைத்துவரப்படுவார்.

அதனைத் தொடர்ந்து சம்பூர் கிராமத்தின் இரு அந்தங்களிலிருந்தும் ஊர் மக்கள் பூசைப் பெட்டிகளுடன், பறைமேளம் முழங்கிட குழலிசையும் சேர்ந்தொலிக்க அரோகரா சத்தத்துடன் பூசகர் தலைமையில் சித்திவிநாயகர் ஆலயத்துக்கு பேரணியாக அழைத்து வரப்படுவார்கள். பின்னர் இங்கு விநாயகருக்கு பூசை வழிபாடுகள் இடம்பெற்று

இதன்போது அடுத்து வருகின்ற வெள்ளிக்கிழமை மூலம் பன்னிரண்டு குடிகள் சார்பாக

பன்னிரண்டு பூசைபெட்டிகளும் சேர்ந்து ஊர் மக்களின் பேரணியுடன் கலந்து ஏத்தாலை என்னும் இடத்திலுள்ள வெள்ளைக்கல்முந்தல் மாரியம்மன் இருப்பிடத்தை முன்னிரவில் சென்றடையும்.

கிராமிய வழிபாட்டு முறையையே பாரம்பரியமாகக் கொண்ட இவ் வழிபாட்டிடத்தில் ஆலயத்துக் கான கட்டிடங்கள் எதுவும் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பெரியளவிலான வெள்ளைநிற கருங்கல் ஒன்றை காலாகாலமாக மாரியம்மனாக உருவகப்படுத்தி வருவது ஊர்மக்களின் வழக்கமாகும். ஆனால் வேள்விக் காலத்தில் இவ்விடத்தில் கூடாரம் அமைத்து வில் கட்டி சிறப்புச் செய்வர்.

சம்பூர் மக்களை மடைப்பெட்டிகளுடன் அழைத்துவந்த பிற்பாடு பூசகர் தலைமையிலான குழுவினர், கூனித்தீவு கிராமத்துக்குச் சென்று அவ்வூர் மக்களையும் இதேபோல மேளதாளம் குழலோசை என சிறப்புச் செய்து மடைப்பெட்டிகளுடன் அழைத்து வருவர்.

இதைத் தொடர்ந்து சம்பூர் பத்திரகாளி அம்மன் கோவிலுக்குச் சென்று பத்திரகாளியையும், கூனித்தீவு சென்று காளிகா தேவியையும் முறையாக அழைத்து வரும் சடங்கு நடைபெற்று இங்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கூடாரத்தினுள் ஆவாகனப்படுத்துவர். அதுமட்டுமல்லாது கூனித்தீவிலிருந்து வரும்போது வெள்ளை நிறத்திலான கழுக்கோழியையும், குளிர்ந்தி சட்டியையும் எடுத்து வருவர். இதுவே அதிகாலையில் கழுவில் ஏற்றப்படும் கோழியாகும்.

கன்னிக்கால் நாட்டல்

கிராமங்களிலே சிறுதெய்வ வழிபாடு நடைபெறும் இடங்களிலும் சடங்குகளிலும் கன்னிக்கால் நாட்டும் சடங்கு முக்கியமானதாகும். இடத்திற்கேற்றாற் போல பலவகையான மரத்தினுடைய நேரிய கிளைகள் பயன்படுத்தப்படும். இங்கு கன்னிக்கால் நாட்டுவதற்காக பூவரசு மரத்தின் சிறப்பான நேரிய கிளை (கந்து) ஒன்றை பயன்படுத்தப்படும். எட்டுக் காலில் கூடாரம் அமைத்து ஒன்பதாவது காலாக கன்னிக்கால் நாட்டப்படும்.

இதற்கான மரக்கந்தை தெரிவு செய்யும் போது முதலில் சிறப்பாக வளர்ந்த கிளையை கொண்ட பூவரசுமரம் அடையாளம் காணப்படும். பின்னர் அன்றிரவு அம்மரத்தை சென்றடைந்து அதை வணங்கி, மடை வைத்து, அனுமதி கிடைக்க பூசைவழிபாடுகள் செய்து மரத்திலிருந்து கன்னிக்காலுக்குரிய மரக்கந்து வெட்டப்படும். (இன்று நாம் மரங்களை வெட்டும்போது கடுமையான சட்ட திட்டங்களைப் பின்பற்றுகின்றோம். மரங்கள்

வெட்டப்படுவதனால் ஏற்படும் பாதிப்புகள் பற்றி அறிகின்றோம். ஆனால் எம் முன்னோர்கள் அன்றே மரத்தினுடைய கிளையொன்றை வெட்டுவதாக இருந்தால் கூட மரத்தை வணங்கி வழிபடும் முறையொன்றை உருவாக்கியுள்ளனர்.)

சிறப்பான வரவேற்புடன் பக்தி பூர்வமாக எடுத்து வரப்பட்ட மரக்கந்தின் கிளைகள் சீவப்பட்டு நேரிய தாக்கி உரிய இடத்தில் கன்னிக்காலாக நாட்டப்படும். இவ்வேளையில் சாமியாட்டம் எனப்படும் உருவேறியாட்டமும் நடைபெறும்.

மடை வைத்தல்

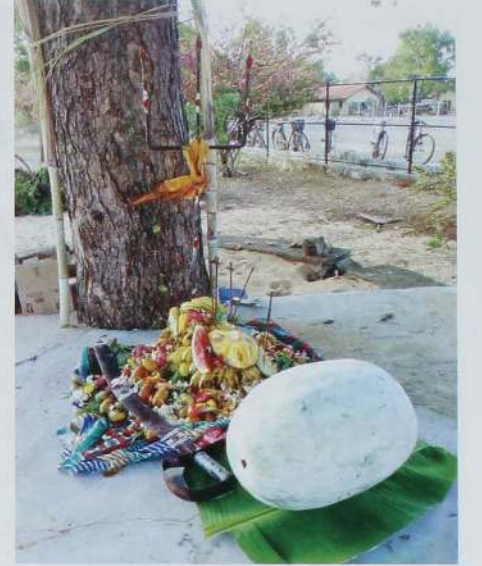
இதைத் தொடர்ந்து சேலை எறியும் நிகழ்வு இடம்பெறும். இதன்போது மாரியம்மன் வேள்விக் காக கட்டிய கூடார கம்புகள் சேலைகள் கொண்டு அலங்கரிக்கப்படும். மடை வைத்தல், கும்பம் நேர்தல், அவிபாகங்கள் படைத்தல், பொங்கல் அமுது படைத்தல் போன்ற சடங்குகளும் இடம்பெறுவது சிறப்பம்சம்.

குளிர்ந்தி பாடுதல்

நேர்ந்து விடப்பட்ட கோழியானது அதிகாலை வேளையில் கழு ஏற்றப்படும். இவ்வேளையில் கழுவேற்றப்பட்ட கோழியானது உரத்துக் கூவுவதைக் காணலாம். இதன் தொடர்ச்சியாக பரிகலங்களுக்கு அரிசி எறிதல், வைரவர் பூசை, மாரியம்மன் குளிர்ந்திப்பாடல் என்பன (உடுக்கொலி, பறை மேளம், குழல் ஒலி என்பன சேர்ந்தொலிக்க பாடப்படுவது) இடம்பெறுதலைத் தொடர்ந்து வேள்வியானது நிறைவு பெறும். இம்முறை மாரியம்மன் வேள்விக்கு பூசகராக இ. பத்மநாதன் அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.

பத்தினியம்மன் வேள்வி

திங்கட்கிழமை மாலை வேளையில் மேளதாளங்களுடன் மேல்பட்டு கட்டி உரிய மரியாதையுடன் ஊர் பெரியவர்களால் இவ் வேள்விக்குரிய பூசகரும்,

அதைத் தொடர்ந்து பூசகர் தலைமையில் மடைப்பெட்டிகள் எடுத்து வருகின்ற ஊர்மக்களும் சித்திவிநாயகர் ஆலயத்துக்கு அழைத்துவரப்படுவர். பின்னர் இவர்கள் யாவரும் தோணா என்னும் இடத்திலுள்ள பத்தினியம்மன் ஆலய இடத்திற்குச் செல்வர். (சிலை வணக்கம் இல்லாத இவ்விடம் பனிச்சை மரத்தின் கீழ் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.)

இங்கு நடைபெறுகின்ற வேள்வியின் போது பத்தினி அம்மனை ஆவாகனப்படுத்தும் பொருட்கள் யாவும் நீலாப்பளை என்னும் இடத்திலுள்ள பத்தினியம்மன் (தாயம்மன்) ஆலயத்திலிருந்து ஏற்கனவே எடுத்து வரப்பட்டிருக்கும். இப்பகுதியிலுள்ள பத்தினியம்மன் கோவில் வேள்விச் சடங்குகளுக்கு இவ்வாறு நீலாப்பளை பத்தினி ஆலயத்திலிருந்து தாவனப் பொருட்கள் கொண்டு வரப்பட்டு சடங்குகள் செய்வது பாரம்பரியமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படும் முறையாகும். இதனால் நீலாப்பளை உறையும் பத்தினியை 'தாயம்மன்' என்றும் அழைப்பதுண்டு.

இங்கும் கன்னிக்கால் நாட்டுதல் முக்கிய சடங்காகும். இதற்காக பூவரசு மரம் தெரிவு செய்யப்படும். பூசகர் தலைமையிலான குழுவினர் உரிய சிறப்பான பூவரசு மரத்தைத் தேடிச்சென்று அம்மரத்திற்கு பூசை வழிபாடுகள் செய்து பூவரசங்கந்து வெட்டிக் கொண்டுவரப்பட்டு கன்னிக்கால் நாட்டும் சடங்கு நடாத்தப்படும். பின்னர் வில் வைத்து கட்டப்பட்ட கூடாரத்திற்கு சேலை எறிந்து கட்டும் நிகழ்வு இடம் பெறும். இதன்போது சாமியாட்டமும் நிகழும்.

இதனைத் தொடர்ந்து உரல் உலக்கையால் நெல் குற்றல், உப்பு நீரை கடலில் இருந்து மொண்டுவந்து விளக்கெரித்தல் போன்றவை சடங்கு சம்பிரதாயத்துடன் நடைபெறும். விடிகாலை வேளையில் காவல் தெய்வங்களுக்கு பூசை வழிபாடுகள் நடைபெறும்.

பெறும். பத்தினியம்மன் காவியம் பாடப்படும். மடை பூசைவழிபாடுகள் பத்தினி தெய்வத்துக்கு நடைபெற்று இவ் வேள்வி நிறைவடையும். இம்முறை பூசகராக அ. குகராசா அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.

பத்திரகாளியம்மன் பொங்கல்

செவ்வாய்க்கிழமை சம்பூர் பத்திரகாளியம்மனுக்கு ஏழுசாடி பொங்கல் பொங்கி பூசைகள் இடம் பெறும். இத்தினத்தன்று காலையில் சித்திவிநாயகர் ஆலயத்திலிருந்து பன்னிரண்டு குடி மக்களை சேர்ந்தவர்களால் பன்னிரண்டு மடைப்பெட்டிகள் சிறப்பான முறையில் எடுத்துக் கொண்டுவரப்பட்டு பத்திரகாளியம்மன் கோயிலைச் சென்றடைவர். மதியம் அம்மனுக்கு பூசைவழிபாடுகள் இடம் பெற்று பொங்கல் படைக்கப்படும்.

நாயன்மார் மடை

வில்லுக்குளத்தின் கரையோரத்தில் உள்ள நாயன் மாருக்கு புதன் கிழமை மாடுபிடி வீரர்களிடம் கயிறு நேர்ந்து கொடுக்கப்படும். இவர்கள் காடுகளுக்குள் சென்று குறியிடப்படாத குளுமாடுகளைப் பிடித்து கொண்டு வருவர். இதைத் தொடர்ந்து வருகின்ற சனிக்கிழமை வில்லில் மாடுகட்டி பலியிடப்படும். (தற்காலத்தில் பலியிடுதல் இல்லாது அதற்கு ஒப்பான நிகழ்வு நடைபெறுகின்றது.) இவ் வேள்விக்குப் பூசகராக இம்முறை ந. பூலோகராசா அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். இவ்வாறு சம்பூர் கிராமத்தைக் காவல் காத்து வருகின்றதாகக் கருதப்படும் தெய்வங்களுக்கும் பரிகலங்களுக்குமான நேர்த்திக்கடன்கள் செய்து ஊர் மக்களால் அவிபாகங்கள் பயபக்தியுடன் வழங்கப் படும். அடுத்த வருடம் இந்நேர்த்தியை முடிக்கும் முகமாக பத்திரகாளியம்மன் கோயிலடியில் வழியமுது கொடுக்கப்படும். இது இங்கு தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும்

வவுனியா, கோதண்டர் நொச்சிக்குளத்திலும் நாகர் கால அணைக்கட்டு

வரலாற்றுத் தேடல்

அருணா செல்லத்தாரை

கோதண்டர் நொச்சிக் குளம்

பறங்கி ஆறு நொச்சிக்குளம்

இலங்கையின் வடபுலத்திலுள்ள பெரு நிலப் பரப்பு இராவண மகாராசாவுடைய வரலாற்றுடன் தொடர்புடையது. கிறிஸ்துவிற்கு முன்னர் 3084 ஆண்டுகளில் அதாவது இன்றிலிருந்து சுமார் 5102 வருடங்களுக்கு முன்னர் இலிங்க வழிபாட்டில் சிறந்த இராவண மகாராசா வாழ்ந்துள்ளார். அவருடைய ஆள்புலம் மாந்தை, திருக்கேதீச்சரம், பாலாவி போன்ற இடங்களை உள்ளடக்கிய மா-தோட்டம் பிரிவாகும். இங்கு அவருடைய 'லங்கா நகரி' (இலங்காபுரம்) இராஜதானி அமைந்திருந்தது. இராவண - இராம யுத்தத்தின் பின்னர் அங்கிருந்து வெளியேறிய இயக்கர் - நாகர்கள் இராஜதானிக்கு கிழக்குப் பகுதியில் குடியேறினர். இந்தப் பிரதேசம் மேற்கு மூலை, கிழக்கு மூலை என பிரிக்கப்பட்டு, பின்னர் 'அடங்காப்பற்று' என்ற காரணப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

- இலங்காபுரம் இராஜதானி என்று ஆங்கிலத்தில் குறிக்கப்பட்டிருப்பதை அனூராதபுரம் இராஜதானி யென தமிழ் வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

காரணத்தினால் பெருநிலப்பரப்பு பிரதேச வரலாற்றில் அநேக குழப்பங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

குளங்களின் பெயர்கள் :

மருதமரம், இத்திமரம், ஆலமரம், கூழாமரம், விளாத்தி, பாலை, கருங்காலி, போன்ற பல மரங்களின் பெயர்களும், மற்றும் நொச்சி, நெளுச்சி, முள்ளி போன்ற செடிகள், நீரில் வளரும் தாமரை, அல்லி போன்ற கொடிகள் ஆகியவற்றின் பெயர்களும் அடங்காப்பற்று - வன்னிப் பிரதேசத்தில் உள்ள குளங்களுக்குப் பெயர்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மரங்கள், செடிகள், கொடிகள் ஆகியன தனித்தனியான வகையில் சிறப்புடையவையாகும்.

நொச்சி : இதனை மரம் என்று சொல்வதை விட செடி என்று கூறுவது பிரதேச பாரம்பரியமாகும். நொச்சிச் செடியில் இரண்டு வகைகள் உள்ளன.

பூ-நொச்சி, மருத்துவ நொச்சி என

அடங்காப்பற்றுப் பிரதேசத்தில் கிழக்கு மூலை மற்றும் நடுச்செட்டிகுளம் பகுதி களில் ஆறு குளங்கள் 'நொச்சிக் குளம்' என்ற பெயரில் இருந்துள்ளன. இங்கு வாழ்ந்த இயக்கர்கள் இலிங்கத்தை வழிபட்டமைக்கும், நாகர்கள் ஆயுர் வேத மருத்துவத்தில் சிறந்தவர்கள் என்பதற்கும், இவற்றை ஆதாரங்களாகக் கூறலாம்.

அழைக்கப்படும். பூ-நொச்சிச் செடியின் பூக்கள் சிவனை வழிபடுவதற்கு உபயோகப்படுத்தப்படும். இலிங்க ஆலயங்கள் இருந்த இடங்களில் பூ-நொச்சி செடிகள் வளர்க்கப்பட்டுள்ளன. மருத்துவநொச்சி ஆயுள்வேத மருத்துவத்தில் மிக முக்கியமான மூலிகையாகும். இந்தச் செடிகள் குளக்கரைகளிலும், குளத்தின் கட்டுகளிலும் குளத்தை அண்டிய பகுதிகளிலும் வளர்வதுண்டு. இதனால் நொச்சிச் செடி நிரம்பிய குளங்களுக்கு 'நொச்சிக்குளம்' என்ற பெயர் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அடங்காப்பற்றுப் பிரதேசத்தில் கிழக்குமூலை மற்றும் நடுச்செட்டிகுளம் பகுதிகளில் ஆறு குளங்கள் 'நொச்சிக் குளம்' என்ற பெயரில் இருந்துள்ளன. இங்கு வாழ்ந்த இயக்கர்கள் இலிங்கத்தை வழிபட்டமைக்கும், நாகர்கள் ஆயுர் வேத மருத்துவத்தில் சிறந்தவர்கள் என்பதற்கும், இவற்றை ஆதாரங்களாகக் கூறலாம். ஆனால் காலவேறுபாடுகள் மற்றும் பிரதேசத்தில் இடம் பெற்ற அபிவிருத்திகள் போன்றவற்றால் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாக எந்தெந்த நொச்சிச் செடிகள் எங்கெங்கு இருந்தன என்பதற்கான சான்றுகள் எதனையும் காண முடியாமல் இருக்கின்றது.

நொச்சிச் செடிகள் கூடுதலாக வளர்ந்து காணப்பட்ட குளங்களின் பெயர்கள் 'நொச்சிக் குளம்' என்றே தொடர்ந்தும் இருக்கின்றன. பெரு நிலப் பிரதேசத்தில் ஒரே பெயரில் உள்ள குளங்களின் அமைவிடங்களை அடையாளம் காண்பதற்காக பெயர்கள் மாற்றப்பட்டுள்ளதையும், சுருக்கப்பட்டுள்ளதையும், சேர்க்கப்பட்டுள்ளதையும் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

புராதன காலத்தில் கிழக்கு மூலை மற்றும் மேற்கு மூலைப் பிரதேசங்களில் குடியேறிய நாகர்கள், இயக்கர்களின் நீர்ப்பாசனத் தேவைக்காக ஆறுகளை மறித்து குளங்கள் கட்டியும், சமநிலப் பரப்பில் பள்ளமான இடங்களைத் தெரிவுசெய்து காட்டு வெள்ளத்தைத் தேக்கி நீர்ப்பாசனம் வழங்கியும் உள்ளனர். ஆறுகளை மறித்துக் குளங்கள் கட்டப்பட்ட இடத்திலிருந்து நீர் வடிந்து அதே ஆற்றுப் பள்ளத்தினூடாகப் பாய்வது வழக்கம். 4 - 5 கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் ஆற்றில் பாயும் நீரை, கருங்கல் பொளிவுகளினால் அணைக்கட்டுகளைக் கட்டி

மூலைத்தீவு மாவட்டத்தில் பாயும் பேராற்றை, ஆற்றிற்குக் குறுக்கே கற்களை அடுக்காக அடுக்கி நீரைத்தேக்கி நீர்ப்பாசனம் வழங்கியுள்ளமைபற்றி கடந்த கலைக்கேசரிக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இதேபோல மற்றுமொரு அணைக்கட்டு வவுனியா மாவட்டத்தில் கோதண்டர் நொச்சிக் குளப் பகுதியில் பறங்கி ஆற்றை மறித்து கட்டுப்பட்டுள்ளமை, பிரதேச ஆதரன்மைக்கான மற்றுமொரு அடையாளமாகும்.

நொச்சிமோட்டைஆறு = பறங்கி ஆறு = பேராறு : வவுனியாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் செல்லும் ஏ ஒன்பது வீதியிலுள்ள நொச்சிமோட்டைக்கு மேலே உற்பத்தியாகி, மேற்கு நோக்கிப் பாய்ந்து பின்னர் வடக்கு மற்றும் மேற்கு திசைகள் நோக்கித் திரும்பி மன்னாருக்கு வடக்கே இலுப்பைக்கடவைப் பகுதியில், மேற்குக் கடலில் கலக்கும் ஆற்றின் பெயர் நொச்சிமோட்டை ஆறாகும். போர்த்துக்கேயருடைய (பறங்கியர்) ஆட்சியின் அடையாளமாக இது 'பறங்கிஆறு' என்று பெயர் மாற்றம் பெற்றது. அண்மையில் இதன் பெயர் 'பேராறு' என்று மாற்றப்பட்டுள்ளது. தற்போது பறங்கி ஆற்றிலிருந்து குடிநீர் வழங்குவதற்கான பாரியதிட்டம் வவுனியா புதுக்குளத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

நொச்சிக்குளம் : கி.பி. 1817ஆம் ஆண்டு, பெருநிலப்பரப்பில் ஆறு பிரிவுகளில் இருந்த ஆறு குளங்களுக்கு 'நொச்சிக்குளம்' என்ற பெயர் வைக்கப்பட்டுள்ளது. (01).கிழக்கு மூலை தெற்கு, (02).கிழக்குமூலை வடக்கு (03).நடுச்செட்டிகுளம் பிரிவு (04).சின்னச்செட்டிகுளம் மேற்கு (05).மேல் பற்று தெற்கு. (06).மேல்பற்று கிழக்கு ஆகிய பிரிவுகளில் ஆறு குளங்களுக்கு 'நொச்சிக்குளம்' என்ற பெயர் இருந்துள்ளது. மேல்பற்று கிழக்கில் இருந்த நொச்சிக்குளம் மேல்பற்று வடக்கில் சேர்த்து பதியப்பட்டதாக ஜே.பி. லூயிஸ் அவர்கள் எழுதி, 1895 இல் வெளியிட்ட வன்னிக் கைநூலில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

கோதண்டர் நொச்சிக்குளம் : கிழக்கு மூலை வடக்கிலிருந்த நொச்சிக்குளம் கி.பி.1810 ஆண்டு

களின் பின் ‘கோதண்டர்-நொச்சிக்குளம்’ எனப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் 2012ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசு நில அளவைத் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்ட இலங்கை வரைபடத்தின் இரண்டாவது பதிப்பில் ‘கோதண்டர் - நொச்சிக்குளம்’ என்ற பெயர் ‘நொச்சிக்குளம்’ என்று மட்டும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்த வரைபடத்தின்படி புதுக்குளத்திற்கு வந்து சேரும் பறங்கியாறு, தவசியாறுகளை அடுத்து (கோதண்டர்) நொச்சிக்குளம் பகுதியைக் குறுக்கறுத்து பாலமோட்டை நோக்கிச் செல்கின்றது. -

கோதண்டர் : நடுச்செட்டிக்குளம் செக்கடிபுலவில் வாழ்ந்த குடும்பத்துடன் தொடர்புடைய கோதண்டர், நொச்சிக்குளம் கிராமத்தின் ஊடாகப் பாய்ந்த, பறங்கி ஆற்றின் கரையில் விவசாயம் செய்து வந்தார். கோதண்டர்-ஒருநாள் இரவு வயல் குடிலில் காவலுக்கு படுத்திருந்தபோது, “கோதண்டா, கிடாரங்கள் உருண்டு வருகின்றன. அவற்றை தடுத்துப் பிடிப்பதற்கு கயிறு கொண்டு வா” என்று அசரீரிக் குரல் கேட்டது. கோதண்டர் பயந்து, காலையில் கிராமத்திற்கு ஓடி வந்து கிராமவாசிகளுக்கு இதனைத் தெரிவித்தார். ஆனால் கிடாரங்களை ஒருவராலும் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. கோதண்டர் காட்டிய இடத்தில், ஆற்றிற்கு குறுக்கே பெரிய பள்ளம் மட்டும் இருந்தது. இதனால் அந்த இடத்திற்கு “கிடாரம் தாண்ட மடு” என்று பெயர் வைத்து அழைக்கப்பட்டதாக தெரிவிக்கப்படுகிறது. கிடாரம் தாண்ட மடுவைச் சுற்றி கருங்கல் தூண்கள் அடுக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், இவற்றை யாரோ செட்டிக்குளம் கொண்டு செல்வதற்காக அடுக்கியுள்ளார்கள் என்பதும் மற்றுமொரு செவிவழிச் செய்தியாகும்.

இந்தத் தகவல்களில் இருந்து ‘கோதண்டர்’ என்பவர் நொச்சிக்குளத்தில் பிரபலம் அடைந்த விவசாயியாக இருந்துள்ளார் என்பது தெளிவாகிறது. கி.பி.1800ஆம் ஆண்டுகளின் பின்னர் கிழக்கு மூலை வடக்கில் இருந்த கிராமங்களின் பெயர்களை பதிவு செய்த ஆங்கிலேயர், கிராமத்தில் பிரபலமாக இருந்த கோதண்டர் என்ற தனியாருடைய பெயரைச் சேர்த்து கோதண்டர்-நொச்சிக்குளம் என்று பதிந்துள்ளனர். இதேபோல கிழக்கு மூலை தெற்கில் இருந்த மருதங்குளத்திற்கு ‘எல்லப்பர் மருதங்குளம்’ என்று பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலேயர் இதுபோல பல கிராமங்களுக்கு தனியாரின் பெயர்களை வைத்து வேறுபடுத்தி பதிவுகளைச் செய்துள்ளனர்.

குடிசனத்தொகை: அந்நியர் ஆட்சியில் அடங்காப்பற்று - வன்னிப் பிரதேசத்தில், பல அரசியல் குழப்பங்களை ஏற்படுத்திய பண்டார வன்னியன், 1811ஆம் ஆண்டு மேற்கு மூலை பண்டார-இலுப்பைக் குளத்தில் காலமாகியதைத் தொடர்ந்து குடிசன மதிப்பீடுகள் ஆரம்பித்துள்ளன. கோதண்டர்-நொச்சிக்குளம் கிராமத்தில் கி.பி.1817 களில் 12 பேரும், 1839இல் 8 பேரும், 1881இல் 10 பேரும், 1891இல் 22 பேரும் வாழ்ந்துள்ளதாக மதிப்பீட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அடுக்குக்கல்லு அணைக்கட்டு: 05-08-2018 சனிக்கிழமை கோதண்டர் நொச்சிக்குளத்தை குறுக்கறுத்துப் பாயும் பறங்கி ஆற்றில் இருக்கும் கிடாரம் தாண்ட மடுவையும், அங்கு அடுக்கப்பட்டுள்ள கருங்கல் தூண்களையும் பார்ப்பதற்காகச் சென்றிருந்தேன். கடந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட யுத்த சூழ்நிலை காரணமாக அநேகமான மக்கள்

ஆற்றில் தண்ணீர்

கூம்பி வடிவில் பொலியப்பட்ட கற்கள்

விழுந்துள்ள சிறிய கருங்கற்கள்

ஐந்துதலை நாகசிலை வடிவக்கல்

கிராமத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்து, தற்போது மீளக் குடியேறியிருந்தாலும், வீதியின் அருகே இருந்த காட்சிகளும், தூரத்தே தெரிந்த பனை மரங்களும் கிராமத்தின் புராதனத்திற்கு சான்று பகர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

கோதண்டர்-நொச்சிக்குளம் கிராமத்தில் திருத்தப் பட்ட வயல்வெளிக்கு அருகே உள்ள காட்டுக் குறையின் ஊடாக பறங்கி ஆறு வடக்கு நோக்கிப் பாய்கிறது. ஆற்றின் கரையில் பெரிய மருத மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. மழையில்லாத கடுங்கோடையிலும் ஆற்றில் முழங்காலளவு நீர் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஆற்றின் மறுபக்கத்தில் உயரமான பகுதியிலிருந்து பல கருங்கல் துண்டங்கள் கீழே விழுந்துள்ளன. இந்தக் கருங்கல் துண்டங்களில் பலவித அடையாளங்கள் பொலியப்பட்டுள்ளதையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

ஆற்றின் மறுகரையில் மேலே சென்று பார்த்த போது, ஆற்றிற்கு குறுக்கே அணைக்கட்டு கட்டப்பட்டிருப்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. அணைக்கட்டு ஆரம்பிக்கப்படும் இடத்தில் சிறிய அளவிலான கருங்கல் துண்டங்கள் அடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் நடுவே மேல்பகுதி கூம்பி வடிவில் பொலியப்பட்ட தூண்களும் உள்ளன.

அடுக்குக்கற்களின் நடுவே வளர்ந்த மருத மரங்களின் வேர்கள் மேலே தெரிகின்றன. அவற்றின் நடுவே ஐந்துதலை நாக சிலையின் வடிவில் பொலியப்பட்ட கல்லொன்று சரிந்த நிலையில் இருக்கின்றது.

அதற்கு அடுத்ததாக பொலியப்பட்ட பெரிய தூண்கள் அடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கந்தூண்களின் ஒரு மூலைப்பகுதியில் பள்ளங்கள் பொலியப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பள்ளங்களின் தொகை இடத்திற்கு இடம் மாறுபடும் என்று பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் கூறியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அந்தந்த இடங்களை அடையாளம் காண்பதற்கான குறியீடுகள் இவைகளாகும்.

ஆற்றில் நீர் பாயும்போது நடுப்பகுதியில் நீரோட்டத்திற்கான தாக்கம் கூடுதலாக இருக்கும். இதனால் நடுப்பகுதியில் சுமார் 10 அல்லது 12 அடி நீளமுள்ள தூண்கள் அடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை ஓரளவு சீராக பொலியப்பட்டுள்ளமை தெரிகிறது. சுமார் பன்னிரண்டு அடி அகலத்திற்கு கருங்கற் தூண்களை ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக அடுக்கி அணைக் கட்டு பலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இந்தத் தூண்களை அடுத்து அணைக்கட்டின் முடிவிற்காக பல அளவிலான கருங்கல் துண்டங்கள் அடுக்கப்பட்டுள்ளன. சுமார் 60 அடி

தூண்களின் மூலையில் பள்ளங்கள்

கிடாரம் தாண்ட மடு

பொளியப்பட்ட பெரிய தூண்கள்

மாறியுள்ள ஆற்றோட்டம்

நீளத்திற்கு இந்த அணைக்கட்டு கட்டப்பட்டுள்ளது. அடுக்கப்பட்டுள்ள தூண்களை உடைத்துக் கொண்டு ஆற்று நீர் நேராகச் செல்ல முடியாத காரணத்தினால், அணைக்கட்டை விலத்தி சுற்றிப் பாய்ந்துள்ளது. அந்த இடத்தில் அதிகளவிலான கற்களுக்கு நடுவே மருதமரங்கள் வளர்ந்துள்ளன.

அணைக்கட்டிலிருந்து 10 அடி தூரத்தில் ஆற்றிற்கு குறுக்கே நீர் நிறைந்த பள்ளமான பகுதி காணப்படுகிறது. இதுவே 'கிடாரம் தாண்ட மடு' என்று பிரதேசவாசிகளால் நம்பப்படுகிறது. நீர் நிறைந்த பள்ளமான பகுதியை 'மடு' என்று அழைப்பது பிரதேச பாரம்பரியம். ஆற்றிற்கு குறுக்கே 'மடு' என்று அழைக்கப்படும் இடத்தில் நீர் ஆழமாக நிறைந்துள்ளது. அந்த இடத்திலிருந்து ஆற்றின் ஓட்டம் திசை திரும்பியுள்ளமை தெரிகிறது.

கருங்கற்களை, தூண் வடிவில் பொளிந்து பறங்கியாற்றின் குறுக்கே அடுக்கி நீரைத் தேக்கி அதன் கீழேயுள்ள பகுதிகளுக்கு நீர்ப்பாசனம் வழங்கப்பட்டுள்ளமை இந்த அடையாளங்கள் மூலம் உறுதியாகிறது. கனரக இயந்திரங்கள் இல்லாத காலத்தில், இதுபோன்ற அணைக்கட்டுகள் கட்டப்பட்டுள்ளன.

இதனால்தான் பூதங்கள், முனிகள், அல்லது நாற்பது அடி மனிதர்கள் இவற்றைக் கட்டியிருக்க வேண்டும் என்று பலவிதமான கற்பனைக் கதைகளை எம்மவர்கள் உருவாக்கியுள்ளமை தெளிவாகிறது.

பெருநிலப்பரப்பில் ஆறுகளுக்கு குறுக்கே நாகர்கள் கருங்கற்களால் அணைக்கட்டுகளைக் கட்டியுள்ளனர். கோதண்டர் நொச்சிக்குளத்தில் பறங்கி ஆற்றிற்கு குறுக்கே கட்டப்பட்டுள்ள கருங்கல் அணைக்கட்டும், வடபுலத் தமிழ் மக்களின் புராதனத்திற்கு மற்றுமொரு தொல்லியல் அடையாளமாகும். இதுபோன்ற தொல்லியல் சின்னங்களை வடபுலத்தின் எதிர்காலச் சந்ததியினரான தமிழ் மாணவர்கள் பார்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

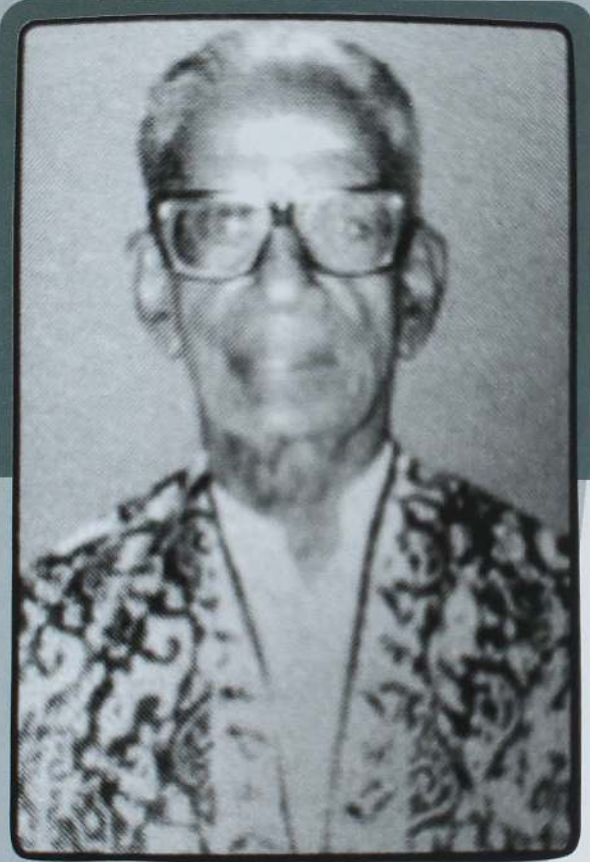
ஆங்கிலேயர் உட்பட அனைத்து ஆய்வாளர்களாலும் பறங்கி ஆற்றின் குறுக்கே கட்டப்பட்டுள்ள இந்த அணைக்கட்டுபற்றி எதுவிதமான ஆய்வுகள் செய்யப்படாமலும், குறிப்புகள் எழுதப்படாமலும் இருந்தது துரதிருஷ்டமானதாகும். எனக்கு இந்த வாய்ப்பு கிடைத்தமை மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

பல்துறை வித்தகர்

இசைமணி சங்கீதபூஷணம்

பே.சந்திரசேகரம்

பத்மா சோமகாந்தன்

“நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்”
என்ற கொள்கையோடு இசையைப் பரப்பும்
பணிகளில் பணிகளில் தன்னை முற்று
முழுதாக அர்ப்பணித்து அருந்- தொண்டாற்றி
வெற்றிகண்ட இசைவித்தகரே பல்துறை
வித்துவம் மிக்க இசைமணி சங்கீத பூஷணம்
பே.சந்திரசேகரம் அவர்கள்.

யாழ் இசையை மீட்டி இனிய கானத்தை எழுப்பித் தன்
இன்னிசையால் மனதை மகிழ்வித்து மணற்றிடர் மிக்க
மண்ணையே பரிசாகப் பெற்ற பாணனுடைய இசை வித்துவத்தின்
சிறப்பையே துல்லியமாக நினைவூட்டி நிற்பது யாழ்ப்பாணம்
என்ற இடப்பரப்பு.

இம் மண்ணின் வரலாற்று வித்தே இசையோடு முளை
கொண்டதனால் போலும் பெருந் தொகையான இசை
வல்லாளர்கள், கலைஞர்கள், பாடகர்கள் என இசைச் சாகரத்தில்
பல்வேறு துறைகளிலும் மாபெரும் வித்தகர்களாக ஏராளமானோர்
காலத்திற்குக் காலம் தோன்றி இசைத் தேவதையை ஆராதித்தும்,
இவ்வின்னிசையைப் பரப்பியும் பரம்பரை பரம்பரையாக
வளர்த்தெடுப்பதற்குமாகப் பல பணிகளை பள்ளிகளை, பயிற்சி
வகுப்புகளை நடத்தி வந்துள்ளனர்.

“நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற கொள்கை
யோடு மேற்குறிப்பிட்ட பணிகளில் தன்னை முற்றுமுழுதாக
அர்ப்பணித்து அருந் தொண்டாற்றி வெற்றிகண்ட இசைவித்தகரே
பல்துறை வித்துவம் மிக்க இசைமணி சங்கீத பூஷணம்
பே.சந்திரசேகரம் அவர்கள்.

சகல ஆற்றல்களையும் உள்ளடக்கிய வேல் என்னும் ஆயுதத்தை
அணைத்த ஊரோ! என எண்ணும்படியாக ஆண்டாண்டு காலமாக

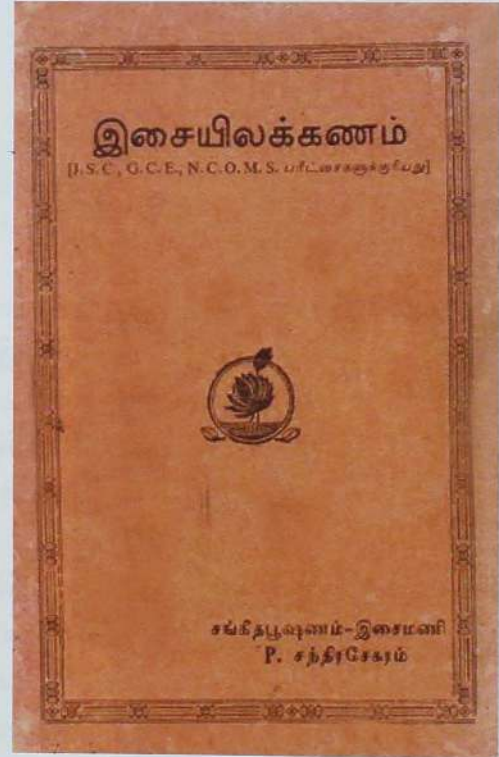
உவந்தளித்த வேலணையிலே இறை பக்தியும் ஆசாரமும் நற்குண நற்செயல்களும் மிக்க பேரம்பலம் என்பவரையும் எல்லாவகையிலும் பதிக்கேற்ற பத்தினியாகப் பொருத்தமாக பராசக்தி என்ற பெயரோடு விளங்கியவரையும் பெற்றோராகப் பெற்ற பாக்கியம் கொண்டவரே இசைமணி சந்திரசேகரம் அவர்கள். நான்கு சகோதரர்களுடனும் இரண்டு சகோதரிகளுடனும் கூடிப்பிறந்த இவர் இளமையிலேயே தந்தையாருடன் இணைந்து ஆலயங்களிலே தேவார திருவாசகங்கள் பாடுவதிலும் பண்ணிசை, புராணம் முதலியவற்றில் ஆர்வம் கொண்டும் பங்குபற்றி வந்தமையால் இத்துறையில் மிகுந்த நாட்டமும் ஆற்றலும் மிக்கவராக விளங்கினார்.

தந்தை எவ்வழியோ அவ்வழியே மைந்தனும் தன் சுவடுகளைப் பதித்தமையால் பெற்றோர் இவருக்கு இயல்பாகவே கிடைக்கப்பெற்ற இசைக்கொடையை அவதானித்து தகுந்த ஆசான்களிடம் தமது மகன் இசைக் கல்வியை மேற்கொள்வதற்கான ஒழுங்குகளை முன்னெடுத்தனர். அதன் பயனாக 1935 ஆம் ஆண்டு, இவரது 19 ஆவது வயதிலே கர்நாடக இசையைக் கற்றுத் தேறுவதற்கென சென்னை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்வதற்கான வாய்ப்பும் இவருக்குக் கிடைத்தமை பெரும் பாக்கியமென்றே குறிப்பிட வேண்டும்.

1935 ஆம் ஆண்டு, இவரது 19 ஆவது வயதிலே கர்நாடக இசையைக் கற்றுத் தேறுவதற்கென சென்னை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்வதற்கான வாய்ப்பும் இவருக்குக் கிடைத்தமை பெரும் பாக்கியமென்றே குறிப்பிட வேண்டும்.

இலங்கையில் இசையை மேம்படுத்தி வளர்க்க வென ஸ்தாபிக்கப்பட்ட வட இலங்கைச் சங்கீத சபை தொடங்கப்பெற்று 4 ஆண்டுகளாகினாலும் மேன்மேலும் அதனை உன்னத நிலைக்கு உயர்த்துவதற்கென ஆசிரியர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும், விரிவுரையாளர்களுக்கும், பரீட்சார்த்திகளுக்கும் மற்றும் இதனோடொட்டிய சகலருக்கும் பயிற்சிப் பட்டறைகளை நடத்துவதற்கெனத் தமிழ் கத்தைச் சேர்ந்த பெரும் இசை வித்தகர்களான திருவாளர்கள் பீ.சாம்பழர்த்தி டைகர் வரதாச்சாரி யார், ரீ.எம்.சு வாமிநாதபிள்ளை, தஞ்சாவூர் பொன்னையா பிள்ளை, கல்யாண கிருஷ்ணபாகவதர் ஆகியோர் இங்கு வருகை தந்து விரிவுரைகளை நடத்தினர்.

இவ்விரிவுரைகளிலே தவறாது பங்குபற்றித் தம் திறமையை வெளிப்படுத்திய சந்திரசேகரம் என்ற மாணவன், உட்பட திரு. கு.வேலாயுதபிள்ளை, பிரம்மமூலீ கே.பி.பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் ஆகிய மூவரையும் இந்த இசைப் பேராசிரியர்கள் தம்முடன் தமிழகத்திற்கு அழைத்துச் சென்று இசைக்கல்வி கற்பதற்காக அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்த்து உதவினர். 1935 தொடக்கம் தொடர்ந்து 5 ஆண்டுகள் வரை இம்மூவரும் இசைக் கல்வியைக் கசடறக் கற்று மேன்மேலும் பல இசைநுட்பங்களை தெளிவு பெறத் தெரிந்து கொண்டு சங்கீதபூஷணம் என்ற பட்டத்தோடு இலங்கை திரும்பினர். இம்மூவருமே இங்கிருந்து அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் சென்று முதன்முதல் அங்கு சங்கீதபூஷணம் என்ற பட்டம் பெற்று நாடு திரும்பிய நம்மவராவர். அதுவும் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள இசைமேதா விகளின் சிபாரிசின் பேரில் இம்மூவருக்கும் கிடைத்த வாய்ப்பு பெரும் வாய்ப்புமட்டுமல்ல நம் நாட்டுக்கும் பெருமை சேர்ப்பதாகும்.

அக்காலத்திலே இசைப்பிரியர்களும், இயல்பாகவே இசைக்கொடை கிட்டியவர்களாகவும் சிலர் இருந்தாலும் அவ்விசையை வரன்முறையாகக் கற்பிக்கக் கூடிய ஆசிரியர்களோ, அமைப்புக்களோ இன்மையால் பலரிடம் இசையாற்றல் இருப்பினும் அதனை வளர்த்தெடுக்கக்கூடிய சூழலின்மையால் புகழ்மிக்க இம்மூவருடைய இசையறிவும் பலருக்கும் பயன்பட்டதெனலாம்.

சங்கீதபூஷணம் பட்டம் பெற்று நாடு திரும்பி திரு.சந்திரசேகரத்திற்கு யாழ்ப்பாணம்,

கலாபூஷணம், இசைமணி,
இசைப்பேரறிஞர், இசைக்கலா
முதல்வர், இசைப்பேரரசு என
இவரது இசைஞான வித்தகத்தின்
உச்சநிலையைப் பாராட்டிப்
பல்வேறு அமைப்புக்களும்
பட்டமளித்துக் கௌரவித்துள்ளன.

கொழும்புத் துறை சென். ஜோசப் ஆசிரிய
கலாசாலையில் சங்கீத விரிவுரையாளர் என்ற அரச
நியமனம் கிடைத்தது. இரண்டு வருடங்கள் நீடித்த
கடமையின் பின்னர் இலங்கை அரசில் அப்போது
தபால் தந்தி அமைச்சராக இருந்த திரு. ச. நடேச
பிள்ளை அவர்களின் சிபார்சின் பேரில் மேலும் சில
இசை நுட்பங்களைத் தெளிவுற விரிவுறக் கற்பதற்
காக அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று
1943ஆம் ஆண்டு முதல் 1946 வரை இசைக்
கலையை மேலும் மெரு கூட்டிக் கற்று இசைமணி
என்ற சிறப்புப் பட்டத்துடன் நாடு திரும்பினார்.

இசைத்துறையில் மேல்நிலையை எய்திய
பின்னரும் இசைப்பணிக்கு மாத்திரமன்றி ஏனைய
சமுதாய சேவைகளையும் அர்ப்பணிப்போடு ஆற்றி
வந்த இப்பெரியாரின் நினைவுகள் காலாதி காலம்
நிலைத்தே இருக்கும்.

1946 தொடக்கம் சங்கீத விரிவுரையாளராக மட்டு
நகர் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையிலே நியமனம்
பெற்று அரும்பணியாற்றினார்.

அடுத்த ஆண்டு ஜூலை 19 ஆம் நாள் முத்தமிழ்
வித்தகர் சுவாமி விபுலானந்த அடிகளார்
இறைவனடி சேர்ந்தபோது அவரது திருவுடலை
மலர்களால் அலங்கரித்ததோடு நெஞ்சை உருக்கும்
பக்திப் பாமாலைகளையும் தானே இயற்றியும்
இசையமைத்தும் பாடிப்பரவி பலரது உள்ளங்
களையும் கொள்ளை கொண்டு நெகிழ்ச் செய்தார்.

இலங்கை வானொலியில் சுமார் 12 ஆண்டு
காலம் இசை நிகழ்ச்சிகளுக்கு உதவி அமைப்பா
ளராக, செய்தி ஆசிரியராக, அறிவிப்பாளராக,
மொழி பெயர்ப்பாளராக எனப் பற்பல பணி
களையும் வெகு உற்சாகத்துடன் மேற்கொண்டு
உழைத்துள்ளார்.

தான் பெற்ற இவ்விசைஞானத்தை இளையோரும்
ஏனையோரும் பெற்று அனுபவிப்பதோடு இசைத்
துறைக்கு வளம் சேர்த்து இசைவித்தகராக
வரவேண்டுமென்ற நோக்கில் இசை மீயு-

என்ற பெயரில் இசைப்பயிற்சி வகுப்புகளை யாழ்/
வண்ணை இந்து ஆரம்பப் பாடசாலைக்கு முன்
அமைத்து மாணவர் உட்பட வளர்ந்த
பெரியோர்களுக்குமே இசைப் பயிற்சியளிப்பதில்
மும்மரமாக ஈடுபட்டிருந்தார்.

இந்த அமைப்பே யாழ்நகரில் முதன் முதலாக
இசைக்கென ஆரம்பமான சங்கீத அக்கடமி,
சங்கீத ஆச்சிரமம் எனவும் தவறாமல் கூறி மகிழ்
வுறுவார். இந்த அமைப்பை ஏற்படுத்த இவரது
நீண்ட நாள் நண்பர்களும் இவரோடிணைந்து
இன்னிசை பயின்ற இசைவித்தகர்களான திரு.கே.
பாலசுப்பிரமணிய ஐயர், திரு.கே.வேலாயுத
பிள்ளை இருவரும் உதவி ஒத்தாசையாக இருந்தனர்.

வட இலங்கைச் சங்கீத சபையை ஸ்தாபிப் பதற்கு
உற்சாகத்துடன் உழைத்த இவர் அதன் உபதலை
வராக இருந்தும் அச்சபை நடாத்துகின்ற ஆறு
தரங்களுக்குமான பாடத்திட்டத்தையும் தானே
தயாரித்தளித்து முக்கிய பங்காற்றியுள்ளார்.

தெல்லிப்பளை யூனியன் கல்லூரி, யாழ் இந்துக்
கல்லூரி, வேலணை வைத்தியலிங்கம் துரைசாமி
ம.ம.வித்தியாலயம் என நாட்டின் பல்வேறு
கல்லூரிகளிலும் இசை பயிற்றுவித்த அனுபவத்
தையும் கொண்டு இசை இலக்கணம் I, II என
இருநூல்களையும் 'இசை கற்பித்தல் இசையறி
முறை', 'யாழ்ப்பாணம் பழம் பெரும் இசைக்
கலைஞர் வரலாறு' என்ற நூல்களையும் ஆக்கி
யுள்ளாரெனினும் அவை அச்சேறியதாகத் தெரிய
வில்லை.

கலாபூஷணம், இசைமணி, இசைப்பேரறிஞர்,
இசைக்கலா முதல்வர், இசைப்பேரரசு என இவரது
இசைஞான வித்தகத்தின் உச்சநிலையைப்
பாராட்டிப் பல்வேறு அமைப்புக்களும் பட்ட
மளித்துக் கௌரவித்துள்ளன.

யாழ்.பல்கலைக்கழகமும் அதன் வெள்ளிவிழா
வைபவத்தையொட்டி இசை வித்தகர் பே.சந்திர
சேகரம் அவர்களின் மேதமையைப் பாராட்டி
முதுகலைமாணி எம்.ஏ.(முதுமாணி) பட்டமளித்துக்
கௌரவித்துள்ளமை பெருமைக்குரியதே.

அரசசேவையிலிருந்து 55 வயதிலேயே ஓய்வு
பெற்று, இசை வளர்ச்சிக்காகவே அயராது
உழைத்த இந்த இசை வித்தகர் சிலகாலம் நோயுற்
றிருந்ததன் காரணமாக 2002 பங்குனி மாதம் 15
ஆம் நாள் இறையடி சேர்ந்தார்.

இவரது மறைவு நிரப்ப முடியாத வெற்றிடமே
யாகும்.

இலங்கைத் தமிழ் பெளத்தத்தின் அடையாளம்

இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி

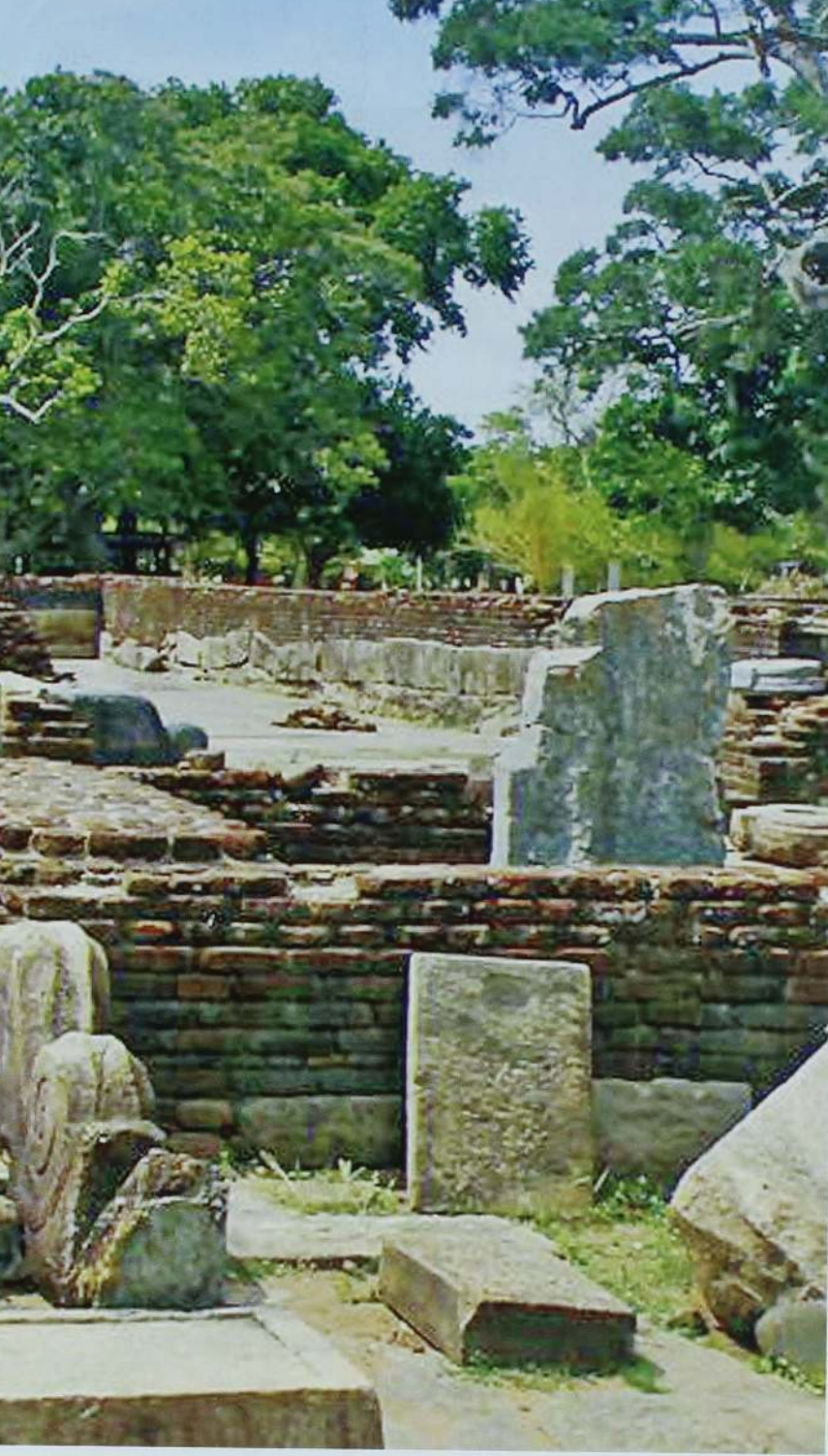
சாந்தினி அருளானந்தம்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், வரலாற்றுத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

கோகர்ண என்ற பண்டைய பெயரில் அறியப்பட்ட திருகோணமலைப் பிரதேசமானது வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலம் முதல் முக்கியத்துவமுடையதாக விளங்கி வந்துள்ளது. இயற்கைத்துறைமுகத்தை கொண்ட இப்பிரதேசம் இலங்கையின் வரலாற்றில் கவனத்திற்குரியதாக இருந்துள்ளதைப் பல்வேறு சான்றுகளினூடாக அவதானிக்க முடிகின்றது. அப்பிரதேசத்தில் காணப்படும் தொல்லியல் வரலாற்று மையங்களில் பெரியகுளம் என்ற இடமும் குறிப்பிடத்தக்கதாக அமைந்திருந்ததைக் காணலாம். திருகோண மலையிலிருந்து அனுராதபுரத்திற்குச் செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் ஒன்பது கிலோமீற்றர் சென்று, வெல்கம் விகாரை சந்தியினின்றும் கிளைப்பாதை வழியாக ஐந்து கிலோ மீற்றர் கடந்தால் வெல்கம் விகாரையின் அழிபாடுகளை அவதானிக்கலாம். இதுதொல்லியல்

வரலாற்று மையமானது 1929 இல் அடையாளம் காணப்பட்டு, 1934 இல் தொல்லியல் மையமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஆரம்பத்தில் இருமேடுகள் தொல்லியலாளரின் கவனத்திற்குரியதாக இருந்தன. இவை அகழ்வாய்க்கு உட்படுத்தப்பட்டபோது ஒன்றில் தூபியின் அழிபாடுகளும் மற்றையதில் சிலை மனையும் (Image House) வெளிப்பட்டன. தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் கல்வெட்டுக்களும் மற்றும் பல பொருட்களும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. மேலும் இங்கு பெரிய குளம் ஒன்றும் அடையாளம் காணத்தக்க வகையில் அமைந்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பெரியகுளத்தில் அமைந்திருந்த இவ்விகாரை இலங்கையின் வரலாற்றில் இனங்களுக்கிடையே குறிப்பாக இருசமயங்களுக்கிடையே

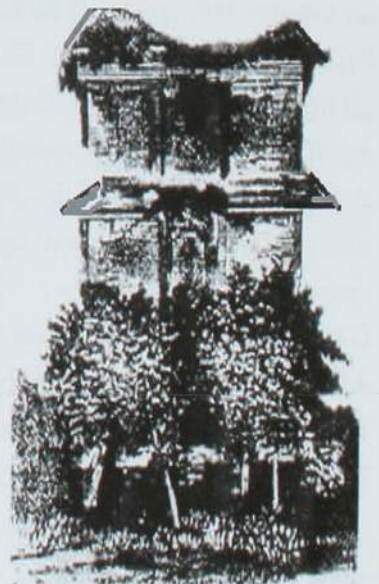
சோழவம்சத்தின் வரலாற்றிலும் இப்பள்ளி முக்கியமானவொன்றெனலாம்.

இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறுபட்ட உறவுகள், தொடர்புகள் இருந்து வந்துள்ளதை பாளி இலக்கியங்களும் தொல்லியற் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. தென்னிந்தியாவில் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் சோழ அரசு ஒரு பேரரசாக மாற்றமடையத் தொடங்கிய நிலையில் இலங்கையும் அயலிலிருந்த அரசுகளும் அதனுடைய செல்வாக்கிற்கு உட்பட வேண்டியிருந்தன. கி.பி.993 - 1012 வரை ஆட்சி செய்த முதலாம் இராஜராஜசோழன் காலத்தில் சோழப்பேரரசு எய்திய வளர்ச்சியை நீலகண்ட சாஸ்திரி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் “இராஜராஜன் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்டபோது சோழ அரசு சிறிதாக இருந்தது. இராஷ்டிரகூடத் தாக்குதல்களின் விளைவுகளின்றும் நீங்கிய சோழ முடியாட்சி இராஜராஜனின் ஆட்சியின் கீழ் சக்தி மிக்கதாக வளர்ந்தது. வியாபித்துப் பரந்தும் செல்வ வளம் மிக்கதாகவும் சிறந்த நிர்வாக அமைப்புள்ள தாயும் சோழஅரசு பரிணமித்தது. சக்திமிக்க கடற் படை, தரைப்படை ஆகியன களந்தேறிவ வாயும் மிகப் பெரிய முயற்சிகளை மேற்கொள்ளக் கூடியன வாயும் இருந்தன”. இக்கூற்றிலிருந்து இராஜராஜ சோழன் காலத்திலிருந்து சோழ அரசு மிகப்பெரிய வளர்ச்சி அடைந்ததை அறியலாம்.

முதலாம் இராஜராஜசோழன் கட்டியெழுப்பிய பலத்தின் அடிப்படையில் அயலரசுகளும் அயல் நாடுகளிற் பலவும் சோழப் பேரரசுக்குள் மிக விரைவாக உள்வாங்கப்பட்டன. முதலாம் இராஜ ராஜ சோழன் வணிகவளங்களை முதன்மைப்படுத்தி சமகாலத்தில் மேலைத்தேய, கீழைத்தேய

காணப்பட்ட சமரச உறவின் அடையாளமாக நோக்கப்படுகின்றது. ஏனெனில் இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட மேலாய்வு மற்றும் அகழ்வாய்வுகளின் அடிப்படையில் இவ்வரலாற்று மையமானது தனித்துப் பௌத்தமதத்துடன் மட்டும் தொடர்புபட்டதாக அமையாது தமிழர்களோடும் தொடர்புபட்டதாக இருந்துள்ளமை இலங்கையின் வரலாற்றில் இன்னொரு பக்கத்தை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்திருந்ததெனலாம். மேலும் சோழ ஆட்சியாளரோடும் இவ்விகாரை நெருக்கமான வகையில் இருந்துள்ளமையை இங்கு கிடைத்த தமிழ் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இவ்விகாரை ஆரம்பத்தில் வெல்கம் விகாரை என அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. சோழரின் ஆட்சி இலங்கையில் ஏற்பட்டதை அடுத்து அவர்களது போசிப்பைப் பெற்று வந்துள்ள துடன் சோழப் பேரரசின் சிறந்த மன்னனாகப் போற்றப்படுகின்ற இராஜராஜனுடைய பெயரினாலும் சுட்டப்பட்டுள்ளமையை அவதானிக்கலாம்.

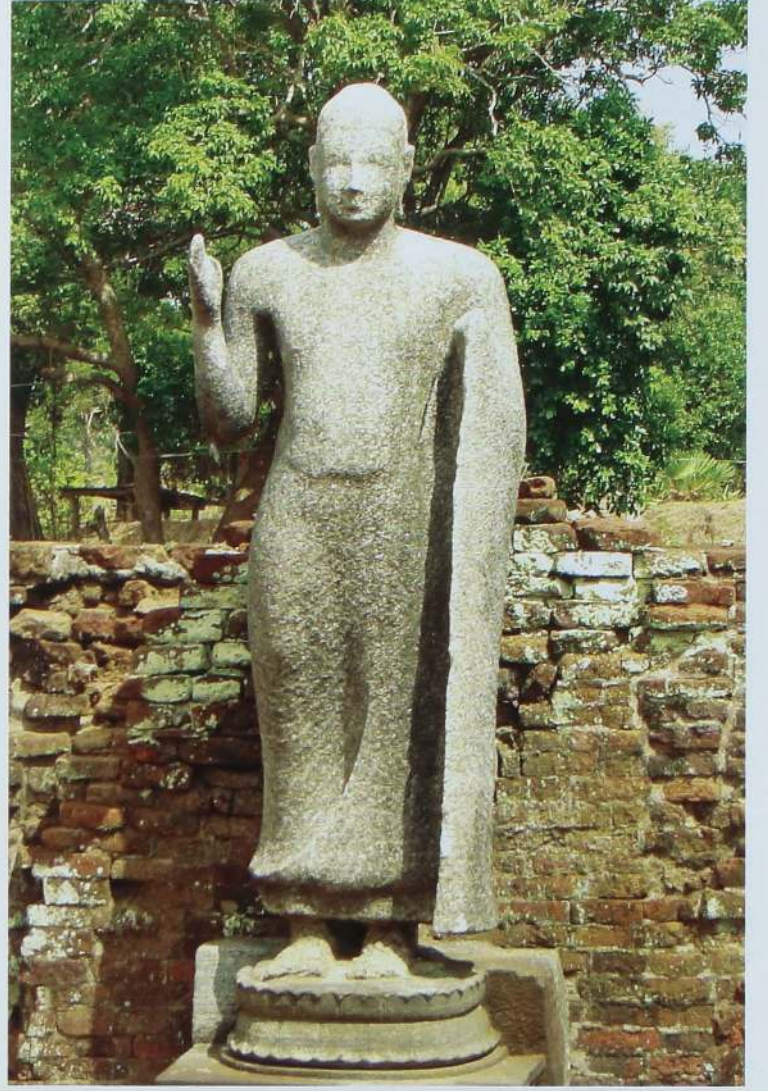
எனவே இலங்கையின் வரலாற்றிலும் இவ்விகாரை

சூடாமணிவிகாரை

வர்த்தகத்தில் இந்துசமுத்திரம், மத்தியரைக்கடல், மலாக்கா சுந்தா நீரிணை முதலான வர்த்தகத் தளங்களில் இடைத்தரகர்களாக வணிக மேலாண்மை பெற்றிருந்த இஸ்லாமியரின் செல்வாக்கினை முறியடிப்பதனையும் தென் கிழக்காசியா, சீனா முதலிய நாடுகளுடனான வர்த்தகத்தைத் தடையின்றி நடத்தி, வங்காள விரிகுடாவைச் சோழவாழியாக்குவதனையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு படையெடுப்புக்களைத் திட்டமிட்டு மேற்கொண்டான். இவனது மகனாகிய முதலாம் இராஜேந்திர சோழனும் இவ்வாறான நோக்கத்தையே கொண்டிருந்தான் என்பதைப் பேராசிரியர் சத்தியசீலன் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டுகின்றார். “வங்காள விரிகுடாவின் கரையோரங்கள் இந்து சமுத்திர வர்த்தகப் பாதையினூடாக காணப்பட்ட தீவுகளை அடிமைப்படுத்தியமை, அக்குடாவை சோழ சமுத்திரமாக மாற்றுவதில் வெற்றிகண்டமை, தாக்கப்பட்ட இடங்களாகிய மாநக்கவாரம் மாப்பளம், தலைத்தக்கோலம் என்பன வர்த்தக முக்கியத் துவம் வாய்ந்த துறைகளாக இருந்தமை இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது இப்படையெடுப்புக் களுக்கு அரசியல் முக்கியத்துவத்தைவிட வர்த்தக முக்கியத்துவமே கொடுக்க வேண்டியுள்ளது.” எனவே சோழரின் படையெடுப்புக்கள் வர்த்தகநலன் சார்ந்தவை என்பது புலனாகும்.

9ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியபகுதியில் பாண்டிய முடியைப் பெறுவது மற்றும் வணிகம் உள்ளிட்ட பல்வேறு நோக்கங்களின் பின்னணியில் 1ஆம் பராந்தகசோழன், சுந்தரசோழன், 1ஆம் இராஜராஜ சோழன், 1ஆம் இராஜேந்திரசோழன் போன்ற சோழ ஆட்சியாளர்கள் இலங்கையிலும் தமது கவனத்தைச் செலுத்தியிருந்தனர். முதலாம் இராஜராஜசோழன் கி.பி. 993 இல் வடஇலங்கை மீது படையெடுத்து அதனைச் சோழநாட்டின் மண்டல நிர்வாக அலகின் கீழ் கொண்டுவந்தான். கி.பி. 1017 இல் முதலாம் இராஜேந்திரசோழன் முழு இலங்கையையும் தன் ஆணையின் கீழ் கொண்டுவந்ததை தென்னிந்தியா மற்றும் இலங்கையில் கிடைக்கும் கல்வெட்டுச் சான்றுகளிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம். இப்பின்னணியில் ஏறக்குறைய 77 ஆண்டுகள் இலங்கை சோழராட்சியின் கீழ் இருந்ததோடு சோழ மயமாக்கத்திற்கும் உட்பட்டிருந்ததைப் பல்வேறு வரலாற்றுச் சான்றுகளும் எடுத்தியம்புகின்றன. இதனால் இலங்கையின் வரலாற்றிலும் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. Kingsley De Silva “சோழ ஆட்சியின் தவிர்க்க முடியாத தாக்கம் என்னவெனில் இலங்கை மதத்துறையிலும் பண்பாட்டுத் துறையிலும் இந்து

மரபுகளும், வழமைகளும் திராவிடக் கட்டிடக் கலையும், தமிழ்மொழியும் ஊடுருவி மிகப்பலமான வளர்ச்சி பெற்றதேயாகும்” எனக் குறிப்பிடுவது இந்த மாற்றங்களை விளங்கிக் கொள்ளத் துணையாகின்றது. குறிப்பாக இலங்கையின் பாரம்பரியமான மதத்திலும் பண்பாட்டு மரபுகளிலும் ஏற்படுத்திய மாற்றம் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தென்னிந்தியாவில் பல்லவர் ஆட்சிக்காலத்தில் பௌத்த சமயம் நலிவுற்றிருந்தது. பக்தி இயக்கத்தின் விரிவான ஆழமான செயற்பாடுகள் சமண சமயத்தைப் போலவே பௌத்த சமயத்தின் செல்வாக்கிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன. சோழர் தென்னிந்தியாவில் பேரரசை அமைத்த காலத்தில் மீண்டும் பௌத்த சமயமானது சங்கமருவிய காலத்தைப் போல சிறப்புறவில்லையெனினும் அரச ஆதரவைப் பெற்றிருந்ததைச் சான்றுகள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. தென் கிழக்காசியாவின் ஆட்சியாளனுக்காக 1ஆம் இராஜராஜ சோழன் நாகபட்டினத்தில் ஒரு பௌத்தப் பள்ளியை அமைப்பதற்கு ஆதரவு வழங்கியதோடு அதன் நிர்வாகம் மற்றும் செயற்பாடுகளின் பொருட்டு ஆனைமங்கலம் என்ற கிராமத்தையும் இறையிலித்தானமாக வழங்கியிருந்தான். ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகள் இச் செய்தியை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஒரு தென்கிழக்காசிய மன்னனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, நாகபட்டினத்தில் விகாரையை இராஜராஜ சோழன் நிர்மாணிப்பதற்கு அனுமதி வழங்கிய

தற்கான பின்னணி யாது என்பதை நோக்கின் மேலே குறிப்பிட்டது போல சோழ அரசு வணிக பொருளாதார மேலாண்மையைக் கருத்திற் கொண்டமையே எனலாம். இக்கால கட்டத்தில் வர்த்தக மேலாண்மை பெற்றிருந்த சோழப்பேரரசு - ஸ்ரீ விஜயப் பேரரசு ஆகிய இரு அரசுகளிடையேயும் நட்புறவு நிலவியமை அமைதியான விரிவான வர்த்தக நடவடிக்கைகளுக்குச் சாதகமாக இருந்ததெனக் கூறலாம்.

தென்கிழக்காசியாவில் இக்காலத்தில் ஸ்ரீ விஜயப் பேரரசு எனப்பட்ட சைலேந்திர பேரரசு அயலிலிருந்த அரசுகளைத் தனது மேலாண்மைக்குள் கொண்டு வந்திருந்தது. அக்காலத்தில் மும்முரமாக நடைபெற்ற சீனாவுடனான பிறநாடுகளின் வர்த்தகத்தில் இடைநாடாக ஸ்ரீ விஜய பேரரசின் பிரதேசங்கள் காணப்பட்டன. பாண்டிய, கேரள, இலங்கை அரசுகள் மற்றும் சாளுக்கிய அரசு வெற்றி கொள்ளப்பட்டு இராஜராஜசோழனின் ஆட்சியின் முடிவில் தீவுப்பகுதிகள் சிலவும் இணைக்கப்பட்டமையை நீலகண்ட சாஸ்திரி எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

இந்நிலையில் சோழர் மாலை தீவைக் கட்டுப் பாட்டில் வைத்திருந்த ஸ்ரீ விஜய அரசுடன் நட்புறவைப் பேணவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டதெனக் கருதமுடிகின்றது. இதன் வெளிப் பாடாகவே நாகபட்டினத்தில் விகாரை ஒன்றினை அமைப்பதற்கு ஸ்ரீ விஜய மன்னனுக்கு இராஜராஜ சோழன் அனுமதியளித்தான். நாகபட்டினத்தில் அமைக்கப்பட்ட விகாரை சமகாலத்தில் ஸ்ரீ விஜயத்தை ஆட்சி செய்த ஸ்ரீ விசையோத்துங்க வர்மனின் தந்தையின் ஞாபகார்த்தமாகக் கட்டப்பட்டமையினால் அவனுடைய பெயரால் சூடாமணி விஹாரம் எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டது. ஆயினும் சோழப்பேரரசன்

இராஜராஜன் பெயரால் இராஜராஜப் பெரும் பள்ளியென அழைக்கப் பட்டதை ஆனமங்கலம் செப்பேட்டிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். இராஜராஜனைத் தொடர்ந்து இராஜேந்திர சோழனும் தன்பெயரில் பள்ளியொன்றை நிறுவியிருந்தான். பொதுவாக சோழர் காலத்தில் சோழ ஆட்சியாளரின் பெயரால் அவர்களது நிர்வாக அலகுகள், கட்டிடங்கள் அழைக்கப் பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமது ஆதிக்கம் நிலை நாட்டப்பட்ட இடங்களிலும் சோழர்கள் அவ்வாறான பெயர்களையே வழங்கியிருந்தனர்.

நாகபட்டினத்து சூடாமணி விகாரையானது சைவ மரபின் அம்சங்களையும் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டமை சோழநாட்டுக்கலைஞர்களால் புனரமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என கருத்தாக்கத்தைத் தருகின்றது. நாகபட்டினத்திற்கு வர்த்தகத்தின் பொருட்டு வருகைதரும் தமிழ் பௌத்த வணிகர் வழிபட உதவுதல் என்பதும் இவ்விகாரை அமைக்கப்பட்டமைக்கு பின்னணியாக இருந்ததெனக் கூறப்படுகின்றது. இக்காலத்தில் நாக பட்டினத்திற்கு சீனா, யாவா, ஸ்ரீ விஜயம் போன்ற பல நாடுகளிலிருந்து வணிகர்கள் வந்து சென்றனர். இந்நாடுகள் அக்கால கட்டத்தில் பௌத்த சமயத்தைப் பின் பற்றிய நாடுகள் என்பது கவனத்திற்குரியது. இவ்விடத்தில் இஸ்லாமிய வர்த்தகப் போட்டியைச் சமாளிப்பதற்காகவும் அத்தகைய ஆதரவை பௌத்தருக்கு சோழ மன்னன் வழங்கியிருக்கக்கூடும். ஆயினும் இஸ்லாமிய வர்த்தகரை அவன் புறக்கணித்தமைக் கான சான்றுகள் காணப்படவில்லை. இக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் இஸ்லாமிய வணிகர்கள் அஞ்சுவண்ணத்தார் என்ற வணிகக் கட்டமைப்பினை நிறுவி, செயற்பட்டமைக்கான சான்றுகள் கிடைக்கின்றன.

சோழர் தென்னிந்தி யாவில் பேரரசை அமைத்த காலத்தில் மீண்டும் பௌத்த சமயமானது சங்கமருவிய காலத்தைப் போல சிறப்புறவில்லையெனினும் அரசு ஆதரவைப் பெற்றிருந்ததைச் சான்றுகள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

சோழ - கடார நட்பின் பின்னணியில் சூடாமணி விகாரை அமைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டாலும் அது பல்லவர் காலத்திலேயே சீனருடனான வணிகத்தின் பொருட்டுக் கட்டப்பட்டதென்பதை வரலாற்றுச் சான்றுகள் அறியத்தருகின்றன. கி.பி. 720 இல் ஆட்சி செய்த பல்லவ மன்னனான நரசிம்ம போத்தவர்மன் நாகபட்டினத்தில் ஒரு பௌத்த கோயிலைக் கட்டினான். வர்த்தகத்தின் பொருட்டு நாகபட்டினத்துக்கு வருகை தரும் பௌத்தர்களுக்காக சீன ஆட்சியாளனின் விருப்பப்படி கட்டப்பட்டதாகவும் அது சீனக்கோயில் என அழைக்கப்பட்டதாகவும் அறியமுடிகின்றது. மார்க்கபோலோவின் குறிப்புக்களில் நாகபட்டினத்தில் சீனக்கோயில் இருந்ததாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்கோயிலே மீண்டும் சோழ ராட்சியில் புனரமைக்கப்பட்டதாகத் தெரியவருகின்றது. இந்த விகாரை இராஜராஜன் காலத்தில் புனரமைக்கப்பட்டதுடன், இராசேந்திர சோழன், குலோத்துங்கசோழன் போன்றவர்களின் காலத்திலும் போஷிப்பைப் பெற்றிருந்தது. குறிப்பாக அந்த விகாரைக்குரிய ஆணைமங்கல தானத்தை முதலாம் இராஜேந்திர சோழனே சாசனமாக எழுதுவித்தான். மேற்குறித்த சோழ ஆட்சியாளர்கள் இத்தானத்தை ஆட்சிக்காலத்தில் புதுப்பித்துக் கொடுத்தமையையும் அறியமுடிகின்றது. இவ்விகாரை 1867 வரை நிலைபெற்றுப் பின்னர் பிரெஞ்சுக்காரரால் கல்லூரி நிறுவுதற்காக அழிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழகத்தில் பௌத்தத்தை ஆதரித்த சோழர்கள் இலங்கையிலும் பௌத்தத்தை ஆதரித்திருந்தனர். ஆயினும் இலங்கையின் அதிகார பூர்வமான இலக்கியச் சான்றான சூளவம்சம் பௌத்த மையங்களை சோழர்கள் அழித்ததாகவே குறிப்பிடுகின்றது. சோழர்கள், இலங்கையில் பௌத்த சமயத்தை ஆதரிப்பதன் மூலம் நாகபட்டின

ஆதரித்து, அனுபவித்து வரும் நன்மைகளைக் கருத்திற் கொண்டு இலங்கையிலும் அத்தகைய இராஜதந்திரத்தைக் கையாள்வர் என்பது தவிர்க்க முடியாததே. இப்பின்னணியில் புனரமைக்கப்பட்ட விகாரமே திருகோணமலையில் உள்ள பெரிய குளத்தில் அமைக்கப்பட்ட இராஜராஜப் பெரும்பள்ளியாகும். நாகபட்டின விகாரையும் இவ்வாறான பெயராலேயே அழைக்கப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையில் சோழரின் ஆதரவைப் பௌத்தசமயம் பெற்றிருந்தது எனக் கூறுவதற்குப் பிறிதொரு சான்றும் எடுத்துக் காட்டத்தக்கது. இலங்கையில் 1070 இல் சோழர் ஆட்சி நிறைவுக்கு வந்த பின்னர் அவர்களது படையினரில் ஒரு பகுதியினர் இலங்கையில் தொடந்தும் தங்கியிருந்தனர். அக்காலத்தில் பொலநறுவையில் புனித தந்த தாதுவின் கட்டடத்தையும், அதன் அறங்களையும் பாதுகாக்குமாறு வேளைக்காரப் படையினரிடம் விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டிருந்தமையை பொலநறுவையிலுள்ள வேளைக்காரக் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கின்றது. இக்கட்டடம் ஸ்ரீ தலதாயப் பெரும்பள்ளி (Sri Daladayap perumpalli) என அக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சோழராட்சிக் காலத்தில் மட்டுமன்றி அது நிறைவுற்ற பின்னரும் பௌத்தம் சோழப் படையினரது ஆதரவைப் பெற்றிருந்தது என்பதை இதிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

இலங்கையை சோழர் கைப்பற்றி ஏறக்குறைய 1300 வருடப் பாரம்பரியம் கொண்ட அநுராத புரத்தைக் கைவிட்டு, திருகோணமலைக்கு மிக அண்மையிலுள்ள பொலநறுவையைத் தலைநகராக்கியிருந்தனர். கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டளவில் அந்நகர் தலைநகராக்கப்படுவதற்கு அருகே காணப்பட்ட திருகோணமலையின் இயற்கைத் துறைமுகமும் பிரதான காரணமாக இருந்துள்ளமையை குணசிங்கம் போன்ற வரலாற்றாய்வாளர்கள் எடுத்துக் காட்டினார்கள். குறிப்பாக தமிழ்நாட்டுடனான

தொடர்புகளை இலகுவாக்கும் பொருட்டு, அதாவது இலங்கையில் ஆதிக்கத்தை நிறுவுவதற்கும் நிலைப்படுத்துவதற்கும் தேவையான படையினர், நிர்வாகிகள் மற்றும் பண்பாட்டு ரீதியான மேலாதிக்கத்தை ஏற்படுத்தும் தன்மைத்தான வணிகர்கள், கலைஞர்கள் போன்றவர்களை உடனடியாகவும், பாதுகாப்பாகவும் பெற்றுக் கொள்ளும் பொருட்டும் திருகோணமலை அவசியமாகவிருந்தது. இலங்கையில் சோழராட்சியில் திருகோணமலை முக்கியமான பிராந்தியமாக இருந்ததை தொல்லியல் உள்ளிட்ட பல்வேறு சான்றுகளும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடத்தில் காணப்பட்ட விகாரை, சோழர்களால் புனரமைக்கப்பட்டுப் பராமரிக்கப்பட்டமை இலங்கை வரலாற்றில் முக்கியமான நிகழ்வெனலாம்.

திருகோணமலையில் சோழர்களால் புனரமைக்கப்பட்ட வெல்கம் விகாரை தேவநம்பிய தீசன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டதாக இணையப் பதிவுகள் குறிப்பிட்டாலும், பாளி இலக்கியங்களில் இவ்விகாரை பற்றிக் குறிப்பிடப்படவில்லை. இங்கு இனங்காணப்பட்ட இரண்டாம் பாதிசிலை என்பவனுக்குரிய (கி.பி.141-165) பிராமிக்கல் வெட்டு, வெல்கமவில் இருந்த அபகார விகாரைக்கு குறிப்பிட்ட நிலங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட வருமானம் சேனாதிபதி அபயனால் கொடையாக வழங்கப்பட்டதை குறிப்பிடுகின்றது. இவனுக்குப் பின்னர் சில ஆட்சியாளர்கள் அவ்விகாரையில் புனருத்தாரணப் பணிகளை மேற்கொண்டதை கல் வெட்டுச்சான்றுகள் தெரியப்படுத்துகின்றன. நிசங்கமல்லனின் ஆட்சிக்காலம் வரை இப்பள்ளி கவனத்துக்குரியதாக விளங்கியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. வெல்கம் அல்லது வெல்கமம் என்று அழைக்கப்பட்ட இவ்விகாரையே பின்னர் வெல்கம் விகாரை எனக் குறிப்பிடப்பட்டதாக பேராசிரியர்

இந்திரபாலா குறிப்பிடுகின்றார். இங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக் குறிப்பிலிருந்து 'வெல்கம் விகாரையாகிய இராஜராஜப் பெரும் பள்ளி' என அழைக்கப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது. பொதுவாகப் பள்ளி என்பது சமணர்களுக்குரியதாக குறிப்பிடப்பட்டாலும் இக்காலகட்டத்தில் அப்பதம் பௌத்தத்தோடும் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். பள்ளி என்ற பதமானது இடம், துயில், படுக்கை, ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவினரின் பெண்பாற் சொல், என்பவற்றைக் குறித்தாலும் சமய அடிப்படையில் சமணர், பௌத்தர், இஸ்லாமியர் (பள்ளிவாசல்), இந்துக்கள் (பள்ளியறை) இப்பதத்தைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். இக்காலகட்டத்தில் சோழர்கள் அமைத்த பௌத்தக் கோயில்களுக்கு பள்ளி என்ற பதத்தோடு பெரும் என்ற அடைமொழியையும் இணைத்துப் பெரும்பள்ளி எனக் குறிப்பிட்டனர். தமிழகத்தில் சோழர்களால் அமைக்கப்பட்ட இராஜ ராஜப் பெரும்பள்ளி, இராஜேந்திரப் பெரும் பள்ளி இதற்கு உதாரணங்களாகும். ஆயினும் இவற்றின் தோற்றத்தையோ, பணிகளின் அளவையோ இப்பெயர் சுட்டிநிற்காது பெரும் அரசர்களால் புனரமைக்கப்பட்டதன் பின்னணியிலேயே அவ்வாறு அழைக்கப்பட்டன எனக் கருத முடிகின்றது. ஆயினும் திருகோணமலையில் அடையாளம் காணப்பட்ட பௌத்தபள்ளியானது அளவில் பெரிதாக அமைந்திருந்தது என்பதை அங்கு இன்று காணக் கிடைக்கும் தொல்லியல் எச்சங்களிலிருந்து மதிப்பிட முடிகின்றது.

இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி இலங்கை வரலாற்றில் முக்கியத்துவமுடையதென்பதை அங்கு கிடைத்த கல்வெட்டுகளின் எண்ணிக்கையும் அவை கூறும் செய்திகளும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஏறக்குறைய 16 தமிழ்க்கல்வெட்டுகள் இங்கு கிடைக்கப்

தமிழகத்தில் பௌத்தத்தை ஆதரித்த சோழர்கள் இலங்கையிலும் பௌத்தத்தை ஆதரித்திருந்தனர். ஆயினும் இலங்கையின் அதிகாரபூர்வமான இலக்கியச் சான்றான சூளவம்சம் பௌத்த மையங்களை சோழர்கள் அழித்ததாகவே குறிப்பிடுகின்றது.

பெற்றுள்ளன. ஆயினும், அவை முழுமையானதாகவோ, விடயங்களைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடக் கூடியனவாகவோ கிடைக்கவில்லை. சில துண்டுகளாகவும், பல அளவிற்கு சிறியவையாகவும் உள்ளன. பல எழுத்துக்கள் சிதைந்த நிலையிலுள்ளன. இதற்கு இப்பிராந்தியத்தின் மக்கள் தென், தென்மேற்குப் புலப்பெயர்ச்சியோடு இடம் பெயர்ந்தமை பிரதான காரணமெனக் கூறலாம். பிற்காலத்தில் மீளவும் அப்பகுதிகளுக்குச் சென்றவர்கள் இவற்றின்பெறுமதியை அறியாது செயற்பட்டிருக்கக்கூடும். அத்துடன் இலங்கைத் தொல்பொருள் துறை சார்ந்த நடவடிக்கைகளும் தமிழ் மற்றும் இந்து சமயம் சார்ந்த தொல்லியல் புறக்கணிப்பு நிலையைக் கொண்டிருப்பதும் சுட்டிக் காட்டத் தக்கது. பௌத்தம் சார்ந்ததாக இருப்பினும் தமிழர் தொடர்பாக இருப்பது இப்புறக்கணிப்புக்கு காரணமெனக் கருதலாம்.

இராஜராஜப் பெரும்பள்ளியில் கிடைக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுகளை பேராசிரியர் இந்திரபாலா அவை பொறிக்கப்பட்ட பொருள்களின் அடிப்படையிலும், அதனைப் பொறிப்பித்தவர்களின் அடிப்படையிலும் பின்வருமாறு வகைப்படுத்துகின்றார். ஏழு பொறிப்புக்கள் கற்பலகையிலும் மூன்று பொறிப்புக்கள் சுவரிலும், இரண்டு பொறிப்புக்கள் காவற்கற்களிலும், ஒன்று பீடத்திலும், இன்னொன்று வெண்கல விளக்கிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. அதே வேளை இங்கு ஏழு பொறிப்புக்கள் முதலாம் இராஜேந்திர சோழனுக்குரியதாகவும், ஒன்று 2ஆம் இராஜேந்திரசோழனுக்குரியதாகவும் மற்றும் சில சோழரின் ஆட்சிக்காலத்திற்கு உரியதாகவும் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. சில 12ஆம் நூற்றாண்டுக்கு உரியவையாகவும் கருதப்படுகின்றன. இராஜராஜப் பெரும்பள்ளியில் கிடைத்த கல்வெட்டுகள், குறித்த பள்ளியில் விளக்கேற்று வதற்காக வழங்கப்பட்ட தானங்களை மையப்படுத்திப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. சோழ நிர்வாகிகள் என அடையாளம் காணப்பட்ட சிலரால் வழங்கப்பட்ட தானங்கள் இராஜராஜப் பெரும் பள்ளி அரச கவனத்திற்கு உரிய ஒரு பௌத்தப் பள்ளியாக விளங்கியதை புலப்படுகின்றன.

இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி பற்றி ஆராய்ந்த பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை இப் பள்ளியில் கிடைத்த சாசனங்களையும் தம் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியுள்ளார். இதன் பிரகாரம் இங்கு கிடைத்த சோழக்கல்வெட்டுக்கள் 11ஆம், 12ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியவை என வரையறை செய்துள்ளார்.

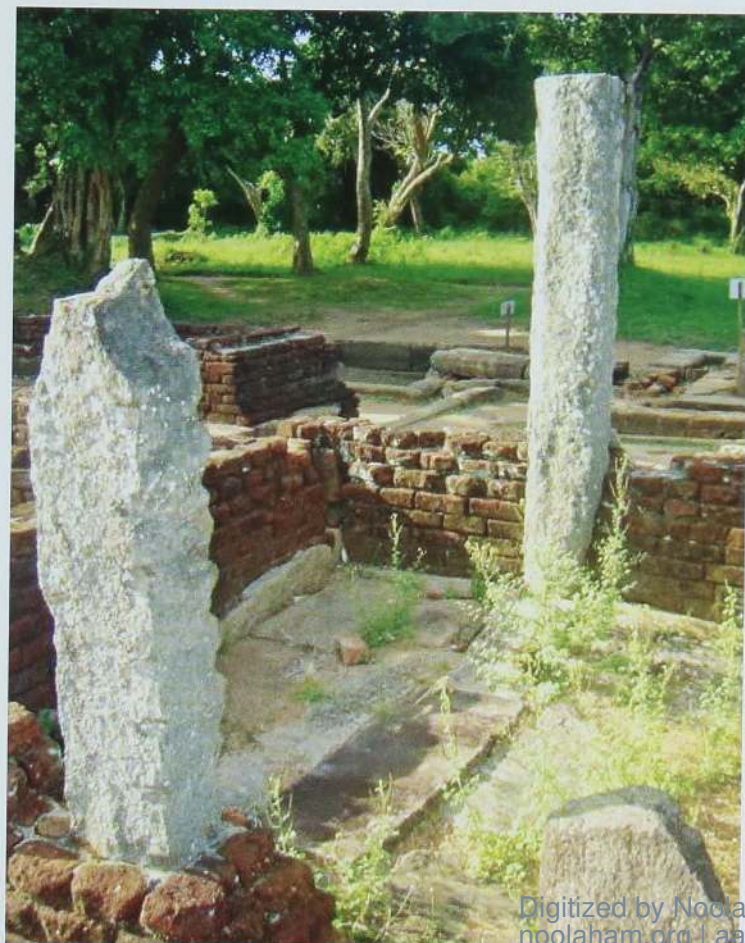

நார். தமிழ்மொழியைப் பயன்படுத்திய அதே வேளையில் சில கல்வெட்டுக்கள் கிரந்த எழுத்துக்களைக் கொண்டிருப்பதையும், சில சமஸ்கிருதச் சொற்கள் தமிழ்மொழி மயமாக்கத்திற்குப் பின் எழுதப்பட்டுள்ளதையும் விபரித்துள்ளார். உதாரணமாக ஜெய என்ற சமஸ்கிருதச் சொல், அம் என்ற தமிழுக்குரிய எழுத்தைப் பெற்று ஜெயம் என எழுதப்பட்டுள்ளது என்றும் ஜ என்பது கிரந்த எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் தமிழ்ச் சொற்கள், மற்றும் மெய்க்கீர்த்தியின் அமைப்புத் தொடர்பாகவும் சில கருத்துக்களும் முன்வைக்கப் பட்டுள்ளன. எனவே இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கில் இராஜராஜப் பெரும்பள்ளியில் கிடைத்த கல்வெட்டுகளுக்கும் முக்கிய இடமுண்டு எனலாம்.

இராஜராஜப் பெரும்பள்ளியில் கிடைத்த கல்வெட்டு “வெல்கம் வேர ஆன இராஜராஜ...” எனக் கூறுகின்றது. பிறிதொரு கல்வெட்டு ‘ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ வீரபரகேசரி வளநாட்டு வெல்கம்...’ என்ற வாசகத்தைக் கொண்டுள்ளது. இங்கு கிடைக்கும் இவ்வாறான தமிழ்க் கல்வெட்டுகளிலிருந்தும், இலங்கையில் கிடைத்த ஏனைய சோழக் கல்வெட்டுகளைத் துணையாகக் கொண்டும் சோழர்களின் நிர்வாக முறையின் சில அம்சங்களைப் பற்றிக் கூறமுடிகின்றது. சோழர்களின் படையெடுப்புக் கைப்பற்றப்பட்ட நாடுகளிற் பலவும்

சோழராட்சியத்தோடு இணைக்கப்பட்டு, அதன் ஒரு நிர்வாக அலகாகவும் மாற்றப்பட்டன. இலங்கையும் 'ஈழமான மும்முடிச் சோழ மண்டலம்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டு, 9ஆவது மண்டலமாக இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டது. சோழரின் மண்டல நிர்வாகப் பிரிவுகளைப் போலவே ஈழமண்டலமும் வளநாடு, கூற்றம், கோட்டம், சதுர்வேதி மங்கலம் எனப் பல நிர்வாக அலகுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. மாதோட்டம் இராஜராஜ வளநாடு என அழைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. சோழ ஆட்சியதிகாரம் கைமாறும் போது பதவியைப் பெறுபவரின் பெயர்களின் பின்னணியில் நிர்வாகப்பிரிவுகள் மாற்றம் செய்யப்பட்டதையும் காணலாம். திருகோணமலையில் அபயாஸ்ரய வளநாட்டுப் பிரிவில் இராஜராஜப் பள்ளி அமைந்திருந்ததை அங்கு கிடைத்த கல்வெட்டின் மூலம் அறியலாம். இவ்வளநாடானது இராஜேந்திர சிங்க வளநாடு, வீரபரகேசரி வளநாடு, எனப் பிற பெயர்களினாலும் அழைக்கப்பட்டது. பிறிதொரு கல்வெட்டு 'மானாவதி (வள) நாட்டு வெல்க இராஜராஜ பெரும் பள்ளிக்கு' எனக் குறிப்பிடுவதும் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

இராஜராஜப் பெரும்பள்ளியில் விளக்கெரிப்பதன் பொருட்டு மந்தைகள், காசு என்பன தானமாக வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஆதித்தப் பேரரசரின் ஒரு நந்தாவிளக்கும், 84 பசுக்களும் தானமாக கொடுத்தான். பூவண தேவன் நந்தா விளக்கொன்றும் நான்கு

காசும் வழங்கினான். மேலும் அமுதன் சாத்தன் நந்தாவிளக்கும், பத்துப் பசுக்கள், பத்து எருமைகள் என்பவற்றைத் தானமாக வழங்கினான். மேற்படி தானங்கள் பள்ளியில் விளக்கு எரிப்பதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. தமிழ்ச் சாசனங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தானம் வழங்கியவர் சிலரின் பெயர்கள் அடையாளம் காணத்தக்கவனாக உள்ளன. ஆதித்தப் பேரரசரின், தறியாணன் பூவணதேவன், அமுதன் சாத்தன், கண்டன் யக்கன், பாத்திரவித ராமன் போன்றவர்கள் தானம் வழங்கியவர்களாக அறியப்படுகின்றனர். பேரரசரின் என்பது சோழ நிர்வாகத்தில் உயர் பதவியில் இருந்தவரைக் குறிப்பதாகவும், இப்பட்டத்தை உடையவன் திருகோணமலையின் சோழ நிர்வாகத்தில் உயர் பதவி வகித்தவன் எனவும் பேராசிரியர் பத்மநாதன் கருதுகின்றார். மேற்குறிப்பிட்டவர்களின் பலர் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது அவர்களது பெயர்களோடு இணைந்து வரும் இடப்பெயர்களின் அடிப்படையில் கூறப்படுகின்றது. ஆயினும் ஆதித்தப் பேரரசரின் என்பவன் புதுக்குடியான் எனக் குறிப்பிடப் படுவதால் இலங்கையில் புதிதாகக் குடியிருப்பினை ஏற்படுத்தியவர்களில் ஒருவனாகவும் இனங் காணப்படத்தக்கவனாவான்.

சோழ ஆட்சியாளர்களால் புனரமைக்கப்பட்ட இராஜராஜப் பள்ளி தமிழ்மக்களில் பலர் பெளத்தர்களாக விளங்கியமைக்குச் சான்றாகவுள்ள ஒரு வரலாற்று மையமாகும். தமிழர்களே தானமளித்துள்ளனர் என்பதை மேற்படி கல்வெட்டுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அதேவேளை இப்பள்ளியில் காணப்பட்ட சோழக் கல்வெட்டுகள் தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளமையால் இதன் நிர்வாகமும் தமிழர்களிடமே இருந்திருக்க வேண்டும். மேலும் மற்றையோருக்குத் தானம் வழங்கிய செய்தியைத் தெரிவிப்பதற்குத் தமிழ் மொழியைப் பயன்படுத்தியுள்ளமையால் அங்கு வழிபாடாற்றியவர்களும் தமிழ் பெளத்தர்களே என்பதில் சந்தேகமில்லை. இப்பள்ளி உள்ளாட்டு தமிழ்ப் பெளத்தர்களின் வழிபாட்டுக்குரியதாக மட்டுமன்றி, வெளிநாட்டு பெளத்தர்களுக்கும் வழிபாட்டுக்குரியதாக விளங்கியதென குணசிங்கம் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே இக்காலத்தில் இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி புகழ்பெற்ற தமிழ் பெளத்த மையமாக விளங்கியது எனக் கருதலாம்.

சங்கத்தார்களே தானங்களைப் பெற்று, விளக்கெரிக்கும் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்ட மையை கல்வெட்டுக்கள் தெரியப்படுத்துகின்றன. குறிப்பிடக்காலகட்டத்தில் தானம் பற்றிக் குறிப்பிடும்

ஆறு கல்வெட்டுகளை அடிப்படை யாகக் கொண்டு ஏறக்குறைய 129 பசுக்களும் 15 எருமைகளும் வழங்கப்பட்டுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். இதன் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஆயினும் அவற்றின் விபரங்களை இங்கு கிடைத்த பிற தமிழ்க் கல்வெட்டுகளிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிய வில்லை. இருப்பினும் இவற்றைப் பராமரித்து நெய், தயிர் பெற்று விளக்கெரிக்கச் செய்வதற்கு நிர்வாகக் கட்டமைப்பு அவசியமென்பதை மறுக்கமுடியாது. எனவே கி.பி. 11, 13ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நிர்வாகக் கட்டமைப்பினைக் கொண்ட தமிழ் பௌத்த மையமாக இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி செழிப்புற்றிருந்ததெனலாம். அதேவேளை இக்காலகட்டத்தில் தமிழர்கள் அப்பிராந்தியத்தில் செறிந்து வாழ்ந்தனர் எனவும் கூறலாம்.

●

இராஜராஜப்பள்ளி தமிழர் சார்புடையதென்பதை அதன் கட்டட அமைப்புமுறையினை அடிப்படையாகக் கொண்டும் அறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்.

●

இராஜராஜப்பள்ளி தமிழர் சார்புடையதென்பதை அதன் கட்டட அமைப்புமுறையினை அடிப்படை யாகக் கொண்டும் அறிஞர் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். குறிப்பாக அநுராதபுர இராசதானியின் பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் பல்லவர் கால தென்னிந்தியத் திராவிடக் கட்டடக்கலையின் செல்வாக்கினை இசுருமுனிய, நாலந்தா கெடிகே போன்றவற்றில் காணமுடியும். 10ஆம் நூற்றாண்டில் சோழரின் கீழ் இலங்கை கொண்டு வரப்பட்டதையடுத்து இந்து ஆலயங்கள் சோழர் கலைப்பாணியில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இக்கால பௌத்த கட்டடங்களிலும் திராவிடக் கட்டடக்கலைப் பாணியின் அம்சங்கள் சிலவற்றை வரலாற்றாசிரியர்களும், கலை வரலாற்றாசிரியர்களும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். இப்பின்னணியில் நோக்கும்போது சோழரால் புனரமைப்பட்ட தமிழ் பௌத்தப்பள்ளியும் அவ்வாறான தன்மைகளைக் கொண்டிருந்ததில் வியப்பில்லை. விக்கிபீடியாவில் இந்துக்கள் இப்பள்ளியை நாதனார் கோயில் என அறிந்திருந்ததாக குறிப்பிடுகின்றமையும் நோக்கத்தக்கதாகும். எவ்வாறாயினும் இப்பௌத்தப் பள்ளிக்குரிய கட்டடங்கள் பொலநறுவையிலுள்ள சிவதேவாலயத்தை ஒத்தவை என பேராசிரியர் இந்நூலில்

குறிப்பிடுகின்றார். “சோழராட்சியின் போது தங்கள் பௌத்தப் பள்ளிகளைக் கூட திராவிடக் கட்டடப் பாணியிலேயே அமைத்து அக்கட்டடக் கலையை அவர்கள் இங்கு வளர்த்தனர் என்பதற்கு இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி சான்று பகர்கின்றது” என அவர் குறிப்பிடுவதானது திராவிடக் கலையம் சங்கள் இலங்கையில் பௌத்த சமயத்தோடு இணைந்து வளர்ந்துள்ளதையும் சோழ ஆட்சியாளரின் புதிய படைப்பாக்க முயற்சியையும், பௌத்தத்தின் மீது காட்டிய சகிப்புத்தன்மையையும் எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. பேராசிரியர் பத்மநாதன் இங்கு காணப்பட்ட படிமாசுரங்கள் சைவ வைணவக் கோயில்களில் காணப்படும் பரிவார தேவர் கோயில்களைப் போன்றவை எனக் கூறுவதும் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

இலங்கையின் வரலாற்று மையங்களுள் திருகோணமலையில் அமைந்திருந்த தமிழ் பௌத்தப்பள்ளி இலங்கையில் தமிழ் பௌத்தத்தின் செல்வாக்கை எடுத்துக்காட்டும் சான்றுகளைக் கொண்டிருக்கும் வகையில் சிறப்புக்குரிய ஒன்றாகும். கந்தரோடை தொட்டு இலங்கையில் குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் பின்பற்றப்பட்ட தமிழ் பௌத்தம் பற்றி பாளி இலக்கியங்கள் வெளிப்படையான சான்றுகளைத் தராதநிலையில், இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு தொல்லியல் மையம் என்ற வகையில் சிறப்புப் பெறுகின்றது. மேலும் சோழ ஆட்சியாளர் தமிழகத்தில் பௌத்தத்தை ஆதரித்துத் தானங்களை வழங்கியதைப் போலவே இலங்கையிலும் சமய சகிப்புத் தன்மையுடைவர்களாக விளங்கியதை இதன் வாயிலாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

■
மருத்துவர்
க.திருத்தணிகாசலம்
தலைவர், பன்னாட்டு தமிழர் நடுவம்

சீனாவில் உள்ள சிவன் ஆலயத்தில் தும்பி கல்வெட்டு

சீனாவிற்கும் தமிழருக்கும் இடையேயான உறவு என்பது சிந்து சமவெளி நாகரிக காலத்திலிருந்தே இருந்து வருகிறது. சங்க காலத்தில் அந்தத் தொடர்பு மேலும் அதிகரித்தது. பல்லவர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் அந்த தொடர்பானது இன்னும் அதிகரித்தது. பல்லவர் களுக்கு பிறகு ஆட்சியைக் கட்டமைத்த பிற்கால சோழர்கள், தங்களது ஆட்சிக் காலத்தில் சீனாவில் தமிழ் வணிகர்கள் தங்களுக்கான குடியேற்றத்தை அங்கு அமைத்துக் கொண்டார்கள். இதற்கான ஆதாரம் சீனாவிலேயே இருக்கிறது.

சீனாவில் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுப்பப்பட்ட சிவன் கோயிலில் தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டு இடம்பெற்றிருக்கிறது. இந்த ஆலயத்தில் சோழர்களின் சிற்பங்கள் அமைக்கப் பட்டுள்ளன. தமிழகத்திற்கு வெளியே கண்டுபிடிக்கப் பட்ட மிக அபூர்வமான தமிழ் கல்வெட்டு இது தான் என்பது இதன் சிறப்பு. சீனாவில் எப்படி சிவன் ஆலயம்? அங்கு யார் அமைத்தார்கள்? அதில் எப்படி தமிழில் கல்வெட்டு இடம்பெற்றது? என்ற வினா இயல்பாகவே எழும்.

சீனாவில் காண்டன் என்ற நகரிலிருந்து 500 மைல் தொலைவில் சுவன்சொள (Quanzhou) என்ற துறைமுக நகர் உள்ளது. பண்டையக் காலத்தில் இது சிறந்த துறைமுக நகரமாகத் திகழ்ந்தது. (இந்த ஊரின் பெயரை உச்சரிக்கும்போது சிவன் என்ற பெயரின் ஒலியும் அடங்கியிருக்கும். சிவன் என்பதைத்தான் சீனர்கள் சுவன் என்று மருவி அழைக்கிறார்கள் என்கிறார்கள் ஆய்வாளர்கள்) இந்தத் துறைமுக நகரத்திற்கு வணிகம் செய்யும் பொருட்டு பண்டைய காலத்தில் தமிழ் வணிகர்கள் அடிக்கடி விஜயம் செய்து வந்தார்கள்.

இந்தத் தருணத்தில் வட இந்தியாவிலுள்ள வணிகர்கள் அந்தக் காலகட்டத்தில் சீனாவிற்குச் செல்வதாக இருந்தால் தரை வழியாகத்தான் (தற்போதிருக்கும் அஸ்ஸாம், மணிப்பூர், வழியாக..) பயணத்தை மேற்கொள்வார்கள். ஆனால் தமிழர்கள் தாய்லாந்து, வியட்நாம் வழியாகக் கடல் பாதையில் தான் சென்றடைந்து வணிகத்தை மேற்கொண்டார்கள்.

சூவன்சௌ துறைமுகம் சீனாவை அடைவதற்கான முக்கிய துறைமுக நகராக தமிழர்களுக்கு இருந்துள்ளது. பண்டையக் காலத்தில் தமிழக துறைமுக நகரங்களிலிருந்து புறப்படும் வணிகக் கப்பல்கள் தாய்லாந்து சென்று, அதன் பிறகு மேற்கரையோரமாகப் பயணித்து சில துறை முகங்களில் தங்கி, பிறகு வியட்நாம் சென்று அங்கிருந்து சூவன்சௌ என்ற துறைமுகத்தை அடைந்திருக்கின்றன. இந்தத் துறைமுகத்தில் பொருட்கள் இறக்கப்பட்டு, அவை காண்டன் என்னும் நகரத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படும். இந்த நகரத்தைத் தான் தமிழ் வணிகர்கள் தங்களது பொருட்களை பாதுகாத்து வைக்கும் நகரமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

இந் நகரத்தில் அதிக நாட்கள் தங்க வேண்டியிருந்ததால் அங்கு தங்களுக்கான குடியேற்றத்தை அந்நாட்டு மன்னனின் அனுமதியுடன் தமிழ் வணிகர்கள் அமைத்துக் கொண்டார்கள். பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் புகழ்பெற்ற திசை ஆயிரத்து ஐந்நூற்றுவர் என்ற வணிகக் குழு தான் அங்கே குடியேற்றத்தை அமைத்தது. அங்கிருந்து கொண்டே வணிகர்கள் பலநாட்கள் தங்கி சீன நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் வணிகம் செய்தனர். வணிகம் செய்ததற்கான ஆதாரங்கள் அந்தத் தேசத்திலேயே கிடைத்துள்ளன.

அப்போது சீனாவில் புத்தமதம் வெகுவாக பரவியிருந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் புத்த கோயில்களே இருந்தன. தமிழ் வணிகர்களோ தீவிர சிவ பக்தர்களாக இருந்தனர். எனவே தங்களுக்கு ஒரு கோயில் அமைத்துத் தர அப்போதைய சீன மன்னனான குப்லாய் கானிடம் தமிழ் வணிகர்கள் கோரிக்கை வைத்தனர். தமிழ்

சூவன்சௌ துறைமுகம் சீனாவை அடைவதற்கான முக்கிய துறைமுக நகராக தமிழர்களுக்கு இருந்துள்ளது. இந்தத் துறைமுகத்தில் பொருட்கள் இறக்கப்பட்டு, அவை காண்டன் என்னும் நகரத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படும். இந்த நகரத்தைத் தான் தமிழ் வணிகர்கள் தங்களது பொருட்களை பாதுகாத்து வைக்கும் நகரமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

வணிகர்களின் கோரிக்கையை ஏற்று குப்லாய்கான் சுவன்சௌ துறைமுக நகரில் சிவன் கோயிலை அமைத்தான். இந்தக் கோயில் திருக்காதாலீசுவரம் என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டது.

சீன அரசரின் இந்த ஆணையை நிறைவேற்றியவர் சம்பந்தபெருமாள். இவர் ஒரு தமிழர். தமிழகத்திலிருந்தே கோயில் எழுப்புவதற்கான ஆட்களை தமிழகத்திலிருந்தே அழைத்துச் சென்றிருக்கிறார். குப்லாய் கான் சீனாவை ஆண்டபோது, தமிழகத்தைச் சோழர்கள் ஆண்டு கொண்டிருந்தனர். அந்தக் காலகட்டத்தில் சோழர்கள் தெற்காசிய நாடுகளை உள்ளடக்கிய ஒரு பேரரசையே கட்டமைத்திருந்தனர். உலகம் முழுவதும் தமிழ் வணிகர்களுக்கும், தமிழர்களுக்கும் நல்ல மரியாதை இருந்தது. அந்த மரியாதை சீனாவிலிலும் தமிழ் வணிகர்களுக்குக் கிடைத்தது.

குப்லாய் கான் மங்கோலிய சக்கரவர்த்தியான செங்கிசுகானின் பேரனாவார். இவர் தான் பெய்ஜிங் நகரைக் கட்டி, அதை தனது பேரரசின் தலைநகராக்கியவர். யுவான் என்ற அரச மரபை தோற்று வித்தவரும் இவர்தான். இந்த மன்னன் அப்போதைய சோழ பேரரசனான ராஜேந்திர சோழன் (1175-1217) ஆவார்.

நட்புறவு கொண்டிருந்தார். சோழர்களின் ஆட்சித் திறமையைக் கண்டு வியந்து போனார். கடல் கடந்து எப்படி சோழர்களால் ஆட்சியைக் கட்டமைக்க முடிந்தது என்று பெருவியப்பும் கொண்டார். சோழர்களின் கப்பல் படையையும், யானைப் படையையும் கண்டு ஆச்சரியத்தில் உறைந்து போன குப்லாய்கான், தனது படைக்குரிய கப்பல்களை சோழர்களிடம் இருந்து வாங்கிக் கொண்டார்.

இந்தப் பின்னணியில் தான் அந்த மன்னன் தமிழர்களுக்கென ஒரு சிவன் ஆலயத்தை அங்கு அமைத்துக்கொள்ள அனுமதியளித்தார். கல்வெட்டையும் தமிழில் பொறிப்பதற்கும் சம்மதித்தார். சீனாவின் இலக்கியங்களில் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்து தமிழகத்துடன் நிலவிய வாணிப உறவுகள் குறித்து குறிப்புகள் உள்ளன. இதற்கு தமிழகத்தில் உள்ள தஞ்சாவூரிலும், பட்டுக் கோட்டையிலும் அகழ்வாயின்போது கிடைத்த பல சீன நாணயங்களே சான்றுகள் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

தொகுப்பு: ஆர். ஜி.

தீவகப்பற்றில் சைவமும் பௌத்தமும் - 4

பேராசிரியர் (ஓய்வுநிலை)

கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன் M.A.Ph.D

1.26 சிங்கள இலக்கியத்தில் வரும் திருமால் வழிபாடு

சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் கண்ணகி தெய்வமாகப் போற்றப்படுகிறாள். அதே கண்ணகித் தெய்வம் இலங்கையிலே பௌத்த மக்களின் பத்தினி தெய்யோவாக வணங்கப்படுகிறாள். இராமனின் நண்பனாகிய விபீஷணனும் தெய்வமாகப் பூசிக்கப்படுகிறார். இலங்கையில் புத்த பகவானை வழிபடும் பௌத்த மக்கள் வழிபடும் இன்னொரு தெய்வம் திருமால்; இவரை விஷ்ணு, நெடுமால், உப்புல்வன் என்ற பெயர்களிலும் வழிபாடு செய்கின்றனர். பௌத்தர்கள் வணங்கும் மற்றோர் இந்து தெய்வம் முருகன். கதிர்காமத்தில் முருகனுக்கும், வள்ளி தெய்வானைக்கும், விஷ்ணுவுக்கும் ஆலயங்கள் உள்ளன. தேவந்தரை, தேவந்துரை எனப்படும் தெவிநுவரையில் திருமாலுக்கு விசேடமான ஆலயம் உண்டு. கதிர்காமத்தில் பெரஹேர விழாவினையடுத்து இங்கும் தெவி நுவரையிலும் சிறப்பாகப் பெரஹேர விழா நடைபெறுவது வழக்கம். சிங்களத் தூது காவியங்களில் உப்புல்லன் பாட்டுடைத் தெய்வமாக, வரமருளும் தெய்வமாகப் பாட்டுடைத் தெய்வம்.

களனி விகாரையில் விபிஷணன் சிலை

போற்றப்படுகிறார். மேலும் சிங்கள மன்னர்களையும் புத்தசாசனத்தையும் காக்கும் கடவுளாகவும் பேசப்படுகிறார். ஸ்ரீ ராகுல தேரர் பாடிய 'பரவிசந்தேச' - (புறாவிடுதூது) என்னும் நூலில் தெவிநுவரையிலுள்ள உப்புல்வன் எனும் தெய்வம் இப்புறாவிடு

தூதில் உப்புல்வன் பலவாறு போற்றிப் புகழப் படுகிறான்.

கோட்டையரசு நிகழ்ந்தகால மன்னனாக விளங்கிய ஆறாவது பராக்கிரமபாகுவிற்கு சகல நலன்களையும் தருமாறு ஒரு புறா தூதாக விடுக்கப் படுகிறது. தூதாகிய புறாவும் கோட்டையிலிருந்து இலங்கையின் தென்பகுதியிலுள்ள தெவிநுவரை உப்புல்வனிடம் தூது கொண்டு செல்வதாக இக்காவியம் அமைந்துள்ளது. ஸ்ரீ இராகுலதேரது முதற்படைப்பு இது. அவரது 15ஆவது வயதில் பாடப்பட்டதாக வரலாறு கூறும். இது சிருங்கார ரசம் நிறைந்த காவியம். இக்காவியத்தில் விஷ்ணுவின் அவதாரங்கள் கூறப்படுகின்றன. அத்தோடு பராக்கிரமபாகு மன்னனோடு ஒப்பிட்டும் பாடுகிறார். மச்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், வாமனம், பரசராமன், இராமன், பலராமன், புத்தர், கல்கி என்ற 10 அவதாரங்களை ஸ்ரீ இராகுலதேரர் 'பரவிசந்தேஸ' வில் குறிப்பிடுகிறார்.

பௌத்தமதக் கொள்கைகளையும், குறிக் கோளையும் இரண்டடியுள் அடக்கிக்காட்டிய பெருமை மணிமேகலை என்னும் காப்பியத்தை ஆக்கிய சீத்தலைச் சாத்தனாருக்கு உண்டு.

“துன்பம் தோற்றம்: பற்றே காரணம் இன்பம் வீடே : பற்றிலி காரணம்” என்பர்.

“பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்; பிறவார் உறுவது பெரும் பேர்இன்பம்; பற்றின் வருவது முன்னது; பின்னது அற்றோர் உறுவது.”

துக்கம், துக்க நிவாரணம், துக்க உற்பத்தி, துக்க நிவாரணமார்க்கம் ஆகிய வாய்மைகள் நான்கும் அடங்குகின்றன. பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம் என்பது துக்கம், பிறவார் உறுவது பெருகிய இன்பம் என்பது துக்க நீக்கம். துன்பம் பற்றால் வருவது என்பது துக்கத்தின் காரணம். இன்பம் பற்றற்றோர் உறுவது என்பது துக்கத்தை நீக்கும் வழி.

இந்த நான்குமே புத்தபெருமான் கண்ட பேருண்மைகள். துன்ப நீக்கத்திற்குப் பௌத்தம் நற்சாட்சி. நற்கருத்து, நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கொள்கை, நல்லமைதி ஆகிய எட்டு வழிகளை வகுத்துள்ளது. காமம், கொலை,கள், பொய், களவு ஆகிய ஐந்தையும் முற்றத்துறத்தல் ஆகிய ஐவகைச் சீலமும் இவற்றுளடங்கும். புத்தபகவானின் ஆசிரியர்களான ஆலாற காலமா, உத்தகறாம புத்தர் இருவரும் சாங்கியரேயாவர். பௌத்த மதத்தினருள் பெரும் பாலோர் புத்தரையே கடவுளாக வழிபடுகின்றனர். இந்து மதங்களுக்கு மூலம் வேத வாக்கு. ஆனால் பௌத்த மதத்துக்கு மூலம் புத்தி அல்லது அறிவு.

1.27 மகாவம்சம் குறிக்க கருத்துகள்.

“நேரிய அறவழிகளில் செயற்படுவது முட்டாள்தனமான பயந்த செயலாகவும், கொடுரத்தை வீரமாகவும் கருதிக்கொள்ளும் அநாகரிகமான கருத்துகளை மக்கள் மத்தியில் பரப்புவது மகாவம்ச ஆசிரியரது நோக்கமாக இருந்திருக்கலாம் என்பது புலனாகிறது”⁴.

பௌத்தமதக் கொள்கைகளையும், குறிக்கோளையும் இரண்டடியுள் அடக்கிக்காட்டிய பெருமை மணிமேகலை என்னும் காப்பியத்தை ஆக்கிய சீத்தலைச் சாத்தனாருக்கு உண்டு.

கதிர்காமம்

“அனுராதபுரியில் பாண்டிய அரசு தமிழ் அரசு பரம்பரையினராயும், பௌத்த மதத்தினராயும் இருந்தனர் என்பது புலனாகிறது. இக்கால கட்டத்தில் தென்னிந்தியாவிலும் பௌத்த மதம் பரவியிருந்தமை பற்றி மகாவம்சத்தில் உறுதியாகக் கூறப்படவில்லையாயினும், இளைய பாரிந்தன் பாவ, புண்ணியச் செயல்களில் ஈடுபட்டிருப்பதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது”. அக்காலத்துடன் தொடர்புடைய பல கல்வெட்டுக்களில் இருந்து இத்தமிழ் மன்னர்கள் பௌத்தர்களென்று உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

புகழ்பெற்ற வரலாற்றாசிரியரான C.W.நிக்கலஸ், “கல்வெட்டுக்களிரண்டில் இத்தமிழ் ஆட்சியாளர்கள் பௌத்த ஆசிரமங்களுக்கு வழங்கிய நன் கொடைகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது என்கிறார். அதிலொன்று பாரிந்தனாலும், மற்றையது இளைய பாரிந்தனாலும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கதிர்காமக்கிரி விகாரையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுடொன்றில் 5ஆவது தமிழ் மன்னனாகிய தாதியன் பௌத்த விகாரையொன்றுக்கு வழங்கிய நன் கொடை பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது”⁵

தமிழ் மன்னர்கள் சிங்களமொழியில் ஓலைச் சுவடிகளை எழுதினர். ‘தமிழர்களைக் கொண்டு குவித்து’ (தெமழு மரா) என்னும் வசனம் மகாவம்சத்தில் இரு அத்தியாயங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்த அடிப்படையில் ஒரு பேருண்மையை மீளவும் வலியுறுத்துதல் அவசியமாகிறது. இக்கருத்து எவருக்கும் எதிரானதொன்றல்ல வென்பது புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும். அதாவது,

“சிங்கள மக்களுடனே ஊறிப்போன தமிழர்களை

தமிழர்களிடையே ஊறிப்போன சிங்களவர்களும் தத்தமது பூர்வீக இனத்துவத்தை மீண்டும் திரும்பி முயற்சிக்கமாட்டார்கள். (தேசியவாதம் உருவாவதற்கு மூலகாரணமாயமைவது மொழி என்பது கண்கூடு. மானிடர்களிடையே நிலவும் சமூகத்தடைக்கல்லாக மொழியையே சமூகவியலாளர்கள் கருதுகின்றனர்”.

1.28 பூர்வீக நாகவணக்க முறைமை:

‘பெர்குலன்’ எடுத்துதவியுள்ள அமராவதி உருவச் சிற்பங்களின் நிழற்படங்கள் மூலம் புத்த சமயத்திற்கும் நாகவணக்கத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது என்பது புலப்படுகிறது.

“கபிலவஸ்து மகத அரசனால் அழிக்கப்பட்ட போது இறந்த சாக்கிய வீரர்களுக்காக நிறுவப்பட்ட நினைவுச் சின்னங்களாக ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு நாக வடிவமிருந்தது. 1890ஆம் ஆண்டு புதை பொருளாராய்ச்சியாளர்களால் நினைவுச் சின்னங்கள் திறந்து பார்க்கப்பட்டபோது அவற்றில் நாகமடங்கிய பேழை ஒன்றிலுள்ள தங்க நாகத்தின் மீது மகாநாமன் என்ற பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டார்கள். இவர் புத்தர் அரசைத் துறந்ததும், ஆட்சிக்கு வந்தவர். எனவே புத்தர் ஒரு நாக இனத்தைச் சேர்ந்தவர். இலங்கையில் புத்த சமயம் தேவநம்பிய தீசன் ஆட்சிக் காலத்திலேயே பரவியது எனச் சரித்திரம் கூறுகிறது. இந்தத் தேவநம்பிய தீசனும் ஒரு நாக இனத்தவராவார். இவருடைய தம்பியின் பெயர் மகாநாகன். இவன் மதம் மாறுவதற்கு முன் சிவநாக வழிபாட்டுக் காரணத்தால் இருந்தான். புத்தபெருமான் ஒரு நாகர்.

இலங்கையில் பௌத்த மதத்தைத் தழுவினவர்களும் நாகரும் இயக்கருமே. மேற்படி இரு பிரிவினருமே திராவிடர்கள்.

(Warmindton,) வார்மின்டன் இலங்கையின் பூர்வீகக் குடிகள் யார்? என்பதற்கு மேல்வருமாறு விளக்கம் தருகிறார்.

“The Tamils Control the North of Ceylon during the first two Centuries. Existence of shrines to muruga, Son of Shiva found in South (Kathirgamam) Centre and North all Point of the Vital role played by the Tamils and religion. Shiva in Culture of the Island from pre- Vijaya tamils”.

“இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை இலங்கையின் வடபகுதியில் தமிழரின் ஆட்சி இருந்தது. சிவனின் மகன் முருகனின் அருளாட்சி கதிர்காமம் வரை நிலைத்திருந்தது. தெற்கு, மத்தி, வடக்கில்

தமிழர்களின் ஆட்சி இருந்ததுடன் விஜயன் வருவதற்கு முன் இலங்கை முழுவதும் தமிழர் ஆட்சியும் சைவ சமயமுமே இருந்தன”. அக்கால கட்டத்தில் சிங்களவர் என்ற ஒரு இனம் கிடையவே கிடையாது.

வளவை கங்கைப் பகுதி (தெற்குக்கரை) கதிரை வெளி, (கிழக்குக் கரை) பொன்னரிப்பு (மாதோட்ட - மாந்தை) மேற்குக்கரை, வல்லிபுரம் (வடக்கு) வவுனியா, அனுராதபுரம் (மத்தி) ஆகிய இடங்களில் ‘முதுமகளிர் தாழிகள்’ கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை திராவிட தமிழ்ப்பண்பாட்டுச் சின்னங்களாகும். கோட்டகம், சங்கிலிக்கான தரவை, பண்டுவஸ்நுவர, மாத்தளை, கந்தப்பளை, புதுமட்டவாலி முதலிய தென்னிலங்கைப் பகுதிகளில் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே இந்த இடங்களில் ஆதியில் வாழ்ந்தவர்கள் தமிழர்கள் என்பதையே தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களும், முதுமகளிர் தாழிகளும் நிரூபிப்பதை எவரேனும் மறுக்கவும், மறைக்கவும் முடியுமா?

சிங்கள வரலாற்றறிஞர் கலாநிதி பீரிஸ், “விஜயன் இலங்கைக்கு வருவதற்கு வெகு காலத்துக்கு முன்பே அதாவது கி.மு. 2,500 ஆண்டுகளுக்கு முன் இலங்கையிலும் முழு இந்தியாவிலும் வழிபாட்டுக்குரியனவாகவும் ஐந்து சிவத் தலங்களிருந்தன” என்கிறார். இதன்படி இலங்கையின் ஆதிச்சமயம் சைவம் என்பதையும், சைவ வழிபாட்டாளர்கள் தமிழர்கள் என்பதையும் அவர் கூறியுள்ளார். எனவே இலங்கையின் பூர்வீகக் குடிகள் யாரென்றால் சிங்கள இனத்தவரும் வரலாற்று ஆசிரியருமான பீரிசே ‘தமிழர்’ என்கிறார். இக் கூற்றை வழிமொழிந்து ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப் பரிபக்குவமும், மெய்விளக்கமும், உண்மை அறிவும், நடுநிலை ஆய்வும் கொண்ட சிங்கள வரலாற்றறிஞர்களிடம் உண்டோ என்பதுதான் வினா!

Sir William Johns என்பார், “இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் அங்குள்ள மொழி, மதம் எழுத்து ஆகியவை பல்லினத்தைக் கொண்டிருந்த போதிலும் மிகப்பழைமை வாய்ந்தவர்களாக இந்து சமய மக்களையே ஞாபகத்திற் கொள்ளவேண்டும்” என்றார்.

எனவே, சிங்கள பௌத்தம் இங்கே எடுபடவில்லை. ஆகவே பூர்வீகக் குடிகள் இந்து சமயத்தவர்கள் என்பது தெளிவு.

“இப்போது சிங்களம், தமிழ் மொழிகளைப் பேசுவோர் அன்றைய இயக்கர், நாகர்களின் வழித் தோன்றல்களே” எனச் சிங்கள அறிஞரான கலாநிதி

எஸ்.பரணவிதான தான் எழுதிய 'பல்கலைக்கழக வரலாறு' நூலில் கூறியுள்ளார்.

Dr. G.C. Mendis, "கி.மு. 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன் இலங்கையில் குடியேறியவர்களில் திராவிடரும் அடங்குவர். அவர்கள் போர் வீரராகவும் வந்தேறு குடிகளாகவும் இந்த நாட்டுக்கு வந்தார்கள். அவர்களில் பலர் சிங்கள மொழி கற்றுச் சிங்களவரானவர்கள்".

கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டில் அனுராதபுரத்தை 70 ஆண்டுகள் ஆட்சிசெய்த பண்டுகாபயன் என்னும் மன்னன் 'சிவிகசாலா' 'ஸெத்ஸாலா' போன்ற வற்றை அமைத்ததாக மகாவம்சம் கூறுகிறது. அவை 'சிவலிங்கத்தையுடைய வீடு என்பதுடன் சமயம் சம்பந்தமானது' என கலாநிதி எஸ்.பரண விதான கூறியுள்ளார். பண்டுகாபயன் ஒரு சிவ வழிபாட்டுக்காரனாக இருந்தபடியால் அவர் தன் மகனுக்கு மூத்த சிவனெனப் பெயரிட்டார்.

"விஜயனும் அவனது தோழர்களும் சைவ சமயத்தவர்கள். அவர்கள் இங்கே வரும்போது இலங்கையின் சமயமாக சைவ சமயமே இருந்தது" என்கிறார் அறிஞர் C.Brito.

எனவே சிங்களவரின் மூதாதை விஜயனல்லன். விஜயன் கலிங்கத்தைச் சேர்ந்த திராவிடத் தமிழன். வரும்போதும் இறக்கும் வரையும் சைவ சமயத்த வனாகவே இருந்து மடிந்தான்.

இலங்கையில் சிவனொளிபாத மலையிலுள்ள எழுத்துக்கள் சிந்துவெளி எழுத்துக்களை ஒத்திருப்பதாக அறிஞர் Heros பாதிரியர் கூறுகிறார். சிந்துவெளி திராவிடர் நாகரிகமென்றும் எழுத்துக்கள் திராவிட எழுத்துக்கள் என்றும் Sir John Marshall போன்ற உலக அறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர்.

"புத்தமதம் மூலம் வடநாட்டுப் பண்பாடு புகுந்து சிங்கள மொழி வேறுபடுவதற்கு முன் இலங்கை தமிழகமாக இருந்தது. சிங்கள மொழி வேறுபட்ட பின்பும் வடஇலங்கை தமிழ்நாட்டை விட தொன்மைமிக்க தமிழகமாகவே இருந்து வந்தது. ஈழநாட்டவரான தமிழர்கள் வேறு எந்த நாட்டிலும் இருந்து வந்து குடியேறியவர்கள் அல்லர். அவர்கள் சிங்கள வரினும் பழமையான இலங்கை நாட்டவர்கள்" எனப் பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத்துரை கூறியுள்ளார்.

"இலங்கையில் ஆதிவாசிகள் திராவிட விஜயன் வரும்முன் திராவிடமும் திராவிட நாகரிகமுமே இலங்கையில் இருந்தது என்றும் வட இலங்கையில் தான் நாகரிகம் வளர்ந்து மற்றைய இடங்களுக்குப் பரவியது" என்பார் கலைப்புலவர் சி.எஸ்.நவரெத்தினம்.

விஜயன் திராவிடன், கலிங்கம் தமிழ் நாடு, விஜயனின் இரு மனைவியரும் திராவிடப் பெண்கள். விஜயனின் இரண்டாம் மனைவிக்கு குழந்தைகள் பிறக்கவில்லை. விஜயன் சைவனாக, சைவ ஆலயங்களைக் கட்டி சைவத்தை வளர்த்த வன். இறக்கும்போது சைவனாக இறந்தவன். பௌத்தம் இந்த நாட்டில் பரவாத காலத்தில் மடிந்த விஜயன் மூலம் எவ்வாறு சிங்கள இனம் தோன்றியிருக்க முடியும்?

விஜயனின் இரு மனைவியரும் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்கள். ஒருவர் இயக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்த குவேனி, மற்றவர் மாந்தையை ஆண்ட ஓவியர் நாககுல இளவரசி. இந்த இளவரசியுடன் 1000 ஓவிய நாகர் குடும்பங்கள் வந்ததாக மகாவம்சம் கூறுகிறது. எனவே விஜயனுக்கு முன்பே இந்த நாட்டில் மக்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்பது உறுதியாகிறது. இந்த ஓவியர்கள் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து வரவில்லை. பக்கத்தில் மாந்தையில் தான் ஓவிய நாகர்களான வில்வகர்மாக்களின் ஆட்சி நடைபெற்றது. அங்கிருந்துதான் வந்தனர். ஆகவே விஜயன் மூலம் சிங்கள இனம் தோன்றியது என்பது ஒரு வரலாற்றுப் பகிடியாக இருக்கலாமே யொழிய வரலாறாகாது. இது ஒரு கற்பனைக் கூற்று. பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத வாதம்.

கண்டி மன்னன் இரண்டாம் இராஜசிங்கன் இறந்தபோது கண்டியின் மன்னனாக எந்த சிங்களவராலும் வரமுடியவில்லை. ஏன்? மக்கள்

விக்கிரமசிங்கனாக்கி கண்டி அரசனாக்கினார்கள். இவ்வாறு கலிங்கத்தில் இருந்து வந்த தமிழர்கள் கஜபாகுவாகவும், விக்கிரமபாகுவாகவும், மானா பரணனாகவும், புவனேகபாகுவாகவும், பராக்கிரம பாகுகளாகவும் மன்னர்களானார்கள்.

“தீசன் பரம்பரை நாக இனத்தைச் சேர்ந்த அரச பரம்பரை. துட்டகைமுனு நாக பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன்” என்கிறார். மாவீரன் பராக்கிரமபாகு பாண்டிய இளவரசன். பௌத்தத்தை இந் நாட்டில் பரவ உதவிய தேவநம்பியதீசன் ஒரு நாகன். அவன் தாய் மாந்தையை ஆண்ட ஓவிய நாக பரம்பரையைச் சேர்ந்தவள்.

மூத்த சிவனின் மனைவியும் மாந்தை பரம்பரையே. பௌத்தம் இந்நாட்டுக்கு கால்வைத்தது தேவநம்பிய தீசன் காலத்தில் சிங்களம் மொழியாக வளர்ச்சி கண்டது. “14ஆம் நூற்றாண்டளவில் சிங்கள மொழியில் 4000 தமிழ்ச் சொற்கள் உள்ளன என்கிறார்” தாலுதடிகள்.

**விஜயனின் இரு மனைவியரும்
இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்கள். ஒருவர்
இயக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்த குவேனி,
மற்றவர் மாந்தையை ஆண்ட ஓவியர்
நாககுல இளவரசி.**

எனவே சிங்களவருக்கும் சிங்களத்திற்கும் முந்திய இலங்கையின் பூர்வீகக் குடிகள் தமிழர்களேயாவர். சிங்கள எழுத்தும், தமிழ் எழுத்தும் வட்டெழுத்துக்கள் ஆகும். சிங்கள மக்களின் கலை, கலாசாரமும் தமிழ் மக்களின் கலாசாரமும் ஒத்திருக்கின்றன. உலகின் முதல் தோன்றிய மூத்த குடியினர் தமிழர் என்பது வரலாற்றாசிரியர்களின் முடிந்த முடிவு. எனவே இலங்கையின் ஆதிக்குடியினர் தமிழர்கள்தான். தேவநம்பிய தீசன் பிறப்பால் தமிழன். பௌத்தத்தை ஏற்கும் முன் சைவன். தேவநம்பிய தீசனின் தம்பி மகாநாகனின் பேரனே துட்டகைமுனு ஆகும். இவனின் தந்தை காக்கவண்ணதீசன் நாகபரம்பரையைச் சேர்ந்தவன். தாய் விகாரமகாதேவி. (களனி) கல்யாணி நகர் நாக அரசனான களனி தீசனின் மகள். சிங்களவரல்லாத நாக பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன் உக்கிரசிங்கன் (கி.பி. 795). இவன் விஜயனுக்கு இரத்த உறவுடையவன். பெரும்படையுடன் வந்து இலங்கையைக் கைப்பற்றி கதிரைமலையிலிருந்து ஆங்கங்கெல்லாம் பெளத்த

இவனே சோழ இளவரசி மாருதப் புரவீகவல்லியை திருமணம் செய்தான். கீரிமலை, மாவிட்டபுரம், கதிரை மலைகளில் கலிங்க குடியை குடியமர்த்தினான் மகிந்தன்.

கலிங்கமாகன் வீரசைவ வழிபாட்டை நிலை நாட்டினான். பௌத்த ஆலயங்களை உடைத்தான் என பாளி நூல்கள் கூறுகின்றன. பாண்டிய மன்னர் பரம்பரையே பராக்கிரமபாகு பரம்பரையாகும். கஜபாகு கலிங்கத்து அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன். புவனேகபாகுவும் கலிங்க அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன். கலிங்கம் அப்போது தமிழ்நாடு. எனவே அத்தனை கலிங்க மன்னர்களும் தமிழர்களாவர்.

இன்றைய சிங்களவர்களின் மூதாதையர் நாகர்களே. நாகர்களை மதம் மாற்றவும் நாகர்க ளிடையே ஏற்பட்ட சிம்மாசன பிரச்சினையைத் தீர்த்துவைக்கவும், இயக்கர்களை நல்வழிப்படுத்தவும் கௌதம புத்தர் மூன்று தரம் இலங்கைக்கு வந்ததாக மகாவம்சம் கூறுகிறது. இலங்கையின் முதல் மன்னனும் தமிழன். கடைசி மன்னனும் தமிழன். இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆண்டவர்கள் அனைவரும் திராவிட அரச பரம்பரையினரே ஆவர்.

நாகர்கள் என்ற திராவிடர்கள் உலகில் பல பாகங்களிலும் வாழ்ந்தார்கள் என்பதை ‘பாம்பு வழிபாடு’ எனும் நூலை எழுதிய கலாநிதி ப.அறவாணன் உறுதி செய்கிறார். “எகிப்தில் நாகவழிபாடு செய்யப்பட்டது. அசோக மன்னன் பௌத்த மதத்தைப் பரப்ப எகிப்திற்கு தேர்களை அனுப்பினான்” என கலாநிதி ப.அறவாணன் கூறியுள்ளார். அமெரிக்க பேரு, மெக்ஸிக்கோவில் இன்று ஆதிமக்கள் வழிபட்ட நாக கோவில்கள் அழியாச் சின்னங்களாக இருக்கின்றன.

‘இஸ்காநாகரிகம்’, ‘நாகர்களின் நாகரிகம்’ என இனங்காணப்பட்டுள்ளது. ‘விஜயன் நாக பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன்’ என மட்டக்களப்பு மான்மியம் கூறுகிறது. எனவே, பௌத்த மதம் நாகர்களால் உருவாக்கப்பட்டு, நாகர்களால் ஆராதிக்கப்பட்டு வேரூன்றிய மதமாகும். ஆனால் நாகர்களைப் பற்றி பௌத்த பாளி நூல்களில் மிகவும் கேவலமாக பேய் பிசாசுகள், மனித பிறவிகளே இல்லை என எழுதிக் குவித்துள்ளார்கள்.

நாகர்கள் நாகரிகமிக்கினம், நாடும் ஏடும் போற்றிப் புகழுமினம். ‘நகர்’ வாழ்க்கையில் நாடறிய வாழ்ந்தவர்கள் நாகர்கள். நாகரிகத்தை நானிலத்துக்கு தந்தவர்கள் நாகர்கள். பௌத்தமதத்தை உண்டாக்கி வளர்த்தார்கள் நாகர்கள். அன்று நாக வழிபாடு எங்

நயினாதீவில் இன்றுள்ள நாகபூசணி அம்மன் கோவிலின் காணிப் பெயரான 'பப்பரவன் சல்லி' என்பதும், அண்மையில் மண்டைதீவில் அகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சாடியும், பப்பரவர் பற்றிய செப்பேடும் ஆதியில் ஆபிரிக்கப் படைவீரர் சீனத்து வணிக காலங்களின் செல்வாக்கையும் காட்டுவதாக பேராசிரியர் கலாநிதி பரமு புஷ்பரட்ணம் கருதுகிறார்.

மதமும் பரவியது. தங்கியது. கௌதம புத்தர் இலங்கைக்கு மூன்று தடவை வந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. இந்த வரவுகளின் முக்கிய முதல் நோக்கம் இலங்கையில் வாழ்ந்த நாகர் இயக்கரை மதம் மாற்றவேயாகும்.

இன்றைய சிங்களவர்கள் பௌத்த பாளி நூல்கள் ஏளனம் செய்த பேய் பிசாசுகள் நாகர், இயக்கரின் வாரிசுகள்தான் என்பதை சிங்கள அறிஞர்களான கலாநிதி எஸ்.பரண விதான, டபிள்யூ. ஐ.எப்.குணவர்த்தன போன்றோர் கூறுகிறார் கள். இன்றும் சிங்களவர்கள் கைத்தொழில், கட்டடக்கலை, உலோக, மரவேலைப்பாடுகளில் சிறப்படைந்திருப்பதற்கும் நாகர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் இருக்கும் தொடர்பே உறுதி செய்கிறது. இந்நிலையில் சிங்கத்தின் மூலம் சிங்கள இனம் தோன்றி யது என்ற வரலாறு ஒரு கேலிக்கூத்தாகும். "நாக வழிபாடு யூப்ரட்டீஸ், தைக்கீறிஸ் நதி தீரத்தில் ஆரம்பித்து உலகின் பல பாகங்களுக்கும் பரவியது" என்பதாகும்.

நயினாதீவில் இன்றுள்ள நாகபூசணி அம்மன் கோவிலின் காணிப் பெயரான 'பப்பரவன் சல்லி' என்பதும், அண்மையில் மண்டைதீவில் அகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சாடியும், பப்பரவர் பற்றிய செப்பேடும் ஆதியில் ஆபிரிக்கப் படைவீரர் சீனத்து வணிக காலங்களின் செல்வாக்கையும் காட்டுவதாக பேராசிரியர் கலாநிதி பரமு புஷ்பரட்ணம் கருதுகிறார். தீவகப் பற்றிலே ஆதிவைசம் பற்றியும் பௌத்தம் பற்றியும் அறிய இவ்வாய்வும் உதவும்.

குப்த பேரரசின் அரசனான சமுத்திர குப்தனால் அலஹபாத்தில் நிறுவப்பட்டுள்ள தூண்களில் பொறிக்கப்பட்ட பெயர்களில் நாகதத்தன், நாகசேனன் என்பவை இடம்பெற்றுள்ளன. நேபாளம், காஷ்மீர் ஆகிய இடங்களின் பண்டைய அரசர்களின் பெயர் வரிசையில் நாகர்ஜுனா

என்ற அரசன் பெயரும் இடம்பெற்றுள்ளது. சாளுக்கிய அரசனான இரண்டாவது புலிக்கேசியின் மருமகன், பெறாமகன், (Nephew) நாகவர்த்தனா எனப்பட்டார்.

இரண்டாம், மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் பலம் வாய்ந்த நாக அரசர்கள் நாக்பூரில் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் சாதவாகனர், பல்லவர் முதலானோருடன் திருமண உறவுகள் கொண்டிருந்தனர்.

கி.பி.800ஆம் ஆண்டளவில் குர்ஷரர்களின் அரசனாக இருந்தவன் நாகபட்டன் எனப்பட்டான். 11ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் கூட இந்தியாவின் மத்திய மாகாணங்களில் யோகவதி, பஸ்லூர் எனப்பட்ட இடங்களில் இருந்த அரசர்கள் புலியையும், பாம்பையும் சின்னங்களாகக் கொண்டிருந்தனர். பண்டைய இந்தியா மகதம், நாகதீபம், குப்தம் என்ற மூன்று பெரும் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. நாகதீபம் நாவலந் தீவு என்றும் அழைக்கப்பட்டது. தென்னிந்தியாவின் பெரும் பகுதியை உள்ளடக்கிய பகுதியான நாகதீபம் யோகவதி என்ற இடத்தை தலைநகராகக் கொண்டிருந்தது. இது காலப் போக்கில் பல பகுதிகளாகப் பிரிந்தது. இவ்வாறு பிரிந்து சென்ற பகுதிகளில் கடலாற் பிரிக்கப்பட்ட ஒரு பகுதியே இலங்கை என கொள்ளப்படுகிறது. இக்காரணம் பற்றியே இலங்கைக்கு நாகதீபம் என்ற பெயரும் நிலைத்தது.

மட்டக்களப்பு மான்மியம் ஈழத்திற்கு நாகர் வந்த காலம் பற்றி தகவல் தருகிறது.

“கலிபிறந்தொண்ணூறாண்டில் கருதிய இலங்கை தன்னில் வலியவரியக்கரோடு கலந்தனர் மாவொன்றாகி ஒலிவளரு கந்த மென்னும் நகரத்திலுறைந்து வாழ்ந்து வலியராயரசு செய்து மறைமுறை வளர்த்தார் நாகர்.”

இதன்படி கலியுகம் பிறந்து எண்ணூறு ஆண்டுகளில் நாகர்கள் ஈழத்துக்கு வந்தனர் எனப் பெறப்படுகிறது.

Foot Note

3. இந்திரபாலா கா., [1978], 'ஆதி இலங்கையில் இந்துமதம்' ஜெயரத்தினம் உருவச்சிலை திறப்பு விழாச் சிறப்புமலர், மகாஜனக்கல்லூரி, தெல்லிப் பழை, பக். 19-20
4. Lional Sarath, [1997], புராதன இலங்கையின் தமிழ் சிங்கள உறவுகள், பக். 8
5. மேலது, பக்.15

சங்க காலத்தைய மதுரையா..

கீழடி?

மனித குல வரலாற்றை காவிரி நதிக்கரையிலிருந்து தான் தொடங்கவேண்டும் என்று மனோன்மணியம் சுந்தரனார் உட்பட பல்வேறு காலகட்டங்களில் தமிழ் அறிஞர்கள் பலர் வற்புறுத்தி வந்திருக்கின்றனர். 1970 ஆம் ஆண்டில் பூம்புகார் பகுதியில் நடைபெற்ற விரிவான ஆய்விற்குப் பிறகு, தற்போது 2013 ஆம் ஆண்டில் தான் கீழடியில் அகழாய்வு தொடங்கப்பட்டது. நாற்பது ஆண்டுகள் இடைவெளிக்குப் பிறகு தொடங்கப்பட்ட இந்தக் கீழடி ஆய்வின் தொடக்கம் என்பது, இந்திய தொல்லியல் துறையின் கண்காணிப்பாளர் அமர்நாத் ராமகிருஷ்ணன் அவர்களின் தனிப்பட்ட சிந்தனையில் உருவானதாகும். “தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் தனிப்பட்ட நாகரிக

அமைப்பு அல்லது அதற்கென ஒரு மக்கள் கூட்டம் வாழ்ந்ததற்கான சான்றுகள் ஏதுமில்லை. மேலும் தமிழகப் பகுதிகளில் காடர்கள் என்று அழைக்கப் படுகின்ற மலைவாசி மக்கள் தான் அதிகபட்சம் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். சங்க கால இலக்கியச் சான்றுகள் எல்லாம் கற்பனை மட்டுமே” என்ற வட இந்திய ஆய்வாளர்களின் நெடுநாளைய கருத்துகளை உடைத்ததே கீழடி அகழாய்வின் தனிச் சிறப்பாகும்.

நதிக்கரைகளில் தான் மனித குல நாகரிகம் தோன்றியது என்பது உண்மையானால் புராண காலத்து நதியாக இருக்கின்ற வைகை நதிக்கரையில் ஏன் சங்க காலத்து மக்கள் வாழ்ந்திருக்கக்கூடாது? என்கிற தேடல் தான் தொல்லியல் ஆய்வாளர்

சேந்தன்அவதி எனும் பெயர் கொண்ட தமிழ் பிராமி

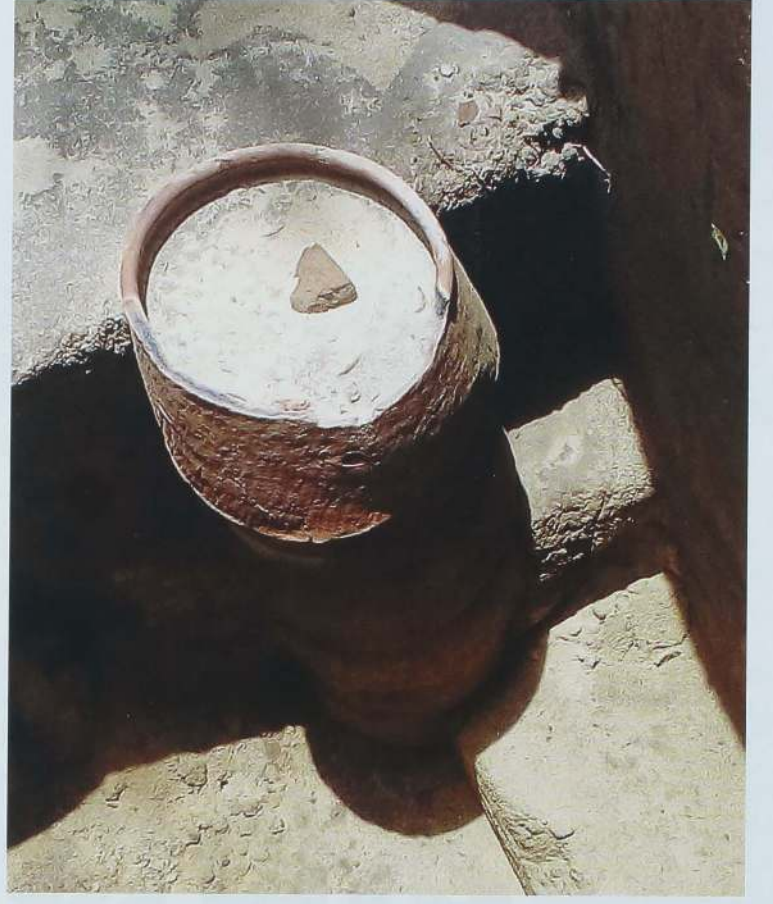
மூசன் நூலகம்
மாழ்ப்பாணம்

அமர்நாத் கிருஷ்ணன் அவர்களை இந்தக் கீழடி அகழாய்விற்கு கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கிறது.

தொல்லியல் துறையில் கண்காணிப்பாளராக பதவி ஏற்ற பிறகு, முதன்முதலில் அவர் ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொண்ட இடம் வைகை நதிக்கரை ஆகும். “தொல்லியல் துறையில் கண்காணிப்பாளர் என்ற பதவியின் அதிகாரம் என்பது சுயேச்சையாக ஓரிடத்தைத் தெரிவு செய்து அகழாய்வினை நடத்து தல். அதன் அடிப்படையில், நாம் வெகு காலம் வாழ்ந்த, மேலும் கூறுவதானால் தமிழ் நதி என்று இலக்கியங்களில் போற்றப்படுகின்ற வைகை நதிக்கரையில் ஆய்வுகளைத் தொடங்கலாம் என்று முடிவு செய்தேன்” என்கிறார் அமர்நாத் ராமகிருஷ்ணன்.

மூலவைகை நதி என்று சொல்லப்படுகின்ற வைகை நதியின் பிறப்பிடமான வெள்ளி மலைப் பகுதியிலிருந்து தொடங்கி, வைகை நதி நிறைவு பெறுகின்ற அழகன்குளம் வரையில் சுமார் 170 கி. மீ நதிக்கரையின் இரண்டு பகுதிகளிலும் 5 கி. மீ அகலத்தில் ஆய்வுகள் நடத்தப்பட்டன. இதில் 217 கிராமங்கள் வரலாற்று தொல்லியல் வாய்ந்த கிராமங்கள் என்பதற்கான சான்றுகள் கிடைத்திருக்கின்றன.

பொதுவாக தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் அகழாய்வு செய்வதற்கான இடங்களைத் தெரிவு செய்வதற்கு ஓர் அளவுகோல் உண்டு. காலம் காலமாக உள்ள மேடான பகுதியாகவும், மேலும் அந்த சுற்றுவட்டாரப் பகுதியில் வீடு மற்றும் கட்டுமானப் பணிகள் ஏதும் நடைபெறாமல் இருந்திருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலும் தெரிவு செய்யப்பட்ட இடந் தான் மதுரைக்கு அருகில் 16

கி. மீ தொலைவில் உள்ள சிவகங்கை மாவட்ட எல்லையான பள்ளிச்சந்தை எனும் இடத்தில் உள்ள “கீழடி” கிராமம். இந்தப் பகுதியில் உள்ள 110 ஏக்கர் காணியில் தென்னந்தோப்புகள் அமைந்திருந்த காரணத்தினால், கட்டுமானப் பணிகள் ஏதும் நடைபெறாமல் இருந்தது என்ற காரணத்தினாலும் தான் இவ்விடம் அகழாய்வுப் பணிகள் மேற்கொள்வதற்கு ஏற்ற இடமாக அமைந்தது. 110 ஏக்கர் காணியும் தனியார் வசம் இருந்த காரணத்தினால் அகழாய்வு தொடர சற்று தாமதம் ஏற்பட்டது. இருந்த போதும் இட உரிமையாளர்களிடம் விளக்கமளித்த பிறகு ஆய்விற்காக ஒரு ஏக்கருக்கு குறைவான பகுதியிலேயே அகழாய்வு செய்வதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. என்பதையும் ராமகிருஷ்ணன் சுட்டிக்காட்டினார்.

தந்தப் பொருட்கள்

விளையாட்டுக் காய்கள்

சீப்புகள்

தாயக்கட்டை

மற்ற இடங்களில் நடைபெற்ற ஆய்வுகளில் ஒன்று தான் கீழடி ஆய்வு. இதில் வேறென்ன சிறப்புகள் இருக்கமுடியும்? என்று தொல்லியல் ஆய்வாளர்களிடையே சில மாறுபட்ட கருத்துகளும் எழுந்துள்ளன. ஆனால் தமிழகத்தில் நடைபெற்ற மற்ற அகழாய்வுகளிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது தான் கீழடி அகழாய்வு. பழைய திருநெல்வேலி மாவட்டமான தற்போதைய தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் இருக்கும் பகுதிதான் ஆதிச்சநல்லூர் என்கிற கிராமமாகும். 1879 ஆம் ஆண்டில் ஜேர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்த டொக்டர் ஜாகோர் ஆதிச்சநல்லூர் பகுதிக்கு வருகை தந்து அகழாய்வு செய்ததில் முதுமக்கள் தாழி, எலும்புகள், மண்டை ஓடுகள், பழைய மட்பாண்டங்கள், இரும்பு மற்றும் வெண்கலப் பொருட்கள், புதையல் கள் ஆகியவை வெளிப்பட்டன. அத்துடன் உட்கார்ந்த நிலையில்

இருந்த எலும்புகளுடன் இறந்த மனிதர்களின் விருப்பமான உணவாக இருந்த சாமை, தினை, உமி போன்றவையும், இற்றுப் போன துணிகளும் கிடைத்தன. அதன் பிறகு 1903 ஆம் ஆண்டில் பிரெஞ்சு நாட்டைச் சேர்ந்த லூயீஸ் லாப்பிக்யூ என்பவர் இப்பகுதிக்கு வந்து அங்கு கிடைத்த தொல்பொருட்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு போய் பாரீஸ் நகர அருங்காட்சியகத்தில் காட்சிப் பொருட்களாக வைத்துள்ளார். பின்னர் கிழக்கிந்திய கம்பனி அதிகாரபூர்வமாக அலெக்சாண்டர் ரே

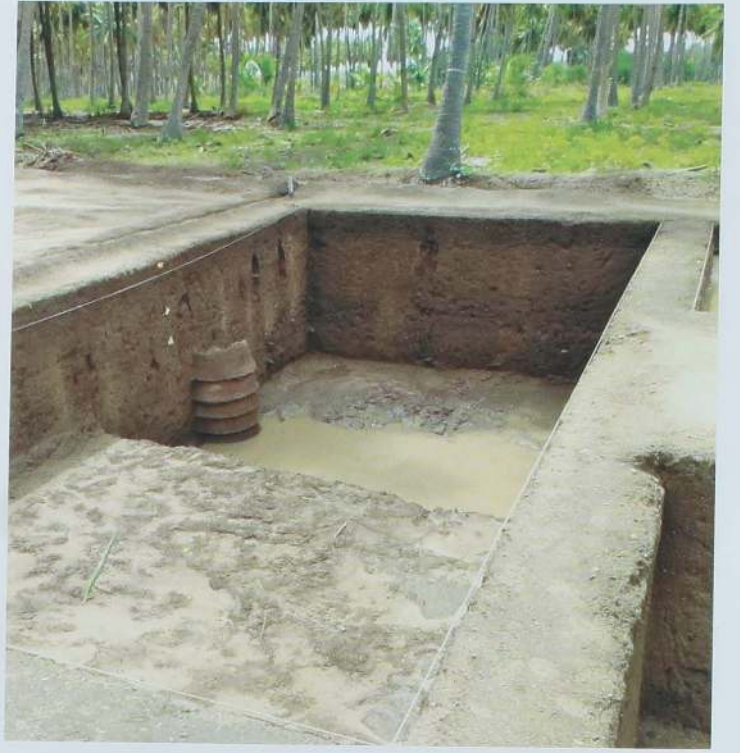
தமிழகத்தில் நடைபெற்ற மற்ற அகழாய்வுகளிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது தான் கீழடி அகழாய்வு.

என்பவரை அனுப்பி ஆய்வு செய்ய பணித்த காரணத்தினால், ரே அவர்கள் விரிவான முறையில் அகழாய்வினைச் செய்தார்.

புதைகுழிகளிலிருந்து எலும்புக்கூடுகள், இரும்புப்பொருட்கள், முப்பது வகையான மட்பாண்டங்கள் ஆகியன கிடைத்தன. ஒவ்வொரு மட்பாண்டமும் நான்கடி உயரத்தில் இருந்ததுள்ளன. இரும்பால் செய்யப்பட்ட போர்க்கருவிகள், கத்திகள், குறுவாள் கள், கைக்கோடிகள் போன்ற பொருட்களும் கிடைத்தன. இங்கு கிடைத்த பொருட்களை எல்லாம் அலெக்சாண்டர் ரே அவர்கள் சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் கொண்டு வந்து சேர்த்தார். ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைக்கப் பெற்ற பொருட்களின் பட்டியல் ஒன்றை 13 படங்களில் 1913 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார்.

சுடுமண் செங்கற்களினாலான உறைகிணறுகள், தரை தளங்கள், நீர் மேலாண்மையினை மிகச் சரியாக வடிவமைக்கின்ற வகையில் மூன்று விதமான வடிகால் குழாய்கள், மூடிய வடிகால் அமைப்பு, குழாய் வடிவிலான நீண்டதொரு சுடுமண்ணால் தயாரான குழாய்கள், திறந்த வெளி அமைப்புடன் கூடிய வடிகால்கள் என சிந்து சமவெளி நாகரிகத்திற்கு சற்றும் குறையாத சான்றுகள் கீழடியில் கிடைத்திருப்பது தொல் பொருள் ஆய்வில் ஒரு வரலாற்று திருப்பு முனையாகும்.

மொகஞ்சதாரோ ஆய்வை முன்னின்று நடத்திய பேராசிரியர் பானர்ஜி அவர்கள் 'மொடர்ன் ரிவ்யூ' என்ற இதழில் 'திராவிட நாகரிகம்' என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையில் 'அண்மையில் சிந்துவெளியிலும், பாகிஸ்தானிலும் நடைபெற்ற கண்டு பிடிப்புகள் இந்தியாவின் தென்கோடியில் உள்ள திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் ஆதிச்ச நல்லூரிலிருந்து அறுந்து போகாத ஒரு சங்கிலித் தொடர் போல திராவிடர்களின் நாகரிகமும், பண்பாட்டுத் தொடர்பும் அமைந்திருப்பது ஆச்சரியத்தைத் தருகிறது' என்று பதிவு செய்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இரும்பின் பயனை உணர்ந்து அதை பயன்படுத்தும் மக்கள் இந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். முதுமக்கள் தாழியில் உள்ள தானியங்கள் மற்றும் இற்றுப் போனதுணிகளைப் பார்க்கும்போது வேளாண்மையும், நெசவும் தெரிந்த மக்கள் 3500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இப்பகுதியில் வாழ்ந்துள்ளனர் என்ற முடிவிற்கு வந்தாலும், அவர்கள் வாழ்ந்ததற்கான நகர அடையாளங்கள்,

வீடுகள் உள்ளிட்ட எதனையும் ஆதிச்சநல்லூர் அகழாய்வில் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆனால் கீழடி பகுதியில் நடைபெற்ற ஆய்வு முடிவுகள் ஒரு நகர நாகரிக மக்கள் கொண்ட வாழ்வியல் இடமாக கிடைத்திருப்பது இதன் தனிச்சிறப்பு.

சுடுமண் செங்கற்களினாலான உறைகிணறுகள், தரை தளங்கள், நீர் மேலாண்மையினை மிகச் சரியாக வடிவமைக்கின்ற வகையில் மூன்று விதமான வடிகால் குழாய்கள், மூடிய வடிகால் அமைப்பு, குழாய் வடிவிலான நீண்டதொரு சுடுமண்ணால் தயாரான குழாய்கள், திறந்த வெளி அமைப்புடன் கூடிய வடிகால்கள் என சிந்து சமவெளி நாகரிகத்திற்கு சற்றும் குறையாத சான்றுகள் கீழடியில் கிடைத்திருப்பது தொல் பொருள் ஆய்வில் ஒரு வரலாற்று திருப்பு முனையாகும்.

ஆப்கானிஸ்தான் பகுதியில் தயாரிக்கப்பட்ட சூது பவளம், ரோமானியப் பாணை ஓடுகள், தலை அலங்காரத்திற்கான யானை தந்தத்திலான சீப்பு, ஒரு குண்டுசியின் தலையளவைக் கொண்ட பாசி மணி, அதில் நூலினை கோர்த்தெடுக்கும் வகையில் நுண்ணிய துவாரம், யானைத் தந்தத்திலான தாயக் கட்டைகள், கலை நுணுக்கங்களுடன் கூடிய பாணை ஓடுகளில் வரையப்பட்ட ஓவியங்கள், 78 தமிழ் பிராகிருத எழுத்துகளைக் கொண்ட பாணைகள், பாணை மீது பூசப்பட்ட கருப்பு வண்ணம், உள்பூச்சி சிவப்பு வண்ணம் என பார்ப்போரை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது.

கிடைத்த பழங்காலப் பொருட்களின் கால நிர்ணயத்தினை அளவிட அவை கார்பன் டேட் ஆய்விற்கு அமெரிக்காவிற்கு அனுப்பப்படுகின்றன. அதன் முடிவுகள் கீழடியில் கிடைத்த பொருட்கள் 2800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்று உறுதியா

மட்பாண்டங்கள் உட்புறத்தில் கூடப்பட்டு பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதற்கான சான்று

கீழடியில் இரண்டு ஆண்டுகளில் 5 மீற்றர் ஆழம் 5 மீற்றர் அகலத்தில் 102 குழிகள் வெட்டப்பட்டுள்ளன. இந்தக் குழிகளில் 5800 பழங்காலப் பொருட்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இதில் கிடைத்த பொருட்களில் பத்துப் பொருட்களை மட்டுமே தெரிவு செய்து இந்திய அரசிற்கு கார்பன் டேட் ஆய்விற்காக கீழடி ஆய்வுக் குழு அனுப்புகிறது. இந்த பத்துப் பொருட்களும் மூன்று மீற்றர் ஆழத்தில் மட்டுமே எடுக்கப்பட்ட பொருட்கள். இதில் இரண்டு பொருட்கள் மட்டும் கார்பன் டேட் ஆய்விற்கு உட்படுத்தப்பட்டது. ஒரு வேளை ஐந்து மீற்றர் ஆழத்தில் இருந்து பொருட்களை எடுத்து ஆய்விற்கு உட்படுத்தியிருந்தால் 2800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்ற கால நிர்ணயம் இன்னும் பின்னுக்கு தள்ளி சிந்துசமவெளி காலத்துக்கு சமமான காலமாக இருந்திருக்கலாம் என்ற முடிவு வெளிப்பட்டிருக்கக்கூடும்.

இந்தியாவில் பழங்கால கல்வெட்டுகள் என்று சொல்லப்படுபவை அசோகர் காலத்து கல்வெட்டு

கள் தான். இந்த கல்வெட்டுகளில் மன்னர் சொல்லி மற்றவர்கள் செதுக்குகின்ற பறை சாசனம்தான். ஆனால் கீழடியில் கிடைக்கப்பெற்ற சாமானிய மக்கள் பயன்படுத்திய பாளை ஓடுகளில் தெளிவான முறையில் தமிழ் எழுத்துகளால் எழுதப்பட்ட பாளைகள் கிடைத்துள்ளன. வேந்தன், முயன், ஆதன், பேரையன், மாடச்சி, சுரமா போன்ற பெயர்களைத் தாங்கிய பாளைகள் கிடைத்துள்ளன என்றால், சாமானிய மக்கள் கூட கல்வியறிவு பெற்றவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதைத் தான் இந்த எழுத்துகள் எமக்கு சொல்கின்றன.

வைகை நதி தோன்றிய காலம் முதல் நான்கு அல்லது ஐந்து மாதங்கள் மட்டுமே தண்ணீர் ஓடக் கூடிய நதியாக இருந்திருக்கிறது. எனவே, வைகை நதி ஒரு ஜீவநதியல்ல. ஆனால் சங்க காலத்தில் இப்படி ஒரு சமுதாயம், நீர் மேலாண்மை அறிவு கொண்டு வைகை நதிக்கரையில் வாழ்ந்ததற்கான அடையாளங்களே, தோண்டப்பட்ட பல இடங்களில் காணப்படும் உறைகிணறுகள்.

110 ஏக்கர் காணி கொண்ட இடமான இந்த கீழடிப்பகுதியில் ஒரு ஏக்கர் காணியில் மட்டுமே அகழாய்வு நடத்தியதில் கிடைக்கப்பெற்ற சான்றுகள் இவை. இங்கு தொடர்ந்து ஆய்வு நடத்தினால் கீழடி பகுதி சங்க காலத்தை மதுரை தான் என்பது நிரூபணமாக வாய்ப்பிருக்கிறது.

தொகுப்பு: ராணிதாசன்

குறிப்பு:

எழுத்தாளர் நீ. ச. பெருமாள் எழுதிய “கீழடி தமிழ் இனத்தில் முதல் காலடி” என்ற நூலிலிருந்து அவரின் அனுமதியுடன் தொகுக்கப்பட்ட கட்டுரை.

மண்டூர்

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண வித்தியாலயம்

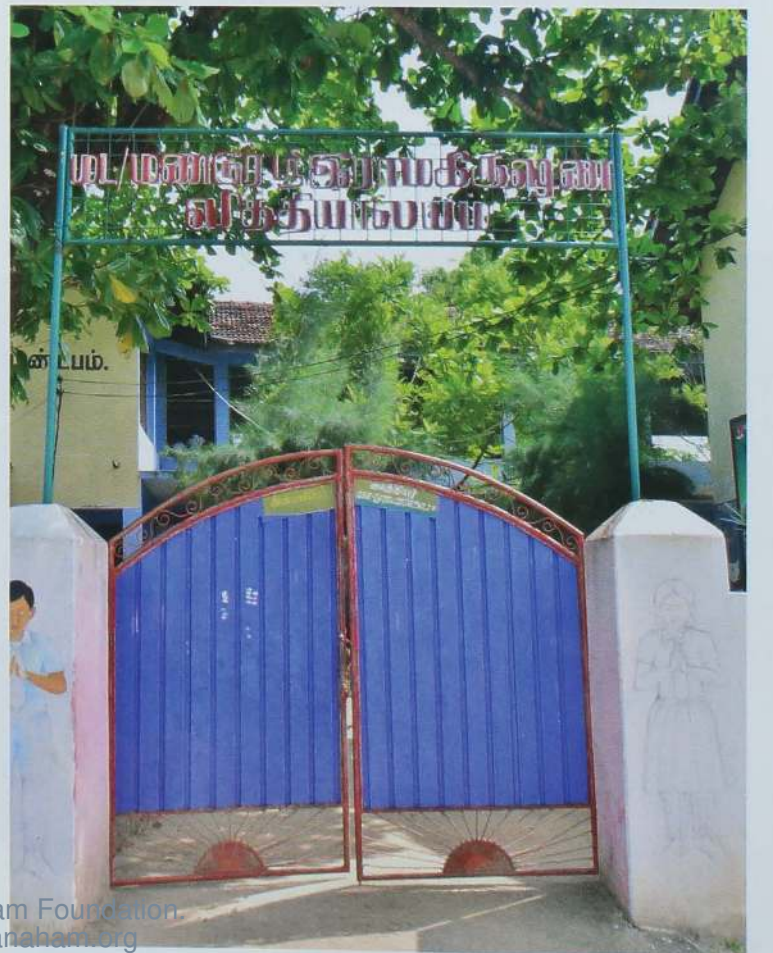
மண்டூர் முருகன் ஆலய உற்சவம் ஆகஸ்ட் மாதத்தில் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. உற்சவ காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து அறிஞர்கள் இங்கு வந்து திண்ணைப் பள்ளிகளை நடத்திச் சென்றனர். புலோலி சந்திரசேகர உபாத்தியாயர், முருகேசு பண்டிதர் அவர்களுள் சிலராவர். புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை கா.கோணா மலை போன்றோர் இத் திண்ணைப் பள்ளி மாணவர்களாவர்.

சுவாமி விவேகானந்தரின் நேரடி சீடரான சுவாமி அபேதானந்தரால் வேதாந்தத்தில் பயிற்சியளிக்கப் பட்டவர் சகோதரி அவபாமியா. சுவீடன் நாட்டைச் சேர்ந்த இவர் 1908 இல் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு வேதாந்த பிரசாரம் செய்யச் சென்று 1911 இல் இந்தியாவுக்கு வந்து பின் இலங்கையை வந்த டைந்தார்.

‘இந்து சிறுவர்களுக்கு இந்து பாடசாலை’ என்னும் குரல் எழுந்திட அவரின் வருகை வித்திட்டது. அதன்போது அம்மையார் பல பாடசாலைகளை ஆரம்பித்து வைத்தார்.

இதன் பயனாக மண்டூரில் இளைஞர்கள் சிலரால் சைவ வாலிபர் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு பணிகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. முருகன் ஆலயத்திற்கு பின்புறமாகவுள்ள ஒருவளவில் கொட்டில் அமைத்து சமயப்பணிகளில் இவர்கள் ஈடுபட்டனர்.

■
இ.பாக்கியராஜன்

உசாந்தகுலசாயிபாண்டி
யாழ்ப்பாண வளஞ்சாலம்

ஆலயத்திற்குச் சொந்தமான இவ்வளவில் ஆலயத்திற்காக பூமரங்கள் நாட்டப்பட்டு நந்தவனம் ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டது.

இப்பாடசாலையின் வடமேற்கு மூலையில் ஒரு கிணறு கட்டப்பட்டது. கிணறு தோண்டும் போது கொட்டு ஒன்றின் பாகமொன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது. 'கொட்டு' எனப்படுவது மரத்தைக் குடைந்து எடுக்கப்பட்ட குழாய். அக்காலத்தில் குறைந்த ஆழத்தில் நீர் காணப்பட்டால் கொட்டுகளை பதித்து நீர் பெறுவது வழக்கம். எனவே நந்தவனத்துக்கு நீர் பெற இக்கொட்டு பயன்பட்டிருந்தல் வேண்டும்.

இந்த இடத்தில் ஓலைக்கொட்டிலில் அவபாமியா அம்மையாரால் 1912 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 1 ஆம் திகதி சைவப்பாடசாலை ஆரம்பித்து வைக்க காரணர்களாக இருந்த இளைஞர்கள் நினைவு கூரப்பட வேண்டியவர்களாவர். அதன் பின்னர் வேதப்பள்ளி நிறுவப்பட்டிருந்தல் வேண்டும். இதே ஆண்டில் ஆரையம்பதியிலும் ஒரு பாடசாலை இவரால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது.

சுமார் மூன்றரை ஆண்டுகாலம் மண்டலர் முருகன் ஆலயத்தின் நிதியுதவியின் மூலமே பாடசாலை நிருவகிக்கப்பட்டது. மண்டலர் முருகன் ஆலய உற்சவம் காணவரும் அடியார்களின் நலன்கருதி அக்காலத்தில் ஆலயத்தைச் சுற்றி தனவந்தர்களால் மடங்கள் கட்டப்பட்டன. இத்தகைய தனவந்தர்களுள் ஒருவரான வலைநிர்வாணம்

தம்பிமுத்துப் போடியாரும் மடம் ஒன்றைக் கட்டுவதற்கு முன்வந்தார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திய மண்டலர் மக்கள் தூரநோக்குடன் சிந்தித்து மடத்துக்குப் பதிலாக பாடசாலைக்கு ஒரு கட்டடத்தை அமைத்துக் கொடுக்குமாறு அத்தனவந்தரை வேண்டினர். பெருமனது கொண்டு, அந்த வேண்டுகோளை ஏற்று அவர் அன்பளிப்புச் செய்த 18 ஆயிரம் ரூபா பணத்தைச் செலவிட்டு ஓலைக்கொட்டில் இருந்த இடத்தில் கட்டடம் கட்டப்பட்டு 1918ஆம் ஆண்டில் பூர்த்தி செய்யப்பட்டது. ஆலய உற்சவ காலங்களில் கட்டடம் மடமாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று தம்பிமுத்துப் போடியார் அன்று விதித்த நிபந்தனை பல வருடங்களுக்குப் பின்பற்றப்பட்டமை குறிப்பிடப்பட வேண்டியதொன்று.

அரைச்சவருடனான இம்மண்டபம் வடக்கு நோக்கி கட்டப்பட்டிருந்தது. தெற்குப் பக்கமாக மூன்று அறைகளைக் கொண்டிருந்தது. நடு அறைக்கு முன்பக்கமும் பின் பக்கமும் கதவு போடப்பட்டிருந்தது. இந்த அறைக்கு வலப்புறமும் இடப்புறமும் இருந்த அறைகளுக்கு தென்பக்கமாக மட்டுமே கதவு இருந்தது.

இந்த அறைகளில் இங்கு கற்பித்த பிற ஊர் ஆசிரியர்கள் தங்கியிருந்தனர். தென்மேற்கு மூலையில் சர்சதுரமாக ஒரு கிணறும்

இப்பாடசாலையின் முதலாவது முகாமையாளர் க.வ.மார்க்கண்டன் ஆவார். பின்னர் 1916ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 16ஆம் திகதி இப்பாடசாலை அரச நன்கொடை பெறும் அந்தஸ்தைப் பெற்றது. 1930 ஆம் ஆண்டில் இராமகிருஷ்ணமிசன் பொறுப்பேற்றதும் “மண்டுர் இராமகிருஷ்ணமிசன் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை” எனப் பெயர் பெற்றது.

அமரர் பேராசிரியர் ப.சந்திரசேகரத்தின் தந்தையாரான வ.பத்தக்குட்டி சம்பூர் கூனித்தீவைச் சேர்ந்தவர். அவர் 01.01.1926 முதல் 31.05.1946 வரை இப்பாடசாலை அதிபராக இருந்த காலம் பொற்காலம் எனப்படுகின்றது. அந்த அளவுக்கு அவரின் பணிகள் அமைந்ததனால் போலும் அவரின் புதல்வர்களான ப.சிவசுப்பிரமணியம், கைலாயபிள்ளை இருவரும் பொறியியலாளர்களாகவும், ப.கணேசபிள்ளை உள்ளூராட்சித் திணைக்கள அதிகாரியாகவும் ப.சந்திரசேகரம் ஈழத்தின் கல்வித்துறைப் பேராசிரியராகவும் உயர்ந்தனர். மண்டுர் பாடசாலையில் பயின்று முதன் முதல் 5 ஆம் ஆண்டு பரீட்சையில் சித்தி பெற்றவர் ப.சிவசுப்பிரமணியம் ஆவார். பிறர் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தால் தன் பிள்ளை தானே வளரும் என்பதற்கு வ.பத்தக்குட்டி உதாரண புருஷர் எனக் கூறப்படுவதுண்டு. 1926இலும் 1939 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 8ஆம் திகதியும் சுவாமி விபுலானந்தரும்,

செல்வி. ஜெயந்தி வன்னமணி (அதிபர்)

1927 இல் சுவாமி அவிநாசானந்தரும், 1932 இல் சுவாமி சர்வாதீதானந்தா, சுவாமி நிஸ்காமானந்தா, சுவாமி ஜீதீஸ்வரானந்தா ஆகியோரும் பின்னர் சுவாமி நடராஜானந்தா வும், 1952.11.10 இல் கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியாரும் தம் பொன்னான திருவடிகளை இக்கல்விக் கூடத்தில் பதித்து அருள்மழை பொழிந்தனர்.

கலவன் பாடசாலையாக இருந்த இப் பாடசாலை 1953 ஏப்ரலில் ஆண் /பெண் என இரு பாடசாலைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. பின்னர் 1969 இல் கல்விப் பொதுத்தராதரப் பத்திர வகுப்பும் 1972 இல் 6 ஆம் 7 ஆம் 8 ஆம் வகுப்புகளும் நீக்கப்பட்டு உலக்கை தேய்ந்து உளிப்பிடியான மாதிரியான நிலை இக்கலைக்கூடத்திற்கு ஏற்பட்டது. மீண்டும் 1981 மே 13 இல் இரு பாடசாலைகளும் வைபவரீதியாக ஒன்றிணைக்கப்பட்டன. அப்போது அதிபராக ந.சரவணமுத்து கடமையாற்றினார். பின்னர் 1995 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் வரைக்குமான காலத்துள் படிப்படியாக 6ஆம், 7ஆம், 8ஆம், 9 ஆம் வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

இப்போது இந்த வித்தியாலயம் கலவன் பாடசாலையாக மண்டுர் 1 ஆம் பிரிவிலும் 2 ஆம் பிரிவிலும் உள்ள வெவ்வேறு கட்டடங்களில் இயங்குகிறது. ஆரம்பத்தில் தம்பிமுத்து போடியார் 2 ஆம் பிரிவில் கட்டிக்கொடுத்த கட்டிடத்திலேயே இப்பாடசாலை கலவன்

பெருமைக்குரிய இப்பாடசாலையின் நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப்படவில்லையெனினும், 2007 ஆம் ஆண்டு, அதன் 95 ஆவது ஆண்டு விழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. சிறப்பு மலரும் வெளியிடப்பட்டது.

பாடசாலையாக இயங்கியது. பின்னர் 1953ஆம் ஆண்டில் ஆண்கள், பெண்கள் பாடசாலை என இரண்டாகப் பிரிக்கப் பட்டதன் பின் 1 ஆம் பிரிவில் பெண்கள் பாடசாலை கட்டப்பட்டது. மீண்டும் 1981 இல் ஒன்றிணைக்கப்பட்டதன் பின்பு இரு பாடசாலைகளிலும் வகுப்புகள் நடைபெறுகின்றன.

திரு.வ.குணசுந்தரம் அதிபராக இருந்த காலத்தில் இப்பாடசாலையில் மீண்டும் ஏனைய வகுப்புகளை ஆரம்பிப்பதற்குரிய முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப் பட்டன. இதற்கு அக்காலத்தில் கல்விப் பணிப்பாளராக இருந்த திரு.க.முத்துலிங்கமும் உறுதுணையாக இருந்தார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கொத்தணி அதிபராக இருந்த திரு. நா.பரமானந்தத்தின் சிபார்சு இன்றியமையாததாக விருந்தது. அவரின் சிபார்சின் பயனாக 1992 ஆம் ஆண்டு 6 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

அதனைத் தொடர்ந்து 7ஆம், 8ஆம் ஆண்டு வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 9 ஆம் ஆண்டு வகுப்பை ஆரம்பிப்பதற்கான அனுமதிப்பிரச்சினை மீண்டும் தலைதாக்கியது. இதற்கு மாவட்ட மட்டத்தில் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் பயனற்றுப்போயின. இதனை அடுத்து டாக்டர் ந.பி.நேமதாசன் கொழும்புக்குச் சென்று மேற்கொண்ட நடவடிக்கையின் பயனாக அனுமதி கிடைத்தது. அதனையடுத்து 1995 ஆம் ஆண்டு 9 ஆம் ஆண்டு வகுப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இங்கு பயின்ற மாணவர்கள் முதல் தடவையாக 1997 ஆம் ஆண்டில் க.பொ.த. சாதாரண பரீட்சைக்குத் தோற்றினர்.

பெருமைக்குரிய இப்பாடசாலையின் நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப்படவில்லை. 2007 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 11 ஆம் திகதி அதிபர் மு.விமலநாதன் தலைமையில் 95 ஆவது ஆண்டு விழா கொண்டாடப்பட்டது. சிறப்பு மலரும் வெளியிடப்பட்டது.

மண்டுர் முருகன் ஆலய உற்சவத்தின்போது 1990 ஆம் ஆண்டு வரை இதே பாடசாலை வளவில் பின்புறமாகவுள்ள கடைத்தொகுதியில் கிழக்குப் பக்கமாகவுள்ள அறையில் தற்காலிக பொலிஸ் நிலையம் இயங்க ஆரம்பித்ததுடன் பாடசாலை பொலிஸாரின் தற்காலிக விடுதியாக அமைந்தது. தீர்த்தோற்சவத்தில் அன்று, பிற்பகல் பாடசாலை மண்டபத்தில் தற்காலிக நீதிமன்ற அமர்வும் இடம் பெற்றது.

இப்பாடசாலையில் பயின்று பின்னர் ஆசிரியரான பூ.சின்னையா 1963 ஜூன் 1ஆம் திகதி இப்பாடசாலை அதிபரானதன் பயனாக இங்கு கடமையாற்றிய மண்டுரைச் சேர்ந்த முதல் அதிபர் என்ற பெருமைக்குரியவராகின்றார்.

இராமகிருஷ்ண மிசனின் பொறுப்பில் இருந்த இப்பாடசாலையை 1967 ஆம் ஆண்டில் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றது. மண்டுர் இராமகிருஷ்ண மிசன் வித்தியாலயம் என்று பெயர் பெற்றிருந்த இப்பாடசாலையின் பெயர் தற்போது மண்டுர் இராமகிருஷ்ண வித்தியாலயம் என விளங்குகின்றது. “கற்றதை வாழ்வில் கொள்வீர்” என்று மகுட வாக்கியத்தைக் கொண்ட இவ்வித்தியாலயத் தின் அதிபராக செல்வி. ஜெயந்தி வன்னமணி கடமையாற்றுகின்றார். இப்பாடசாலையில் 22 ஆசிரியர்கள் கடமையாற்றுகின்றனர். பாடசாலைக் கட்டடங்களுக்கு புலவர்மணி ஏ.பெரியதம்பிப் பிள்ளை, சுவாமி நடராஜானந்தா, மண்டுர் கவிஞர் மு. சோமசுந்தரம் பிள்ளை ஆகியோரின் பெயர்கள் சூட்டப்பட்டுள்ளன. மாவட்ட மட்ட, மாகாண மட்ட, தேசிய மட்டப் போட்டிகளிலும் இங்கு பயிலும் மாணவர்கள் சிறந்த பெறுபேறுகளைப் பெற்றுள்ளனர். சுற்றாடல் முன்னோடி படையணிப் போட்டியில் 33 மாணவர்கள் தங்கப் பதக்கங்களைப் பெற்றுள்ளனர்.

கிழக்கிலங்கையின் முதலாவது
திருப்படைக் கோவில் என்றும்,
தேசத்துக் கோவில் என்றும்
போற்றப்படும் இக்கோவில்
பிரமிப்பையூட்டும் வரலாற்றைக்
கொண்டது. இரண்டாயிரம்
ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட
வரலாறு என்றால் அது
பிரமிப்பான விடயமாக
இருப்பதில்
ஆச்சரியமேதுயில்லை.

திருக்கோவில் கிராமத்தில் அமைந்துள்ள
ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் திருக்கோவில்

திருக்கோவில் யோகா யோகேந்திரன்

திருக்கோவில் எனும் அழகுப் பெயர் கொண்ட இக்கிராமத்தில் தொன்மை மிகு வரலாற்றுச் சான்றாக அமைந்துள்ளது இந்தச் ஸ்ரீ சித்திர வேலாயுத சுவாமி திருக்கோவில். ஆலயத்தைத் தானே திருக்கோவில் என்போம். ஊரும் திருக்கோவிலா? என சிலர் நினைக்கக்கூடும். ஆம்! இங்கு கோவிலும் திருக்கோவில், கோவில் அமைந்துள்ள ஊரும் திருக்கோவில்!

மட்டக்களப்பின் தென்புறத்தே 72 கிலோ மீற்றர் தொலைவில் அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள கடலோரக் கிராமமான இந்தத் திருக்கோவிலில் எதிர்ப்புறமாக வங்கக் கடல் ஆர்ப்பரிக்க, வெண் மணற்பரப்பை முற்றமாகக் கொண்டு, சுற்றி வர வம்மி மரங்கள் நெடிதுயர்ந்து அரணாக நிற்க, தென்னை மரங்கள் சாமரம் வீச, முருகன் மூன்று வீதிகளிலும் திருவுலா வர ஏதுவான விசாலமான வீதிகளுடன், கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கிறது இவ்வாலயம்.

கிழக்கிலங்கையின் முதலாவது திருப்படைக் கோவில் என்றும், தேசத்துக் கோவில் என்றும் போற்றப்படும் இக்கோவில் பிரமிப்பையூட்டும் வரலாற்றைக் கொண்டது. இரண்டாயிரம் ஆண்டு களுக்கு மேற்பட்ட வரலாறு என்றால் அது பிரமிப் பான விடயமாக இருப்பதில் ஆச்சரியமேதுமில்லை.

ஆதிகாலத்தில் அடர்ந்த காட்டுப் பிரதேசமாகவே இந்தத் திருக்கோவில் பிரதேசமும் இருந்தது. இப்பகுதிக்கு வேடுவர்கள் வந்து வேட்டையாடிச் செல்வது வழக்கம். ஒருநாள் தாகம் மேலிட நீர் தேடிச் சென்றபோது தாமரை மலர்கள் நிறைந்த பொய்கையைக் கண்ட வேடுவர்கள் மகிழ்வுற்று நீருந்தி விட்டு பொய்கையை அண்மித்துக் காணப்பட்ட வெண்நாவல் மரத்தின் கீழமர்ந்து களைப்பாறினர். அப்போது பொய்கைக்குள் பளிச்சிட்ட ஒளிப்பிழம்பொன்றைக் கண்டு வியப்புற்று நோக்கிய அவர்களுக்கு அது தாம் அமர்ந்திருக்கும் வெண்நாவல் மரத்திலிருந்து வருகிறதெனப் புரியவே அண்ணார்ந்து பார்த்தனர். அங்கே தக தகவென மின்னும் தங்கவேலொன்று நாவல் மரக்கொப்பில் பாய்ந்திருந்ததைக் கண்டு பிரமித்துத் தம்மை மறந்து மெய்யுருக வணங்கினார்கள்.

இவ்வாறு வேடுவர்கள் கண்ட திருவேலானது அவர்கள் காண்பதற்கு பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னரே வெண்நாவல் மரத்தில் பாய்ந்திருந்ததாக வரலாற்று ரீதியாக நம்பிக்கை இருந்தது.

அட்டுழியங்கள் செய்து கொண்டிருந்த அசுரனான சூரபத்மனை வதம் செய்வதற்காக முருகப் பெருமான் ஏவிய வேல், சூரபத்மனின் மார்பைப்

பிளந்து வாகூர மலையை ஊடறுத்து, வேகம் தணிந்து வெண்நாவல் மரத்தில் பாய்ந்ததாகக் கருதப்படும் அந்த வேலுக்கு வேடுவர்கள் தினமும் பூஜை செய்து வழிபடலாயினர். ஏலவே வெண்நாவல் பதி என அழைக்கப்பட்ட இத்தலம் கந்தபாணத்துறை என அழைக்கப்படலாயிற்று. அதாவது கந்தனின் பாணம் வந்து உறைந்த இடம் என்பது அதன் கருத்தாகும்.

வேடுவர்கள் தாம் அமர்ந்திருந்த வெண் நாவல் மரக் கொப்பில், தகதகவென மின்னும் வேலொன்று பாய்ந்திருந்ததைக் கண்டு பிரமித்து தம்மை மறந்து மெய் உருக வணங்கினர்

வெண்நாவல் மரத்து வேல் பற்றி அறிந்த கண்டி மன்னன் குளக்கோட்டன், அறிஞர்கள், ஆலோசகர்கள், உதவியாட்கள் சகிதம் இங்கு வந்து தென்னிந்திய சிற்ப சாஸ்திர முறைப்படி ஆலய மொன்றை அமைத்து மானியங்களும் வழங்கி மக்களையும் குடியேற்றினான். அதன் பின், கோவிலுக்கான திருத்தப் பணிகளை பாண்டிய மன்னர்கள் செய்த காலம் கி.மு. 103 ஆம் வருடமென அறிய முடிகின்றது. அதன் பின் காலத்துக்கு காலம் இலங்கை மன்னர்களாலும் தென்னிந்திய மன்னர்களாலும் கோவிலுக்கான புனருத்தாரணப் பணிகள் செய்யப்பட்டு வந்துள்ள தகவல்கள், கல்வெட்டுக்கள் மூலமும் செப்பேடுகள், சுவடிகள், பட்டயங்கள், பாடல்கள், பதிகங்கள் மூலமாகவும் அறியப்பட்டுள்ளதாக ஆய்வாளர்கள் தெரிவிக்கின்றார்கள். உதாரணத் திற்கு முருகனின் வேல் நாவல் மரத்தில் பாய்ந்தது பற்றிய பாடலொன்றைப் பார்ப்போம்.

ஆதி நாளில் கதிர்காமம் தன்னில்
ஐயன் சிலை குனிந்து எய்ததோர் அத்திரம்
சோதி பறந்து கயாமுகன் நெஞ்சைத் துளைத்து
உதிரம் குடித்து இருபதி செய்து முக்குளங் கல்வி
பட்டதோர் வாகூர கல்லைப் பிளந்து
ஓதக்கடல் ஒலி தீர்த்து வெண்நாவல்
உற்றபதி என்று உலகறியாதோ?

காலத்துக்கு காலம் அந்நிய அரசுகளின் படையெடுப்புகளினாலும் மக்களின் இடப் பெயர்வுகளாலும், கோவில் கொள்ளையடிப்புக் களாலும்

வரலாற்றுத் தடயங்களின் பெறுமதியை உணர முடியாத பாமர மக்களின் செயற்பாடு களினாலும் அநேக புராதன சான்றுகள் இல்லா தொழிந்து போயின. ஆயினும் ஆங்காங்கே கண்டெடுக்கப்பட்ட சில ஆதாரங்களைச் சேகரித்து கோவில் வளாகத்தினுள் சிறியதொரு அருங்காட்சியகம் அமைத்து கோவில் நிர்வாகத்தால் பேணப்பட்டு வருகின்றது. முதன் முதலாக கோவிலுக்கு வரும் அடியார்கள் இவற்றைப் பிரமிப்புடன் நோக்குவது வழக்கமாயுள்ளது.

வெண்நாவல் மரத்தில் வடக்குமுகம் பார்த்து வேல் செருகியிருந்ததால் மன்னனும் வடக்கு முகம் பார்த்தே கோவிலை அமைக்கச் சித்தமாயிருந்தான். அக்கால கட்டத்தில் அங்கு தங்கியிருந்த அடியார் ஒருவர் இந்தக் கோவிலை கிழக்கு முகமாக அமைத்தால் சிறப்பாக இருக்கும் என்று கூறினாராம். மறுநாள் காலையில் அந்த வேல் கிழக்கு நோக்கித் திரும்பியிருந்ததாம். மன்னனும் கோவிலை கிழக்கு முகம் பார்த்து அமைத்தானென்பது வரலாறு.

சிற்ப சாஸ்திர முறைப்படி அமைக்கப்பட்ட இக் கோவில் வேல் திரும்பிய காரணத்தால் திருக் கோவில் என அழைக்கப்படலாயிற்று. அப்பெயர்

கோவிலோடு மட்டுப்படுத்தப்படாமல் ஊரையும் உள்வாங்கி, ஊருக்கும் திருக்கோவில் என்னும் பெயரைப் பெற்றுக் கொடுத்துள்ளது. இத்தலத்தில் காலங் காலமாகப் பல அற்புதங்கள் நடைபெற்று வந்துள்ளபோதும் விசேடமான ஒரு அற்புத நிகழ்வை இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

ஆலயப் பணிக்காக அமர்த்தப்பட்ட தங்கம் என்னும் பெண், சிறு பராயத்திலிருந்தே ஆரத்தி எடுக்கும் பணியைச் செய்து வந்தாள். பருவ வயதையடைந்த பின்பும் அவள் எந்தவித சிந்தனைகளோ, ஆசாபாசங்களோ இன்றி முருகனுக்கு ஆரத்தி எடுக்கும் பணியைச் செய்து வந்தாள். காலம் தன் பாட்டில் போய்க் கொண்டிருந்தது. தங்கம் முதுமையடைந்து விட்டாள். எல்லோரும் அவளைத் தங்கப் பாட்டி என அழைக்கலாயினர்.

என்பது வயதைத் தாண்டிய தங்கப் பாட்டி வேளாவேளைக்கு கோவில் பணிகளுக்குச் செல்ல சிரமப்பட்டாள். ஒருநாள் உரிய நேரத்திற்கு அவளால் ஆலயத்திற்குச் செல்ல முடியவில்லை. அதனால் ஆரத்திப் பணியை வேறொரு பெண்ணுக்கு கோவில் நிர்வாகம் கையளித்ததோடு தங்கத்தைப் பணிநீக்கமும் செய்து விட்டது.

வெண்நாவல் மரத்தில் வடக்குமுகம் பார்த்து வேல் செருகியிருந்ததால் மன்னனும் வடக்கு முகம் பார்த்தே கோவிலை அமைக்கச் சித்தமாயிருந்தான். அக்கால கட்டத்தில் அங்கு தங்கியிருந்த அடியார் ஒருவர் இந்தக் கோவிலை கிழக்கு முகமாக அமைத்தால் சிறப்பாக இருக்கும் என்று கூறினாராம். மறுநாள் காலையில் அந்த வேல் கிழக்கு நோக்கித் திரும்பியிருந்ததாம். மன்னனும் கோவிலை கிழக்கு முகம் பார்த்து அமைத்தானென்பது வரலாறு.

திருக்கோவில் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுத சுவாமியின் நினைவாக கனடாவில் திருக்கோவில் அன்பர்கள் இங்குள்ள தபால் திணைக்களத்தின் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட திட்டமொன்றின் கீழ் வெளியிட்ட முத்திரை

இதையறிந்த தங்கப் பாட்டி அன்றிரவு கோவிலுக்குச் சென்று பலிபீடத்தின் முன்னே அழுது அரற்றி மூர்ச்சையானாள்.

அடுத்த நாள் அதிகாலை சாமப் பூஜைக்காக ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையில் அங்கே ஏழு வயதுச் சிறுமியொருத்தியும் ஆரத்திக் கான ஆயத்தங்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். தங்கப் பாட்டிதான் இந்தச் சிறுமி யென்பதை அறிந்ததும் அவ்விடத்தில் நின்ற அனைவரும் மெய்சிலிர்த்து வியப்புற்று நின்றனர். இச் செய்தி,

**கேளடி மின்னே கிழவி இருமலும்
கிண்கிண்ணென வயதெண்பது சென்றவள்
ஆதிநாள் கோவில் அன்றவள்
ஆரத்தி பிந்திடவே
சூழ் தலத்தோர் முனிந்திடக் கண்டவள்
சொன்ன பலிபீடம் விழுந்தழ,
ஏழு வயதிளம் பிள்ளையாய்
ஈன்ற திருக்கோவில் என்றறியாயோ?**

என்கிற பாடல் இவ்வற்புத நிகழ்வை எமக்குக் கூறி நிற்கிறது.

கிழக்கிலங்கையின் துறைமுகங்களில் இவ்வூர்த் துறைமுகம் பிரசித்தி பெற்று விளங்கியது.

ஆலயத்தை அண்மித்து இத்துறைமுகம் அமைந்து வருகிறது. அங்கிருந்த விலைமதிப்பு மிகுந்த

ருந்ததால் கோவிலுக்கான கட்டடப் பொருட்கள், அலங்காரப் பொருட்கள் என்பவற்றைக் கொண்டு வர வாய்ப்பாக இருந்ததோடு தேவைப்படும்போது சிற்பிகளையும் பணியாட்களையும் அழைத்து வரக் கூடியதாக இருந்தது. இத்துறைமுகத்தினூடாக நாகர், இயக்கர் மட்டுமன்றி சேர, சோழ, பாண்டியர்களும் வந்து போக முடியுமாயிருந்தது. இத்துறைமுகச் செயற்பாடுகள் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி காலம் வரை மிகப் பிரபல்யம் பெற்றிருந்ததாக சான்றுகள் உள்ளன.

எது எப்படியோ கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் தோற்றம் பெற்று வேடர், இயக்கர், நாகர், கண்டிய மன்னர்கள், தென்னிந்திய மன்னர்கள் எனப் பலரால் அவ்வப்போது திருத்தப் பணிகள் செய்யப்பட்டு மிகவும் சிறப்பாகப் பரிபாலிக்கப் பட்டு வந்தது.

இவ்வாறு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த இவ்வாலயத்தை போர்த்துக்கேயனான அஸவிடோ கி.பி. 1600 ஆம் வருடத்தின் பின்னர் நாசப்படுத்தி கோவில் சொத்துக்களைக் கொள்ளையடித்தான். பெறுமதி மிக்க சிற்ப வேலைப்பாடுகள் கொண்ட கற்றூண்களை உடைத்துக் கோபுரங்களை நாசப்

ஆபரணங்களையும் உலோகப் பொருட்களையும் பெறுமதியான கோவில் உடைமைகளையும் கபளீகரம் செய்த அஸவிடோவால் கருவறை நாசப்படுத்தப்படவில்லை என்பது ஆறுதலான செய்தி!

இந்த ஆலயத்தின் கருவறைச் சுவரிலுள்ள வேலைப்பாடுகள் முதலாம் இராஜசிங்கன் காலத்தவை (985-1014) என இப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவரும் வரலாற்று ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதுபவருமான திரு.வி. துலாஞ்சனன் தெரிவிக்கின்றார். அவர் மேலும் தெரிவிக்கையில்; கருவறையிலுள்ள கட்டுமானம் போல பிற காலத்தில் கட்டிவிட்டு அது பண்டைய மன்னர்களால் கட்டப்பட்டது என வாதிட முடியும். ஆனால் பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா, பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன், பேராசிரியர் எஸ். பரணவிதான எனப் பலர் இவ்வாலயத்தின் கட்டுமானப் பணிகள் 13 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தியவை என வலியுறுத்திக் கூறுவதாகவும் கூறுகிறார்.

ஈழத்துத் திருச்செந்தூர் என சிலாகித்துப் பேசப்படும் இக்கோவில் கிழக்கிலங்கையின் முதலாவது திருப்படைக் கோவிலாகும். திருப்படைக் கோவிலென்பது அரசனது நேரடிப் பரிபாலிப்பின் கீழ்க்கோவிலுக்கானமானியங்களும் கௌரவங்களும் வழங்கப்படும் கோவிலாகும். இவ்வாறு அரசர்களால் காலத்துக்கு காலம் இவ்வாலயத்திற்கு ஊரக்கை வெளி, பள்ளவெளி, ஆள்வான் வெளி, வட்டிவெளி, பட்டிமேடு, சேனைக்காடு என்னுமிடங்களில் வழங்கப்பட்ட சுமார் 430 ஏக்கர் வயற்காணி சொந்தமாக உள்ளது.

தேசத்துக் கோவில்

மேலும் இக்கோவிலுக்கு தேசத்துக் கோவில் என்கின்ற சிறப்புப் பெயரும் உள்ளது. அக்காலத்தில்

மட்டக்களப்பு மாவட்டம் (அம்பாறையுட்பட) எட்டுப் பற்றுக்களாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த எட்டுப் பற்றுக்களிலும் இருந்த தமிழ்க் கிராமங்களான பாணமை, பொத்துவில், திருக் கோவில், கோமாரி, தம்பிலுவில், தம்பட்டை, பனங்காடு, கோளாவில், அக்கரைப்பற்று, பனையடிப்பிட்டி, மல்வத்தை, அம்பாறை, மல்லிகைத் தீவு, சம்மாந்துறை, நிந்தவூர், சவளக் கடை, நற்பிட்டிமுனை, பாண்டிருப்பு, காரைதீவு, சாய்ந்தமருது, கல்முனை, பெரியநீலாவணை, மகிழூர், எருவில், களுதாவளை, பெரிய போரதீவு, கோவில் போரதீவு, பழுகாமம், வெல்லாவெளி, நாவற்குடா ஆகிய கிராமங்கள் உற்சவ காலத்துத் திருவிழாக்களைப் பங்கேற்று நடத்தும் பாத்தியதையைப் பெற்றிருந்தன. இதனால் தேசத்துக்கோவில் என்கிற அழகிய சொற்தொடரால் அழைக்கப்பட்டது இக்கோவில்.

ஆனால் காலவோட்டத்தில் நாட்டில் ஏற்பட்ட அசாத்திய நிலைமைகளினாலும் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலிருந்து அம்பாறை மாவட்டம் பிரிக்கப்பட்டதனாலும் திருவிழாவில் பங்கு கொண்ட சில கிராமங்கள் விலகிக் கொள்ள புதிதாக சில கிராமங்கள் இணைந்து கொண்டன. தவிரவும் இப் பிரதேசத்திலுள்ள வசதியுள்ள குடும்பத்தினர் சில திருவிழாக்களை பொறுப் பேற்றுச் செய்து வருகின்றனர். திருவிழா செய்வதிலிருந்து விலகிக் கொண்ட கிராமத்து மக்கள் கோவில் தீர்த்தோற்சவ நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்வதற்காக இங்கு வந்து செல்லத் தவறுவதில்லை.

பல சோதனைகளைக் கடந்து வந்த இந்த ஆலயத்தில் அண்மையில் பாரிய அளவிலான புனருத்தாரணப் பணிகள் செய்யப்பட்டு கும்பாபிஷேகம், மண்டல பூஜை, கொடியேற்றம், 18 தினங்கள்திருவிழா, தீர்த்தோற்சவம், கொடியிறக்கல் திருவிழா, பூங்காவனம், வைரவர் பூஜை என நடந்து

முடிந்தது. தற்போது வழக்கமான நித்திய பூஜைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. சிவஸ்ரீ நீ. அங்குசநாதன் அவர்கள் ஆலயக் குருக்களாக பணி புரிகின்றார்.

தீர்த்தோற்சவம்

தீர்த்தோற்சவ தினத்தன்று பல்லாயிரக்கணக்கான அடியார்கள் புடை சூழ, பிரதேசத்தையே அதிர்ச்சியும் விதமான அரோஹரா கோஷத்துடன் சர்வ அலங்காரம் செய்யப்பட்ட முருகப் பெருமானின் திருவேல் வங்கக் கடலுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு திருமுழுக்குச் செய்யப்படும் அவ்வேளை அங்கு வார்த்தைகளினால் வர்ணிக்க முடியாததொரு உணர்ச்சி பூர்வமான பரவச நிலை காணப்படும். வேலின் திருமுழுக்காடலைத் தொடர்ந்து அடியார்களும் தீர்த்தமாடுவர். தீர்த்தமாடிய அடியார்கள் இறை வணக்கம், தர்ம காரியங்கள், பிதுர்க்கடமைகள், அன்னதானம் என நிறைவு செய்வர். பின் வீதியைச் சுற்றி நிறைந்திருக்கும் கடைகளில் பாவனைப் பொருட்கள், விளையாட்டுப் பொருட்கள், தின்பண்டங்கள் என கை நிறைய வாங்கிக் கொண்டு சாரி சாரியாக நடந்தும் வாகனங்களிலும் உள்நேர், வெளியூர் மக்கள் செல்வது மன நிறைவான சாட்சி.

கொடியேற்றம் நடைபெற்ற நாளிலிருந்து தீர்த்தோற்சவம் முடியும்வரை கடந்த ஒரு தசாப்த காலமாக திருக்கோவி லைச் சேர்ந்த இளம் வர்த்தகரான திரு. கனகசபை பாஸ்கரன் என்பவர் கோவிலுக்கு வரும் அடியார்களுக்கு அன்பளிப்பாக

வழங்கி வருகிறார். இந்த அன்னதான நிகழ்வுக்கு அனுசரணையாக பெரிய கல்லாற்றைச் சேர்ந்தவரும் அவுஸ்திரேலியாவை வசிப்பிடமாகக் கொண்டவருமான திரு. விஸ்வலிங்கம் கனகலிங்கம் என்பவர் மூன்று கோடி ரூபா செலவில் ஒரு அன்னதான மண்டபத்தைக் கட்டிக் கொடுத்துள்ளார்.

கூட்டுப்பிரார்த்தனை

மேலும் இவ்வூரில் 1958 ஆம் ஆண்டு முதல் இயங்கிவரும் திருஞானவாணி முத்தமிழ் இசை மன்றம் ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கிழமைகளிலும் கூட்டுப் பிரார்த்தனை செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டு செயற்படுகின்றது. அது தவிர சமய பாடவகுப்புகள், சிரமதானம், சித்திரைத் திருவிழா, திருவெம்பாவை 9 ஆம்நாள்திருவிழா என்பவற்றை நடத்தி ஆலயப் பணிகளில் காத்திரமான பங்களிப்பைச் செய்து வருகின்றது.

யாழ்ப்பாணம், மன்னார், திருகோண மலை போன்ற பகுதிகளிலிருந்து கால் நடையாக கதிர் காமம் செல்லும் அடியார்கள் அத்தனை பேரும் இந்தத் திருக்கோவில் முருகன் சந்நிதானத்தைத் தரிசித்து கோவில் பெருவீதி வம்மி மரங்களின் கீழ் சமைத்து உணவருந்தி கடலோசை தாலாட்ட, கடற்காற்று சுகமூட்ட, படுத்துறங்கி மறுநாட் காலையில் மன நிறைவுடன் தம் நெடும் பயணத்தைத் தொடர்வது காலங்காலமாக நடக்கும் சம்பவமாகும்.

கோலாகலமாக வருடந்தோறும் நடந்தேறும்

சந்தியாகோ டி கியூபா கனியாட்ட விழா

கியூபா நாட்டின் பல்வேறு நகரங்களிலும் பல் வேறு கனியாட்ட விழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. எனினும் சந்தியாகோ டி கியூபாவில் இடம்பெறும் கனியாட்டவிழா வண்ண அலங்காரங்களினாலும், மேளதாளங்களின் இடைவிடாத ஒலிகளினாலும் விதவிதமான நடனங்களினாலும் அதி சிறப்புப் பெற்ற மரபுரீதியான கனியாட்ட விழாவாக விளங்குகின்றது. அத்துடன் கியூபா மக்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து தமது இனத்தின் வரலாறு, சமூகம் மற்றும் கலாசாரத்தினை வெளிப்படுத்தும் ஒரு சந்தர்ப்பமாகவும் இவ்விழா முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. பெரும்பாலும் கியூபா தேசிய தினமான ஜூலை 26 ஆம் திகதிக்கு அண்மித்து இக்கனியாட்ட விழா வருகின்றது. இவ்விழாவின் எடுத்தெடுத்த போய்தலைநகரான ஹவானாவுக்கு அடுத்த போய்தலையும் கிரெட்டெய்க்கும் கேட்கக்கூடியதாக இருப்பது கொங்கா

நகரமாக விளங்கும் சந்தியாகோ பல நூற்றாண்டு காலமாக பல்லின மக்கள் வாழும் ஒரு நகராக விளங்குகின்றது. இங்கு ஆபிரிக்கர்கள், சீனர்கள், உள்ளூர் மக்கள், பிரெஞ்சு மக்கள், ஹைதியன் மக்கள் மற்றும் ஸ்பானிய மக்கள் பலரும் வாழ்கிறார்கள்.

இந்தப் பல்கலாசார சேர்க்கையானது இசை மற்றும் நடனத்தில் சேர்ந்து கொங்கா, நம்பா (Ram-ba) மற்றும் சன் என்னும் பல்வேறு இசைகளாக பரிணமித்து புகழ்பெற்று விளங்குகின்றது. (சன் என்பதனை மக்கள் தற்போது சல்சா என அழைக்கிறார்கள்)

நகரைச் சுற்றி பல்வேறு பகுதிகளிலும் கனியாட்ட நடனம் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. இவ்விழாவின் எடுத்தெடுத்த போய்தலைநகரான ஹவானாவுக்கு அடுத்த போய்தலையும் கிரெட்டெய்க்கும் கேட்கக்கூடியதாக இருப்பது கொங்கா

சந்தியாகோ டி கியூபாவில் இடம்பெறும் களியாட்டவிழா வண்ண அலங்காரங்களினாலும், மேளதாளங்களின் இடைவிடாத ஒலிகளினாலும் விதவிதமான நடனங்களினாலும் அதி சிறப்புப் பெற்ற மரபுரீதியான களியாட்ட விழாவாக விளங்குகின்றது. அத்துடன் கியூபா மக்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து தமது இனத்தின் வரலாறு, சமூகம் மற்றும் கலாசாரத்தினை வெளிப்படுத்தும் ஒரு சந்தர்ப்பமாகவும் இவ்விழா முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

இசையாகும். அத்துடன் இக்களியாட்ட விழாவின் போது பெயர் பெற்ற வாத்தியக் குழுக்களின் இசை நிகழ்ச்சிகளும் இங்கு இடம்பெறுகின்றன.

நகரவாசிகளுக்கு நடனமாடுவதற்கு இசை இருப்பதுடன் நிறையவே குடித்து மகிழ பீர் பானமும் கிடைப்பதால் களியாட்ட விழா ஒரு வெற்றிகரமான விழாவாக அமைகின்றது. பெரும்பாலான ரோமன் கத்தோலிக்க சமூகங்களின் தவக்காலத்திற்கு முன் பெப்ரவரி அல்லது மார்ச்சில் கொண்டாடப்படும் ஒரு கொண்டாட்டமாக இந்த களியாட்ட விழா அமைகின்றது. இருப்பினும் சந்தியாகோ டி கியூபா களியாட்ட விழா ஜூலை மாதம் பிற்பகுதியில் கொண்டாடப்படுகிறது.

இந்தக் களியாட்ட விழா முன்னர் மமர்ராகோஸ் (Mamarrachos) என அழைக்கப்பட்ட கோடைக் காலக் கொண்டாட்டங்களில் இருந்து உருவானது எனக் கூறப்படுகிறது. இந்த “மமர்ராகோஸ்கள்” ஜூன் 24 ஆம் திகதி (சென். ஜோன்ஸ் தினம்), ஜூன் 29 ஆம்

திகதி (புனித பேதுரு தினம்), ஜூலை 24 (சென். கிறிஸ்டின்ஸ் தினம்), ஜூலை 25 (சென். ஜேம்ஸ் தினம்), ஜூலை 26 ஆம் திகதி (சென். ஆன்ஸ் தினம்) ஆகிய நாட்களில் கொண்டாடப்பட்டன. இருப்பினும், இத்தினங்களில் அப்பெயர்கள் கூறப்பட்ட போதும், சமய விடயங்கள் மிகச்சிறிய அளவிலேயே இடம்பெற்றன.

ஆயினும் உள்ளூர் மக்கள் பெரும்பாலும் தாம் விரும்பும் வழியில் கொண்டாட இப் பொது விடுமுறைகளைப் பாவித்தார்கள். அதேவேளை இப்புனிதர்களின் பெயர்களை வசதிக்காக அல்லது காலனித்துவ அரசாங்கமானது மேற்கொள்ளப்படும் இக்கொண்டாட்டப் போக்கினைத் தொடர்ந்து அனுமதிப்பதை இலகுவாக்கும் பொருட்டும் உப

ஆயினும் சென். ஜேம்ஸ் தினத்தை பொறுத்தவரை மட்டும், கொண்டாட்டங்களில் ஒரு சமயக்கருத்து ஏதாவது இருந்திருக்கக்கூடிய சாத்தியம் உள்ளது. ஏனெனில் சந்தியாகோ டி கியூபாவின் போஷக தெய்வமாக சென் ஜேம்ஸ் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார். அத்துடன் நவீன களியாட்ட விழாவின் திகதிகள் ஜூலை மாத இறுதிப் பகுதியில் (ஜூலை 25 ஆம் திகதி) வரும் சென் ஜேம்ஸ் தினத்துடன் எப்போதும் கிட்டத்தட்ட ஒத்துப்போகும் தினமாக உள்ளது.

சந்தியாகோ களியாட்டத்தின் மிக முக்கிய விமர்சனத்துக்குரிய அம்சங்களில் ஒன்றாக விளங்குவது “கொம்பர்சஸ்” எனப்படுவதாகும். இவை வீதி ஆற்றுகைகள் அல்லது பவனிகள் ஆகும். இது இசைக்குழுக்கள் அல்லது ஆடை அலங்காரங்களுடன் கூடிய நடனக் குழுக்களின் ஆற்றுகைகள் ஆகும்.

இவற்றில் பொதுவாக, கீழ் மட்டக் குழுக்களான பேஸோஸ் (Paseos) மற்றும் கொங்காஸ்களாக (Congas) இருப்பர்.

கொங்கா, கொம்பர்சஸ் களில் பிரதானமாகக் கீழ் மட்ட வர்க்கப் பிரஜைகள் அடங்கியிருப்பர். இவர்கள் உபயோகிக்கும் இசை வாத்தியங்கள் பெரும்பாலும் அடித்து ஒலியெழுப்புவதாக அல்லது குலுக்குவதன் மூலம் இசை எழுப்புவதாக அமையும். பேஸோஸ் இசைக் குழு, நவீன ஐரோப்பிய பாணி இசை வாத்தியங்களை அதிகமாகக் கொண்டிருப்பதாகும்.

பொதுவாக பேஸோஸ் மற்றும் கொங்காஸ் குழுக்களில் கீழ்மட்ட வர்க்கப் பிரஜைகள் அடங்கியிருப்பர். இவர்களது இசைவாத்தியங்கள் பெரும்பாலும் அடித்து ஒலியெழுப்புவதாக அல்லது குலுக்குவதன் மூலம் இசை எழுப்புவதாக அமையும். இவர்களது இசை மற்றும் நடன ஆற்றுகைகளின் போது பெரும் சத்தம், மதுபாவனைச் சீரழிவு, பாலியல் ஒழுங்கீனங்கள் ஆகியவை இடம்பெற்று வருவதாக, பழமை வாத சக்திகள் விமர்சனம் செய்து வருகின்றன.

கொங்கா கொம்பர்சஸ்களிடம் தேவையான பொருட்கள் குறைவாக இருப்பதனால் புதிய கண்டு பிடிப்புகளைச் செய்ய வேண்டிய நிலையில் உள்ளது. எனவே கொங்கா மூலம் சந்தியா கோ களியாட்டத்தின் இசை மற்றும் நடனத்தின் தனித்துவ குணம்சங்களைப் பேணுபவர்களாக உள்ளனர். இக்களியாட்டத்தின் ஆரம்ப கால கட்டத்திலிருந்து சமூகத்தின் பழைமைவாத சக்திகளிடமிருந்து சந்தியாகோவிற்குள் இக்களியாட்டம் குறித்து எப்போதுமே விமர்சனம் இருந்துகொண்டு வந்துள்ளது. பெரும் சத்தம், மதுபாவனைச் சீரழிவு, பாலியல் ஒழுங்கீனங்கள் ஆகியவற்றினை அவர்கள் எதிர்க்கின்றனர்.

இருப்பினும் கியூபாவின் ஏனைய அதே மாதிரியான மரபு கொண்டாட்டங்களைப் போன்று, இம்மாதிரியான கொண்டாட்டங்களையும் நடத்த அதிகாரிகள் அனுமதிக்கின்றனர். அவ்விதம் அனுமதிப்பதன் காரணம் அடிமைகளும் (அடிமைத் தனமும் நிலவிய காலத்தில்) தாழ்ந்த வகுப்பினரும் தமது நெருக்கடிகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் ஒரு நடவடிக்கையாக இம்மாதிரி கொண்டாட்டங்களை நடத்த அனுமதிக்கப்பட்டனர். அதன்மூலம் அந்த மக்கள் ஒருசில நாட்களுக்கேனும் மகிழ்ச்சியாக ஒரு பொழுதுபோக்கு, ஒரு சுதந்திர உணர்வு ஆகியவற்றினை அனுபவிக்க அனுமதிப்பதன் மூலம் அதிகாரிகளுக்கு எதிராக எழுச்சி கொள்ளல், புரட்சி செய்தல் போன்றதான மனப்பான்மைகளைக் கொள்ளாதிருக்கலாம் என அவர்கள் கருதுகின்றனர். அந்த வகையில் சந்தியாகோ மக்களும், வருடத்தில் ஒருமுறை வரும் இக்களியாட்டத்தில் வீதிகளில்

கூடி பெரும் ஆர்வமாகவும் மகிழ்ச்சியோடும் பங்கு கொண்டு கோலாகலமாக ஆடிப்பாடி இன்பம் காண்பதால் தமது வாழ்வின் சுவைகளையும், துயர் களையும் ஒரு சில நாட்களாவது மறந்து விடுபவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

நகரின் மிகச்சிறப்பானதொரு கலாசார நிகழ்ச்சியாக இக்களியாட்ட விழா அமைவதால் அதில் பங்குகொள்பவர்கள் வருடம் முழுவதுமே, அதற்கான வேலைகளை பெருவிழிப்போடு செய்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். முழுக் குடும்ப முழுமே அந்தக் களியாட்ட பவனியில் பங்கு கொண்டு நிகழ்ச்சிகளில் தம்மால் முடிந்தவற்றை செய்பவர்களாக அல்லது ஆடைகளை தயாரிப்பவர்களாக அல்லது அதனோடு தொடர்புடைய வேறு வேலைகளைச் செய்பவர்களாகத் தம்மை ஈடுபடுத்துகின்றனர்.

மேலும் களியாட்டத்தின்போது வீதிகளில் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஊர்திகளும் ஊர்வலமாகச் சென்று பார்வையாளர்களைக் கவரும். சமீபத்தைய சில வருடங்களாக இக் களியாட்டங்கள் நகரின் வெளி அரங்குகளில் மிக பிரபலமான இசைகுழுக்களினால் நிகழ்த்தப்படும் ரொக், பொப் மற்றும் டிஸ்கோ நடனம் ஆகியவற்றினை கண்டு களிப்பதுடன் நிறைவு பெறுவதாகக் காணப்படுகிறது.

நாட்டின் ஏனைய களியாட்ட நிகழ்ச்சிகளையும் விட சந்தியாகோ டி கியூபா நிகழ்ச்சிக்குத்தான் மக்களும் வெளிநாட்டு உல்லாச பயணிகளும் பெருமளவில் படையெடுக்கின்றனர்.

- கங்கா -

டாக்டர் திருமதி விவியன் சத்தியசீலன்
(M.D.C.S) சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்
சித்தமருத்துவத்துறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம்

பொதுக்குணம்

“ஒட்டு நற் கிச்சிலியினொண் கிழங்குங் கபமும்
பூட்டு முடமும் புண்ணும் போம்”

பொருள்

கிச்சிலிக்கிழங்கால் கபநோயும் கீல் பிடிப்பும்
விரணமும் நீங்கும்
இதனை பூலா, பூலாங்கிழங்கு, கச்சோலம்,
கச்சோரம், கர்ச்சூரம் என்றும் அழைப்பர்.

Botanical Name: Curcuma Zedoaria

Family Name: Zingiberaceae

English Name: Zedoary

Sinhala Name: Harankaha

கிச்சிலிக் கிழங்கு

இது ஈராண்டு வாழக்கூடிய செடியாகும். மிகுந்த வாசனையுடையது. உருளை வடிவ நீண்ட விரல் போன்ற நீட்டங்களைக் கொண்ட மெல்லிய மஞ்சள் நிறமான கற்பூரவாசனை உடைய மட்ட நிலத்தண்டு களைக் கொண்டது. இலைகள் தனியிலை 30 தொடக்கம் 60 செ.மீ நீளமுடையது. கூரிய முனைகளைக் கொண்டது. இலையின் ஒரு நரம்புப்பகுதி ஆழமான ஊதா நிறத்தை கொண்டது. பூக்கள் ஒழுங்கற்று இருபாலான நீண்ட இலைக் காம்புடன் காணப்படும்.

வடிவ ஊதா நிறமானவை. பழங்கள் கோள வடிவமானவை. நீண்ட வட்ட விதைகள் வெள்ளை நிறம். தை மாதத்திலிருந்து பங்குனி மாதம் வரை இதன் பூக்களைக் காணலாம்.

பரம்பலும் இனவிருத்தியும்

மட்ட நிலத்தண்டுகள் மூலம் இனவிருத்தி செய்யலாம். நிழலான, சதுப்பான, மண் வளமுள்ள இடங்களில் கூடுதலாக பயிரிடலாம்.

மருத்துவ குணங்கள்

இதன் மட்ட நிலத்தண்டுகள் மருத்துவ குண முடையவை. மிகுந்த வாசனையும் உடையவை. பசியைத் தூண்டக் கூடியவை. காச நோய், மூட்டுகளில் ஏற்படும் பிடிப்பையும் தீர்க்கவல்லது. இவற்றைவிட வாய்நாற்றம், குடல்புண், காமாலை ஆகியவற்றிற்கு பயன்படக்கூடியதாகும்.

இதன் மட்ட நிலத்தண்டுகள் சேகரிக்கப்பட்டு நன்கு கழுவி, சிறுசிறு துண்டுகளாக்கி நிழலில் உலர்த்தி பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

கிச்சிலிக்கிழங்கு, அதிமதுரம், திப்பிலி இம்மூன்றிலும் 5 கிராம் அளவு எடுத்து 400 மில்லி நீர்விட்டு 225 மில்லியாக சுண்டக்காய்ச்சிய குடிநீரை 30 தொடக்கம் 60 மில்லி அளவு இருமலுக்குக் கொடுக்கலாம். இம் மூன்று உலர் சரக்குகளையும் தமிழ் மருந்துக்கடைகளில் வாங்கலாம்.

வீட்டில் மிளகாய்த்தூள் தயாரிக்கும் போது ஒரு கிலோ செத்தல் மிளகாய் அளவிற்கு 50 கிராம் உலர்ந்த கிச்சிலிக்கிழங்கையும் தோல் சுரண்டி வறுத்துச்சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இலகுவில் சமிபாட்டுக்கும் உதவும். இதனால் மிகுந்த வாசனையாகவும் மிளகாய்த்தூள் இருக்கும். குடலில் இருக்கும் வாயுவையும் அகற்றக்கூடியது.

குடற்புண் உடையவர்கள் காரமான மிளகாய்த் தூளைப் பயன்படுத்தக்கூடாது. அவர்களுக்கு தயாரிக்கும் சரக்குத் தூளில் கிச்சிலிக் கிழங்கை அளவாக சேர்த்தல் வேண்டும். குடற்புண்ணை ஆற்றும் சிறந்த மூலிகையாகும்.

மற்றும் குளியல் பொடியான நலங்கு மாவில் கிச்சிலிக் கிழங்கை சேர்க்க முடியும். தற்போது பலவிதமான சவர்க்காரங்கள் மக்களால் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனாலும் தோலில் ஏற்படக் கூடிய பிரச்சினைகளை நீக்கவும் தோலை பராமரிக்கவும் மென்மையாக வைத்திருக்கவும் சிறந்த

மூலிகை குளியல் பொடியாகும். (Herbal bath Powder)

வெட்டிவேர்	- 100 கிராம்
கஸ்தூரி மஞ்சள்	- 100 கிராம்
கிச்சிலிக்கிழங்கு	- 100 கிராம்
சந்தனத்தூள்	- 100 கிராம்
உலர்ந்த எலுமிச்சம்தோல்	- 50 கிராம்
பச்சைப்பயறு	- 200 கிராம்

இவற்றை பொடித்து அரித்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதை தினமும் தேய்த்து உடலில் அரைமணி நேரம் ஊறவிட்டு குளிக்க மேற்படி தோல் நோய்கள் நீங்கி தோல் அழகாகவும் மிருதுவாகவும் இருக்கும்.

கண்ணிற்கு கீழ் கருவளையம் இருத்தலிற்கு திருநீற்றுப்பச்சை 100 கிராம், கிச்சிலிக்கிழங்கு 50 கிராம் எனச் சேர்த்து அரைத்து கண்களிற்கு கீழ் பூசலாம்.

புண்களுக்கு கிச்சிலிக்கிழங்கை வெங்காயத்துடன் சேர்த்து அரைத்துப் பூசலாம். இதையே சிதை வினால் உண்டாகும் புண்களுக்கும் பூசி வரலாம்.

வாய்நாற்றம் உடையவர்கள் 35 கிராம் கிச்சிலிக் கிழங்கை சிறுசிறு துண்டுகளாக்கி 500 மில்லி நீர் விட்டு 1/4 பங்காக வற்றக் காய்ச்சிய குடிநீரை தாங்கக் கூடிய சூட்டில் வாய் கொப்பளித்து வரலாம்.

குடலில் வாய்வுத் தொல்லை, வயிற்றுப்பொருமல் இருப்பவர்கள் உள்ளி, வெந்தயம், கிச்சிலிக்கிழங்கு மூன்றையும் ஒரே அளவாக எடுத்து அதற்கு 4 பங்கு

நீர் விட்டு 1/4 பங்காக வற்ற குடிநீர் காய்ச்சி 30 - 60 மில்லி அளவு காலை, மாலை எடுக்க வாய்வுத் தொல்லை வயிற்றுக்கோளாறுகள் நீங்கும்.

புதினாக்கீரை, உழுத்தம் பருப்பு, பொட்டுக்கடலை, கிச்சிலிக் கிழங்கு, புளி ஆகியவற்றை ஒன்றாகச் சேர்த்தரைத்து சிறிதளவு வாயிற் போட்டு தண்ணீர் குடிக்க வாய்நாற்றம், குமட்டல், வாந்தி குணமாகும்.

வியாதுசன நூலகம்
நாள் பிள்ளை.

படைப்பாற்றல் நிகழ்வின்போது ஏற்படும் மாற்றங்கள்

சமூக, கலாசார மற்றும் உடல்,
உளவியல் ரீதியான விடயம் சார்ந்தது

முனைவர் சண்முக சர்மா
ஜெயப்பிரகாஷ்
பாண்டிச்சேரி, பல்கலைக்கழகம்

நாடக, நடனக் கலைஞர்கள் எந்தவொரு கலைப்பின்னணியினைக் கொண்டிருந்தாலும், தமது ஆத்மாவையும் (Soul) சரீரத்தையும் (Body) பயன்படுத்திக் காட்சிகளை வடிவமைப்பதன் மூலம் வாழ்வில் பல அர்த்தங்களை, தாமும் அனுபவித்து மற்றவர்களையும் அனுபவிக்கவைத்து, உலகியல் வாழ்வின் அர்த்தங்களை வடிவமைக்கும் சிற்பிகளாக ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றார்கள். நிகழ்த்துனன் தான் சார்ந்த நிகழ்த்துகையில் பங்கு கொள்ளுதலும் உண்டு, அதேசமயம் தான் சாராத நிகழ்த்துகையில் பங்கு கொள்ளுதலும் உண்டு. (Participatory and Detached) நிகழ்த்துகையின் போது ஒருவருடைய நடத்தையியல் சார்ந்த, அது தொடர்பான - உடல், உளரீதியான வெளிப்பாடு பற்றிய கருத்தாடல் என்பது அரங்கியல் சார் மானிடவியல் துறைக்குள் உள்ளடங்குகின்றது. நாடகம் சார்ந்த மானிடவியலினுள் நிகழ்த்துகை சார்ந்த விரிவான பல விடயங்களை அறிந்து கொள்ளலாம். அரங்குசார் கலைப்பின்னணியினைக் கொண்டுள்ள எந்த ஒரு கலைஞருக்கும் இவை பயனுள்ள தகவல் களஞ்சியமாக அமையும்.

ஒருகலைப் படைப்பின் போது சமூக கலாசார மற்றும் நிகழ்த்துனனின் உள, உடலில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்கள் படைப்பில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. இது மனிதனுடைய சாதாரண வாழ்வியல் நடத்தையியல் முறையில் இருந்து வித்தியாசமானதாக இருக்கின்றது. இது உடல் மொழி, உடலால் ஆற்றப்படும் கரும நுட்பம் மற்றும் உளவியல் போன்ற நுட்பமான விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

ஒரு கலைப்படைப்பில் நிகழ்த்துனன் மிகமுக்கிய பங்குவகிக்கின்றான். அக்கலைப் படைப்பு நிகழ்த்துகை கலைப்படைப்பாக இருக்கலாம். அதுவும் நடனம், கூத்து, இசை, வில்லுப்பாட்டு மற்றும் நாடகமாக இருக்கலாம்.

அரங்கினுடைய மானுடவியல் பற்றிப் பேசுவது என்பது முடியுமானவரை அதன் தத்துவத்தைப் பெறுவதே அன்றி, இதன் காரண கர்த்தாக்களைத் தர்க்கிப்பதற்கு அல்ல. இக்கொள்கைகளை அறிவதனால் மேலைத்தேய, கீழைத்தேய நிகழ்த்துனர்கள் தமது படைப்புக்களை எந்தவிதி முறையினைப் பின்பற்றி வடிவமைத்தாலும் அல்லது எவ்வித விதிமுறைகளையும் பின்பற்றா விடினும் அனைவருக்கும் இது பொதுவாகப் பயன் தருவதாக அமைகின்றது.

ஒரு கலைப்படைப்பின் ஆற்றுகையின் அல்லது நிகழ்த்துகையின் வெளிப்பாடு மூன்று விடயங்களில் தங்கியுள்ளது என்பதை அரங்கமானிடவியல் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

1. நிகழ்த்துனனின் ஆளுமை - அவருடைய உணர்வுநிலை, கலைஞானம், சமூகப் புரிந்துணர்வு, அவருடைய தனித்துவம் (characteristics that make them unique and one of a kind)

2. பாரம்பரிய வரலாறு மற்றும் தற்கால சமூகநிலை - ஒரு கலைஞருடைய ஆளுமையில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. (traditions and socio-historical contexts)

3. நிகழ்த்துனன் தான் நிகழ்த்துகைக்காக செய்யும் பயிற்சியின், மேலதிகமாக பிரயோகிக்கப் படும் உடல் பாவனையும் அதன் போது ஏற்படும் உளவியல் தாக்கமும்.

மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று விடயங்களிலும் முதலாவது நிகழ்த்துனனின் ஆளுமை என்பது தனிப்பட்ட தனி ஒருவர் சார்ந்ததாக அமையப் பெறுகின்றது. இரண்டாவது சமூகம் சார்ந்ததாக அமைகின்றது. மூன்றாவதான விடயத்தில் ஆற்றுபவனின் நுட்பயுக்தி, காட்சி அமைப்புகளின் தேவை, தனித்துவப் பண்பு என்பவற்றைக் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

குறிப்பிடலாம். ஓர் அரங்க நிகழ்ச்சி கலைஞனது சமூகம், பண்பாடு, பாரம்பரியம், உடல், உளவியல் சார்ந்ததாக அமையும்.

ஒரு கலையின் அடித்தளம் என்ன என்பதனை தர்க்கரீதியாக ஆராயுமிடத்து -அது 'மொழி' தான், என்று புரிந்துகொள்ள முடியும். ஒரு படைப்பாளியின் மொழி என்ன? என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இங்கு மொழி என்பது 'கலைமொழி' யைக் குறிக்கின்றது. அல்லது ஒரு 'படைப்பை எவ்வாறு படைப்பாளி சிறந்த முறையில் உருவாக்குகின்றார்' என்பது பற்றியதாக அமைகிறது.

ஒரு கலைப்படைப்பானது ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் வேறுபட்டிருக்கும். நிகழ்வின் தேவை, நிகழ்த்துனனின் சூழல், பார்வையாளர், நிகழ்த்தும் இடம் என்பவற்றிற்கேற்ப மாற்றங்கள் இடம் பெறுகின்றன.

கலைஞனின் உளவியல் காரணியைப் பொறுத்த வரையில், ஒருவருடைய நிறை, சமநிலை, முள்ளந்தண்டின் நிலை, கண்ணின் பார்வைப் பரப்பு இவை நிகழ்வின் போது வெளிப்படுத்தப்படும். நிகழ்த்துனனின் உளவியலில் கலைஞனின் அனுபவமும், நிகழ்வின் சக்தி வெளிப்பாடும் பங்கு கொள்கின்றன. எனவே ஒரு நிகழ்த்துகையின்

தம் கலையின் தனித் தூய்மை,

தனித்தன்மையான பாணி, கலை

உருவாக்கத்தன்மை என்பன பாதுகாக்கப்பட

வேண்டும் என்பதற்காகவே சில சமயம் ஆசிய

நாட்டுப் படைப்பாளிகள் மற்றவர்களுடைய

படைப்பைப் பார்ப்பதனைத்

தவிர்த்துவிடுகின்றார்கள்.

போது ஆற்றுபவனில் ஏற்படும் உடல், உள மாற்றங்கள் மற்றவர்களைச் சென்றடைய முன் ஆற்றுபவனுக்குள் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றது.

மேலைத்தேய நிகழ்வுகளில் சாஸ்திர இலக்கண ரீதியான நுட்பம், ஒழுக்கம் இருப்பதில்லை. மாறாக கீழைத்தேய (ஆசிய) நிகழ்வுகள் - சாஸ்திர இலக்கண ரீதியான கட்டுக் கோப்புடனான யுத்திகளுடன் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

உலகியல் நிலையில் கலைப்படைப்பில் ஒத்தகொள்கைகளும் மாறுபட்ட ஆற்றுகைகளும் காணப்படும். (Similar principles and different performances) அதற்கான பல்வேறு பின்னணி

தங்களுக்கேயுரித்தான கலாசாரப் பாணியில் பல்வேறுபட்ட இடங்களில் வேறுபட்ட நேரத்தில் ஆற்றப்படும் ஆற்றுகையில் ஒத்தகொள்கைகள் அல்லது ஒத்ததன்மைகள் வெளிப்படுத்தப்படலாம். இக்கொள்கைகள் ஒரு அரங்கினுடைய வடிவமைப்புக்கான ஆதாரங்கள் அல்ல. இவை உலகளாவிய ரீதியில் வகுக்கப்பட்ட சட்டவிதி முறைகளும் அல்ல. இந்தக் கொள்கைகளை சிறு வழிகாட்டல்களாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். (collections of good advices)

தற்கால நவீன நடன அமைப்புகளில், நாடக அமைப்புகளில் அல்லது மேலைத்தேய கலைஞர்களின் படைப்புகளில் பெரும்பாலும் அவர்களுக்கென்று பாரம்பரியமான வழிகாட்டல் தொகுப்பு அல்லது ஆதாரம் என்பன இல்லையெனலாம். (Contemporary Western performers do not have an organic repertory of advice to provide support and orientation.) பாரம்பரிய

ஆசிய நாடுகளைச் சார்ந்த ஆற்றுகைக் கலைஞர்களுக்கு பாரம்பரியமான முழுமையான கட்டுப்பாடுடைய வழிகாட்டல்கள் இருக்கின்றன. அக்கலைஞர்கள் அக்கட்டுப்பாடுடைய வழிகாட்டல்களின் கீழேயே இயங்குவார்கள். (Asian performer has a base of organic and well tested absolute advice).

குறிப்பாக இந்திய நாட்டிய மரபுகளையே குறிப்பிடலாம். அது ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கணம் சார்ந்தது மட்டுமல்லாது அது பரம்பரை சார்ந்ததாகவே வளர்ச்சி பெற்று வந்தது.

இத்தகைய கட்டுப்பாடுடைய வழிகாட்டல்களின்

கீழே இயங்குபவர்களால் மேலைத்தேய கலைஞர்களைப் போல் சுதந்திரமாக இருக்க முடியாது. (சாஸ்திர இலக்கணங்களை தன்னிச்சையாக மாற்ற முடியாது. கதகளி, மோகினி ஆட்டம், களறி பயிற்று, ஓடிசி, கதக், பரதநாட்டியம் - தஞ்சாவூர்ப் பாணி, கலாசேத்திரப் பாணி, பந்தனை நல்லூர் பாணி- என பலவகையாகவே பிரிந்து காணப்படுவதுடன், அம்மரபைப் பின்பற்றுபவர்கள் அதில் அதிக அக்கறையுடனேயே செயற்படுவர்.) பொதுவாக ஆசிய கலாசாரப் பின்னணி தம் வரையறையைத் தாண்டிச் செல்வதற்கான சுதந்திரத் தன்மையில் இருந்து பாதுகாக்கப்படுகின்றது.

தம் கலையின் தனித் தூய்மை, தனித்தன்மையான பாணி, கலை உருவாக்கத்தன்மை என்பன

பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவே சில சமயம் ஆசிய நாட்டுப் படைப்பாளிகள் மற்றவர்களுடைய படைப்பைப் பார்ப்பதனைத் தவிர்த்து விடுகின்றார்கள்.

தன்னிச்சையாக செயற்படும் தன்மை, குறிப்பிட்ட துறைசார் விதிமுறைகள், தமது கலையின் பாதுகாப்புப் பொறி முறைகள் என்பவற்றை உணர்வதற்கான வாய்ப்பு எவ்வாறு தோன்றுகின்ற தென்றால் மற்றைய கலைப் படைப்பைப் பார்ப்பதனுடாகத்தான். இவ்வாறு பார்ப்பதன் ஊடாக தங்களுடைய கலைத்தன்மையையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம் என்பது முக்கியமான விடயம். பொதுவாக இது செயல் முறையில் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது.

சிலர்பிற கலைவடிவமைப்புக்களைப் பார்ப்பதில் பின்நிற்பதில் இருந்து மற்றவர்களுடைய சமூகக் கலாசாரத்தை அறிவதிலும் பின்நிற்கின்றனர். இதனை குறுகிய மனப்பான்மை என்று குறிப்பிடுவ திலும் பார்க்க தமது கலைக் கட்டுப்பாட்டின் தூய்மையைப் (preservation of the purity of the performance) பாதுகாப்பது ஒன்றே இங்கு நோக்கமாக இருக்கின்றது என்று குறிப்பிடலாம். இது ஒரு வகை விழிப்புணர்ச்சியே. 'அது நிகழ்த்துப வரின் அடிப்படையான, மிக மதிப்புள்ள, உரிமை அல்லது அவருடைய அரிதான பாணி பாதுகாக்கப் படுகின்றது' என்ற விழிப்புணர்வு என இதனைக் குறிப்பிடலாம். இதனால் அது 'மட்டும்தான்' என்ற வட்டத்துக்குள் அவர்தன் பாணிக்குள் தனிமைப் படுத்தப்படுகின்றார். இருந்தாலும் அதனை, அம் மரபினைப் பாதுகாக்கும் ஒரு 'விழிப்புணர்வு' என்று நாம் கருதலாம்.

ஒரு கலைவடிவத்தின் தனித் தூய்மை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு இல்லா விட்டால் அக்கலையை மாறுபட்டகலைக் கொள்கை களும் வடிவங்களும் இணைந்த - ஒருமைப்பாடு முயற்சியினால் அக்கலைவடிவம் (syncretism) கலப்படமாகிவிடும். நாட்டிய நிகழ்வையே எடுத்தோமானால் அதில் பல்வேறு வகையான புதியவடிவங்கள் கலக்கப்படுகின்றது என்ற குற்றச்சாட்டு இன்றைய காலகட்டங்களில் நிலவு கின்றது. சிலர் இதனை புத்தாக்கம் (Fusion) என்று குறிப்பிடுகின்றனர். மரபைப் பின்பற்று கின்றவர்கள் இது நாட்டிய வடிவத்திற்குள் இணையாது என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். நாம் இதனை ஓர் ஆக்க பூர்வமான செயற்பாடு என்று குறிப்பிடுகின்றோம்.

ஆனால், மரபைப் பின்பற்றுவவர்கள் - ஏனைய கலைவடிவங்களின் ஆக்கபூர்வமான விடயங்களை

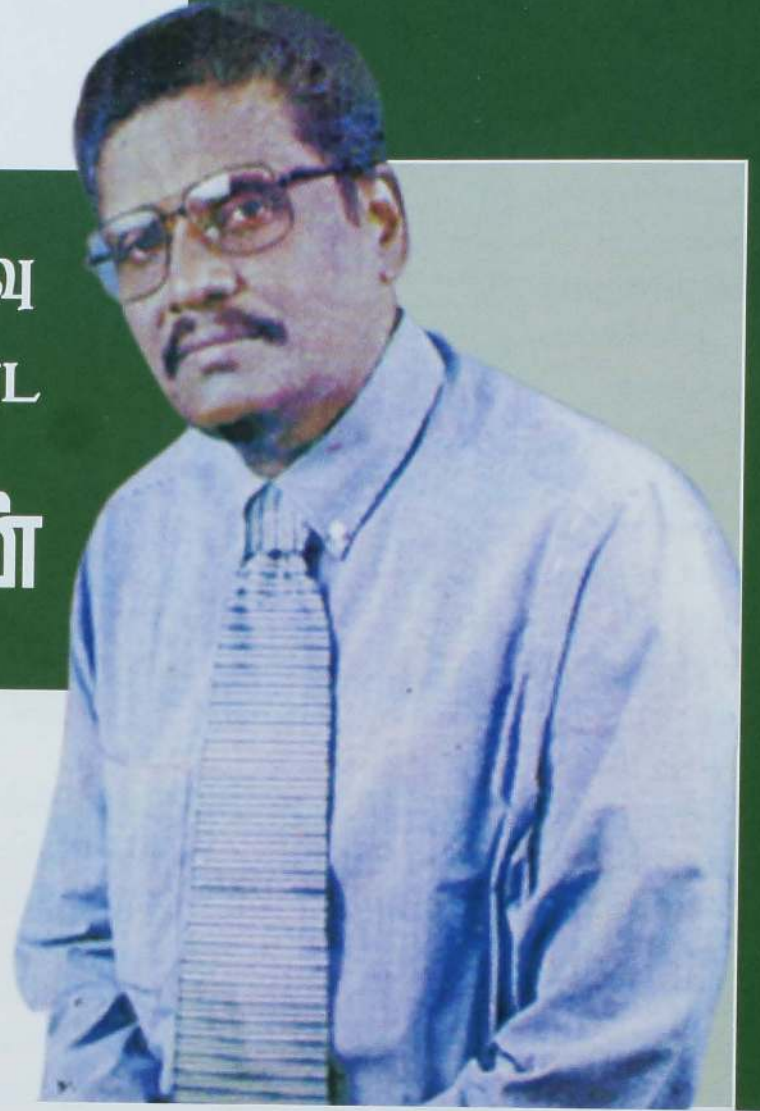

அறிய முடியாது தம் மரபைப் பின்பற்றுவார்கள். இதனால் அவர்கள் தம்மரபிற்குள் தனிமைப் படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒரு 'ஆபத்தினை' அனுபவிக்க நேர்ந்துவிடும். இவ்வாறான ஆபத்து நேர்ந்துவிடும் என்று கூட பொதுவாக யாரும் சிந்திக்க மாட்டார்கள்.

அரங்கு அனுபவத்தின் திறவுகோல். அரங்கின் அடிப்படைக் கொள்கைகளைக் கண்டுபிடித்து அவற்றினைச் சொந்த அனுபவம் மூலம் மாற்றலாம் அல்லது பயன்படுத்தலாம். இந்த இடத்தில் பன்முகத்தன்மையில் நாங்கள் கொள்கையை ஒன்றிணைக்கும் முயற்சியால் எமது தனித்துவமான நிகழ்வு மொழியில் தடுமாறத் தேவையில்லை. படைப்பாற்றல் நிகழ்வு என்பது ஏற்படும் போது, அங்கு சமூக, கலாசார மற்றும் உடல் உளவியல் ரீதியான கற்கையும் நிகழும்.

நிகழ்த்துகை என்பது பல்வேறு தகவல்களை உள்ளடக்கியதாகவும் நிகழ்த்துகையின் போது பல்வேறு விடயங்கள் வெளிவருவனவாகவும் அமைந்திருக்கும். பொதுவாகவே ஒரு நிகழ்வை பார்வையிடுபவர்கள் மத்தியில் அந்நிகழ்வு ஏற்படுத்தும் தாக்கம் என்பது முக்கியமானது. அது பற்றிய சார்பான அல்லது எதிர்மறையான கருத்து மனதில் விழும். ஒரு நிகழ்வுக்கு சார்பானதும் எதிரானதுமான கருத்து வருவது என்பது மானிட வியல் சார்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியதாகவே உள்ளது. அதனை ஒரு நிகழ்த்துகை என்ற தன்மையிலும் இன்றைய உலகமயமான தன்மை யினையும் தொழில் நுட்பத் தன்மையினையும் தமது பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களையும் உள்ள டக்கியதாக ஆற்றுகைகள் அல்லது நிகழ்த்துகைகள் அமைகின்றன என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டியவை ஆகும்.

கதையாற்றல், கதைப்பகிர்வு என்பவற்றுடன் நீட்சி கொண்ட செம்பியன் செல்வன்

■
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

கதை சொல்லும் கலையோடு எழுகோலம் பெற்றவர் செம்பியன் செல்வன் (1942 - 2005) (ஆ.இராஜகோபால்) மரபுவழிக்கதை சொல்லும் மரபும், நவீனகதை சொல்லும் திறனும் அவரது கதைகளிலே செழுங்கலவையாகி நின்றன. அந்த நிலையேற்றம் அவர் மேற்கொண்ட இதழ் வாசிப்புடன் தொடர்புபட்டு நின்று பயன் விளைவித்தது.

அவரிடத்து தமிழகத்துக்கதை இதழ்களின் வாசிப்பைத் தூண்டியவர்களுள் தந்தையார் ஆறுமுகமும், தாயார்தர்மதாம்பிகையும் முக்கியமானவர்கள். அவர்கள் வாழ்ந்த திருநெல்வேலி சூழலில் இயங்கிவந்த இந்து இளைஞர் கழகம் தமிழகத்துக்கதை இதழ்களை அறிமுகம் செய்து கொண்டிருந்தது. வாசிப்பு என்பது ஒரு கலையாக வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்துத் திருநெல்வேலிக் கிராமம் கலை எழுச்சியும், கல்வியெழுச்சியும் கொண்டது. கைதேர்ந்த சிற்பக்கலைஞர்களின் ஆக்கக்களமாக அந்தக்கிராமம் விளங்கியது. அவ்வாறே திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலையும் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளையும் மேற்கொண்ட இலக்கிய விதைப்பும் முக்கியமானது.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியிலே பயிலும் காலத்தில் அத்தகைய சூழலின் இடைவினைகள் செம்பியன் செல்வனுக்குக் கிடைக்கப்பெற்றன.

யாழ்ப்பாணக் கல்வி நிலையங்கள் பயனுள்ள கருத்தாடற் களங்களாகவும் இலக்கியத்தேட்டத்துடன் உறவாடும் நிலையங்களாகவும் விளங்கின. வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, யாழ். இந்துக்கல்லூரி, கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி, வல்ல ஆசிரியர் குழாம் ஒன்றும்

செங்குந்த இந்துக்கல்லூரி, யாழ் மத்தியக்கல்லூரி, மகாஜனாக் கல்லூரி, இராமநாதன் கல்லூரி என்ற வாறு கல்லூரிகளின் பட்டியல் நீண்டு செல்வதுடன் அவை மேற்கொண்ட கல்வி மற்றும் இலக்கியம் சார்ந்த கருத்தாடல்களை அவர்களின் கல்லூரிச் சஞ்சிகைகள் வாயிலாக அறிந்துகொள்ள முடியும்.

கலை, இலக்கியம், மாற்று அரசியல் முதலாம் துறைகளில் ஆழ்ந்த கருத்து வினைப்பாடுகளை மேற்கொள்ளவல்ல புலமையாளர்களைக் கொண்டதாக யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி ஆசிரியர் அவை விளங்கியது. பொதுவுடைமைச் சிந்தனையாளர்களான மு.கார்த்திகேயன், அ.வைத்திலிங்கம், செல்வரட்ணம் முதலியோர் மாற்று சிந்தனைகளை மாணவரிடத்து வியாபித்து எழுச்செய்தனர்.

அக்காலத்தில் அரசியல் மற்றும் சமூகம் தொடர்பான மாற்றுக்கருத்தாடல்களை மேற்கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு எத்தகைய தடையும் விதிக்கப்படவில்லை. அவர்கள் ஊறுபடாத கற்பித்தலை மேற்கொள்ளும் சிறந்த ஆசிரியர்களாக இருந்தமையாலும் கல்லூரிகளில் கருத்துச் சுதந்திரத்துக்கு இடமளிக்கப்பட்டிருந்தமையாலும் அவர்களின் பணிகள் தடையின்றித் தொடர்ந்தன.

மாற்று அரசியல் சிந்தனைகள் ஒருபுறம் எழுச்சி கொள்ள கலை, இலக்கியம் தொடர்பான சுவையையும் ஈடுபாட்டையும் ஆக்கத்தூண்டலையும்

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியிலே தொழிற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. எழுத்தாளர்களான தேவன் யாழ்ப்பாணம், க.சிவராமலிங்கம், வை.ஏரம்ப மூர்த்தி முதலானோர் மாணவரிடத்து இலக்கியத் தூண்டலை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

அத்தகைய ஒரு கல்வி நிலையும் பின்புலச் செழிப்பும் செம்பியன் செல்வனது எழுத்து ஆளுமை உருவாக்கத்துக்குரிய விசைகளாயின. அவருடைய பள்ளிக்கூட நண்பனாயும், பல்கலைக்கழக நண்பனாயும் விளங்கியவர் எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான்.

இருவரும் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரே பாட நெறியைக் கற்றதுடன் ஒரே இலக்கியக் கருத்தியல் தளத்தில் இயங்கியவர்கள். அக்காலத்தில் எழுச்சி கொள்ளத் தொடங்கிய சமதர்ம முற்போக்குக் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளோடு ஈடுபாடு கொள்ளாது, எழுத்தாளர் எஸ்.பொன்னுத்துரை முன்னெடுத்த நற்போக்கு அணியுடன் இருவரும் இணைந்துக்கொண்டனர். பின் யாழ் இலக்கிய வட்டத்தையும் உருவாக்கிக் கொண்டனர்.

அதேவேளை முற்போக்கு இயக்கம் முன்வைத்த கலை, இலக்கியக் கோட்பாடுகளை செம்பியன் செல்வன் முற்றாக நிராகரித்திலர். அவற்றின் ஏற்புடைய சில பண்புகளுக்கு அங்கீகாரம் கொடுக்கும் சமநிலை அறிகைப்பாங்கும் அவரிடத்தே காணப்பட்டது.

1960 ஆம் ஆண்டைத் தொடர்ந்து பல்கலைக்கழகக் கலைப்பீடத்தில் தமிழும், சிங்களமும் பயிற்று மொழிகளாக ஏற்றம் பெற்றன. செம்பியன் செல்வனும், செங்கை ஆழியானும் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ்மொழி மூலம் பட்டம் பெறும் முதல் அணியைச் சேர்ந்தவர்கள். இருவரும் புவியியலைச் சிறப்புப் பாடமாகத் தெரிந்தெடுத்தனர்.

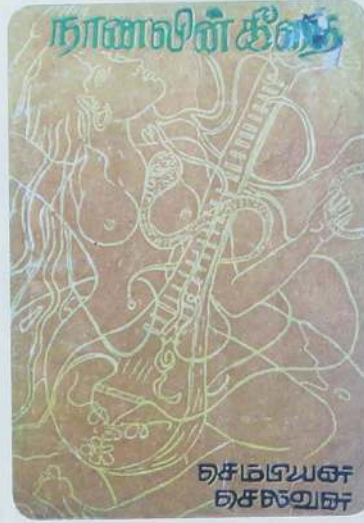
தமிழ் இலக்கிய ஆர்வமுடைய அவர்கள் புவியியலைச் சிறப்புப் பாடமாகத் தெரிந்தெடுத்தமைக்கு ஒரு காரணம் உண்டு. யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் அவர்களின் காலத்திலே புவியியலைக் கற்பித்த மகாதேவன் ஆற்றலும், திறனும், தேடலும் மிக்க ஒரு புவியியல் ஆசான். அவரை ஓர் ஏற்புடைய பாத்திரமாதிரிகையாகக் (Role Model) கொண்ட மாணவர்கள் புவியியலை உயர்கல்வியிலே பயில வேண்டும் என்ற புலமை ஆர்வத்தைக் கொண்டிருந்தனர்.

தமிழ்மொழி மூலமான மாணவரின் வருகையோடும் தமிழ்மொழியில் ஈடுபாடு கொண்ட விரிவுரையாளரின் உற்சாகத்தோடும் தமிழ்மொழி வாயிலான எழுத்தாக்க முயற்சிகள் எழுச்சிகொள்ளத் தொடங்கின. பேராசிரியர்கள் க.கணபதிப் பிள்ளை, சு.வித்தியானந்தன், சோ.செல்வநாயகம், எஸ்.பத்மநாதன், கா.இந்திரபாலா, என்.பாலகிருஷ்ணன், ப.சந்திரசேகரம் முதலியோர் தமிழ் மொழியில் உயர் ஆய்வுகளை எழுதியமை மாணவரிடத்து எழுத்தாக்க உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தியது.

அவற்றின் செல்வாக்கு மாணவரிடத்தே இருநிலை ஆக்க மலர்ச்சிகளை ஏற்படுத்தியது. மாணவர்கள் தமது பாடங்களிலே உயர்நிலை ஆய்வுகளை எழுதியதுடன் படைப்பு இலக்கிய எழுத்தாக்கங்களிலும் ஈடுபடலாயினர். அவற்றின் வெளிவீச்சாக ஓர்இளம் எழுத்தாளர்குழாம் பல்கலைக்கழகத்திலே உருவாக்கம் பெற்றது. செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன் ஆகியோரின் ஒன்றுபட்ட முயற்சியினால் “விண்ணும் மண்ணும்”, “காலத்தின் குரல்கள்” ஆகிய இருகதைத் தொகுதிகள் பல்கலை வெளியீடாக வெளிவந்தன.

“விண்ணும் மண்ணும்” (1963) தொகுப்பில் செம்பியன் செல்வன் எழுதிய “வர்க்கங்கள்” என்ற

சிறுகதை இடம்பெற்றது. அக்கதையில் அவர் மேற்கொண்ட விபரிப்பு எளிமைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு வருமாறு,

“ஈநிலத்தில் பாதங்கள் பூவின் தன்மையில் மிருதுவாகப் படிக்கின்றன. முற்றம் சற்றுத்திட்டியான படியால் மழையில் மணல்கள் கழுவப்பட்டு வெண்மணலாகச் சிரிக்கின்றன. தெருத்தட்டிப் படலையைத் திறந்து வெளியே வருபவன் மனம் கலங்குகின்றது.”

புனைகதையை இலக்கிய வடிவமாக மட்டுமன்றி ஒரு “நேசிப்பு வடிவமாகவும்” கொண்டமையை அவரின் எழுத்தாக்கங்கள் துல்லியப்படுத்துகின்றன. “செம்பியன் செல்வனின் இலக்கியத்துறையில் முதன்மையானது சிறுகதையாகும்” என்று செங்கை ஆழியான் குறிப்பிட்டுள்ளமை (சர்ப்பவியூகம் முன்னுரை 2002) மீள் நோக்குதற்குரியது.

சிறுகதை மீது கொண்ட மட்டிலா ஈடுபாடு, அவரின் ஆக்க முயற்சிகள் வாயிலாக வெளிக் கோலம் பெற்றிருந்தன. அவற்றின் நீட்சியாக அவர், “ஈழத்துச் சிறுகதைமணிகள்” (1973) என்ற நூலை எழுதி சி.வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், வரதர், அ.செ.முருகானந்தன், தாளையடி சபாரத்தினம், அ.ந.கந்தசாமி ஆகியோரை அறிமுகம் செய்தார். செம்பியன் செல்வனது திறனாய்வு ஆற்றலை அந்நூல் வெளிப்படுத்தியது.

ஆர்வம், போட்டிகளிலே பங்குபற்றும் நீட்சியை அவரிடத்தே ஏற்படுத்தியது. கலைச்செல்வி இதழ் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் அவர் எழுதிய “இதயக்குமுறல்” முதற் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டது. இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு வெளியீட்டுக்களமும் ஊக்குவிப்பும் அளித்த கலைச் செல்வி இதழ் செம்பியன் செல்வனது புனைக் கதையாக்கத்திறனை இனங்கண்டு கொண்டது.

செம்பியன் செல்வனது சிறுகதைத் தொகுப்பாக “அமைதியின் இறகுகள்” முதலில் வெளிவந்தது. பிணைப்பைப் புலப்படுத்தும் மறைந்தும் மறையாதும் வெளிக்கோலங்கொண்ட

சமூகப் பிரச்சினைகளை சிறுகதை வெளிக்கொண்டு வரும் அவரது ஆக்கங்களில் நடப்பியலும் புனைவியலும் கலவை கொண்டிருந்தன.

சிறுகதைகளில் இருந்து நாவலுக்குச் செல்லல் என்ற ஆக்க நீட்சியில் “நெருப்பு மல்லிகை”, “விடியலைத் தேடும் வெண்புறா”, “கானகத்தின் கானம்” முதலாம் நாவல்களை எழுதினார். அவர் எழுதிய “நெருப்பு மல்லிகை” நாவல் வீரகேசரி நிறுவனம் நடத்திய நாவல் போட்டியில் சிறந்த பிரதேசநாவலாக முதற்பரிசைப்பெற்றுக்கொண்டது. அதே நாவல் அகில இலங்கை ரீதியில் சிறந்த பிரதேச நாவலாகவும் முதற் பரிசை ஈட்டியது.

நாடக வழியாகக் கதை கூறும் ஆற்றலும், கருத் தேற்றம் செய்யும் திறனும், அவரது ஆளுமைப் பரிமாணங்களோடு இணைந்திருந்தன. அவரின் நாடக எழுத்துருக்கள் பரிசில்களையும் ஈட்டிக் கொண்டன. இலங்கைக் கலைக்கழகம் நடத்திய நாடக எழுத்துருப்போட்டிகளில் அவரின் “சின்ன மீன்கள்”, “எரியும் பிரச்சினைகள்”, “இருளில் எழும் பெருமூச்சுக்கள்” ஆகியவை முதற் பரிசைப் பெற்றுக்கொண்டன.

“விடிய இன்னும் நேரமிருக்கு”, “மூன்று முழு நிலவுகள்” முதலாம் நாடக எழுத்துருக்களும் கதை சொல்பவை. நாடக வெளிக்கு கொண்டு செல்லும் செம்பியன் செல்வனது புனைவு ஆற்றலைப் பதிவுசெய்துள்ளன.

இலங்கையின் கலை வரலாற்றில் புத்தாக்க நாடகப் பிரதிகள் எழுச்சிக்கொள்ளத் தொடங்கிய வேளை அத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டு பங்களிப்பு செய்தவர்கள் வரிசையில் செம்பியன் செல்வனும் உள்ளடக்கப்பட வேண்டியவர், அளிக்கை முறைமை என்பதைக்காட்டிலும் கதை முறைமையே அவரது ஆக்கங்களில் மேலோங்கி நின்றமை, கதை கூறலுக்கும் அவருக்குமிருந்த

நீட்சிக் கோலமாக அமைந்தது உருவகக்கதை, அக்காலத்துப் புனைவியலில் உருவகக்கதைகள் தனித்துவம் பெற்றுப் பரவலுற்றன. அகஸ்தியர், எஸ்.பொன்னுத்துரை ரஹ்மான், சொக்கன் முதலாம் எழுத்தாளர்கள் உருவகக்கதைப் புனைவிலே ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர்.

மாணவருக்குக் கற்பிக்கும் கற்பித்தலியல் அனுபவங்கள் செம்பியன் செல்வனது உருவக கதைகளிலும் குறுங்கதைகளிலும் தோய்ந் தெழுந்திருந்தன. தமது பட்டப்படிப்பை முடித்துக் கொண்ட அவர், திருகோணமலை சென்.ஜோசப் கல்லூரி, செட்டிக்குளம் மகா வித்தியாலயம், யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி ஆகியவற்றில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். அதைத் தொடர்ந்து அதிபராகவும், கோட்டக்கல்வி அதிகாரியாகவும் தொழிற்பட்டார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலே கல்வியியலில் பின்பட்ட டிப்ளோமா பட்டமும் பெற்றார். பல்கலைக்கழகக் கல்வியற் சஞ்சிகையாகிய கலைஞானத்தினதும் ஆசிரியராகவும் தொழிற்பட்டார்.

கல்வியியல், கற்பித்தலியல், கல்வி உளவியல் முதலாம் துறைகளில் அவர் திரட்டிக்கொண்ட அனுபவங்கள், கதை இயம்பலிலும் நீட்சி கொண்டு வந்தன. “கதை வழியாகக் கற்பித்தல்” என்ற செயற்பாட்டில் வல்லவராக இருந்தமை, அவரின் எழுத்தாக்கங்களிலே புலப்பாடு கொண்டது.

ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட உருவகக்கதைகள், நூறு வரையிலான குறுங்கதைகள் முதலாம் அவரது ஆக்கங்கள் கற்பிக்கும் கலையோடு தொடர்பு பட்டுள்ளன. செம்பியன் செல்வன் எழுதிய குறுங்கதைகள், “மல்லிகை”, “விவேகி”, “அமிர்தகங்கை” முதலாம் இதழ்களில் வெளிவந்தன. விவேகி, புவியியல், நுண்ணறிவியல் முதலாம் இதழ்களின் இணை ஆசிரியராகவும் பணியாற்றி அவற்றில் தமது ஆக்கத்திறனையும் கருத்தியலையும் நீட்சி கொள்ளச் செய்தார்.

இலங்கையில் நிகழ்ந்த உள்நாட்டுப் போரும், மனித அவலங்களும், இராணுவ ஒடுக்குமுறைகளும், தமிழ்த்தேசியக் கருத்தியலும் அவரது கதையாக்கங்களின் உள்ளடக்கங்களில் நடப்பியலுடன் நீட்சிக்கொண்டன. போர்ச்சூழலின் நேரடி அனுபவங்களை அவர் கலைத்துவப்படுத்துகையில் நேர்வுகளைச் சித்திரித்த ஆவணப் பண்புகளும் இழையோடி நின்றன. நேரடியாக அவர் அனுபவித்த ஒடுக்குமுறைக் காட்சிகள் வரலாற்றுப் பதிவுகளாகவும் சிறுகதைகளிலே நிரவல் கொண்டுள்ளன. அத்தகைய பின்புலத்திலே பதிவு பெற்றதுதான் “சர்ப்ப வியூகம்” சிறுகதைத்தொகுதி.

கல்வியியல், கற்பித்தலியல், கல்வி உளவியல் முதலாம் துறைகளில் அவர் திரட்டிக்கொண்ட அனுபவங்கள், கதை இயம்பலிலும் நீட்சி கொண்டு வந்தன.

துணிச்சலாக எடுத்துக்கூறும் எழுத் தாக்க வல்லமை அவரிடத்துக் காணப்பட்டது.

மேலாதிக்கத்துக்கு அஞ்சி, தமது போர்க்காலக் கதைகளை அவர் நசிவு கொள்ள வைக்கவில்லை. திரிபுபடுத்தவும் எண்ணவில்லை, கண்டவற்றையும் அனுபவித்தவற்றையும் கலை நேர்மையுடன் எடுத்தியம்பினார். அவரின் “சர்ப்ப வியூகம்” சிறுகதைத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் காலத்தோடு கரைந்துவிடாது வாழும் உயிர்ப்பைத் தாங்கியுள்ளன, என்று கொள்ளப்பட்டாலும் ஆங்காங்கே கலைத்துவத்தை மீறிய போதனைகளும் மேற்கிளம்பியுள்ளன.

அவரின் பிற்காலத்தைய கதைகளின் பிறிதொரு பரிமாணம் ஆன்மிகத் தேடலுடன் செறிவு பெற்றிருந்தமையாகும். அவ்வகையில் அவர் எழுதிய “நாணலின் கீதை” என்ற கதை இந்து தத்துவஞானத் தோடு கலந்து நிற்கும் உறவைக் கொண்டுள்ளது.

கதையாற்றல், கதைப்பகிர்வு, கதைச்சுவை முதலாம் ஆளுமைப் பரிமாணங்களுடன் தனக்குரிய தனித்துவமான கலை இலக்கியச் சிந்தனைகளோடு அவர் வாழ்ந்தார்.

இலக்கியக் கருத்தியல் நிலையில் செம்பியன் செல்வனும், செங்கை ஆழியானும் ஒன்றுபட்டவர்களாக இருந்தாலும் படைப்பு நிலையில் ஒவ்வொருவரும் தமக்குரிய கலை தனித்துவங்களை நிறுவியுள்ளமை நோக்குதற்குரியது.

‘மதுரகானம்’

அபிநயா பரதநாட்டிய அக்காடமியின் மதுரகானம் பரதநாட்டிய நிகழ்ச்சி பம்பலப்பிட்டி கதிரேசன் மண்டபத்தில் கடந்த 19.12.2018 அன்று மாலை சிறப்பாக இடம்பெற்றது. கொழும்பு லேடி ரிட்ஜ்வே வைத்தியசாலையில், சிறுவர்களுக்கான இருதய சிகிச்சை நிலையம் ஒன்றினை நிறுவுவதற்கு நிதி சேகரிக்கும் பொருட்டு இப்பரதநாட்டிய நிகழ்ச்சி ஒழுங்கு செய்யப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நடன நிகழ்ச்சியை திருமதி. சிவகுமாரி ஞானேந்திரன் ஒழுங்கமைத்து, தயாரித்து வழங்கினார். இந்நிகழ்வுகளின் சில காட்சிகளை இங்கு காணலாம்.

இந்தூரின் “கண்ணாடி ஆலயம்” எனப்படும்

காஞ்சி கா மந்திரீ

கருத்தைக் கவரும் பல வண்ண கண்ணாடிகளின் கவர்ச்சி

மத்திய பிரதேசத்தில், இந்தூரில் உள்ள புகழ் பெற்ற சமண ஆலயம் காஞ்சி கா மந்திரீ ஆகும். இதன் நேரடி அர்த்தம் கண்ணாடி ஆலயம் என்பதாகும். பிரபல வர்த்தகரும், இந்தியாவின் கைத்தொழில்துறை முன்னோடிகளில் ஒருவருமான சேர் சேத் சேத் ஹுகும்சந்த ஜெயின் இவ்வாலயத்தைக் கட்டினார். 1903 ஆம் ஆண்டளவில் இவ்வாலயம் கட்ட ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

காஞ்சி கா மந்திரீ என அழைக்கப்படும் வேறு ஆலயங்களும் இந்தியாவில் உள்ளன. இவற்றில் பெரும்பாலானவை சமண ஆலயங்களாகும். இதில் கான்பூர், சாம்பநெறி, மகா விர்ஜி,

சாமற்கார்ஜி, சிவபுரி, பிருந்தாவன் ஆகிய இடங்களில் உள்ள காஞ்சி கா மந்திரீகளும் அடங்கும்.

சேர் சேத் சேத் ஹுகும்சந்த ஜெயின் இவ்வாறியா பலாரில் ஷிஸ் மஹால் எனும் மாளிகையைக் கட்டியதோடு, அதன் அருகில் காஞ்சி கா மந்திரைக் கட்டினார். இரண்டினையுமே வெள்ளைக் கற்களைக் கொண்டு அழகாகக் கட்டினார். வெளிப்புறமாக இவ்வாலயம் ஒரு மத்தியகால மாளிகைத் தொகுதியாக பூரணப் படுத்தப்பட்டது.

காஞ்சி கா மந்திரின் உட்பக்கம் முழுவதும் கண்ணாடி பலகங்களினாலும், நிறத்திட்டிகளினாலும் மூடப்பட்டுள்ளது. தரை, தூண்கள், சுவர்கள் மற்றும் கூரைகள் ஆகியன இதிலடங்கும். இவ்வாலயத்தில் வேலைகளை மேற்கொள்வதற்காக சேத் ஹுகும்சந்த வேலையாட்களை ஜெய்ப்பூரில் இருந்தும் சிலரை ஈரானில் இருந்தும் வரவழைத்து வேலைகளை மேற்கொள்ள வைத்தார். அதன் அலங்கார வேலைகள் பழைய மற்றும் இடைக்கால சமண பாணிகளில் அமைக்கப் பெற்றன. அத்துடன் இதில் பல்நிறக் கண்ணாடிக் குவளைகள் மற்றும் கண்ணாடிகளின் உபயோகம் பிரதான புதுமை விடயமாக அமைந்திருந்தது.

அத்துடன் பிரதான கர்ப்பக் கிருகத்தில் வைக்கப்பட்ட தீர்த்தங் காரர்களின் திருவுருவச் சிலைகளின் இரு பக்கங்களிலும் கண்ணாடிகள் பொருத்தப்பட்டதன் மூலம்

காஞ்சி கா மந்திரின்
உட்பக்கம் முழுவதும்
கண்ணாடி
பலகங்களினாலும்,
நிறத்திட்டுகளினாலும்
மூடப்பட்டுள்ளது. தரை,
தூண்கள், சுவர்கள் மற்றும்
கூரைகள் ஆகியன
இதிலடங்கும்.

அத்திருவுருவங்கள் பற்பல விதத்தில் காட்சி கொடுப்பதாக உள்ளன. சமண மரபுக் கதைகள், அஷ்ட கர்மம், சப்த வியாசன் போன்ற சமண கோட்பாடுகள் ஜினா தெய்வத்தின் சமோஷரன் மற்றும் நதீஸ்வர்திவிப பிரதான சமண தீர்த்தங்காரர்கள் பற்றிய விபரங்கள் ஆலய வரலாற்று நிகழ்வுகள் ஆகியன குறித்த தகவல்கள் ஆகியனவும் ஆலயத்தில் காணப்படுகின்றன.

சமண சமய மக்களின் புனித ஸ்தலமாக விளங்கும் இவ்வாலயத்தில் சமண சமய ஸ்தாபகரான மகாவீரரின் திருவுருவச் சிலை, ஆலயத்தின்

பிரதான தெய்வமாக விளங்குகின்றது.

ஆலயத்தினை அழகுப்படுத்த பலவித நிறங்களுடன் கூடிய கண்ணாடிகள், சுவர்கள், கதவுகள், கூரைகள் எங்கும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் வடிவமைப்புகளுடன் கூடிய செரமிக் ஓடுகள், கண்ணாடி விளக்குகள் மற்றும் வெட்டப்பட்ட கண்ணாடி தொங்கு விளக்குகள் ஆகியனவும் பொருத்தப்பட்டிருப்பது மேலும் அழகினைத் தருவதாக அமைந்துள்ளது. சமயக் கதைகளைக் காட்டும் சுவர்ச் சித்திரக்காட்சிகளும் அங்கு பொருத்தப்பட்டுள்ளன.

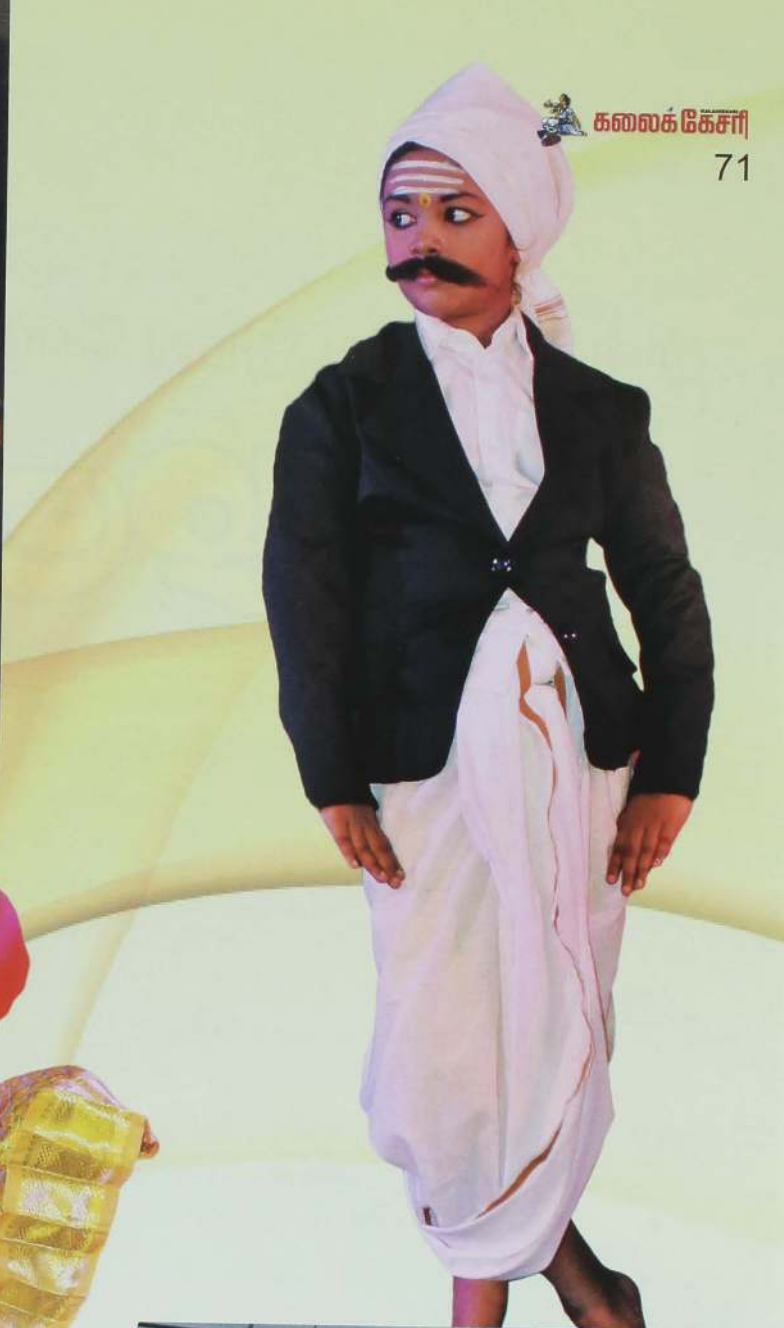
‘நிருத்ய நர்த்தனாலயம்’ வழங்கிய

பவித்ர பரதம்

திருமதி. சாந்தி

கணேசராஜாவின் “நிருத்ய நர்த்தனாலயம்” வழங்கிய “பவித்ர பரதம்” பரதநாட்டிய நிகழ்ச்சி கடந்த டிசம்பர் 14 ஆம் திகதி மாலை, பம்பலப்பிட்டி, சரஸ்வதி மண்டபத்தில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இந்நிகழ்வில் இடம் பெற்ற சில காட்சிகள்.

மூன்று முக்கிய இந்து கோவில்களுடன்

கமுகுமலை

தமிழ்நாடு தூத்துக்குடி மாவட்டத்தின் கோவில்பட்டி பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ள ஒரு நகரம் கமுகுமலையாகும். முன்னர் இம்மலைப் பகுதி அரைமலை அல்லது திருமலை என அழைக்கப்பட்டது. கமுகுமலை, கோவில் பட்டியில் இருந்து 21 கி.மீற்றர் தொலைவிலும், சங்கரன் கோவிலில் இருந்து 22 கி.மீற்றர் தொலைவிலும் உள்ளது. கமுகுமலையில் புகழ் பெற்ற கமுகுமலை வெட்டுவான் கோவில், கமுகுமலை கமுகாசல மூர்த்தி ஆலயம் (முருகன் கோவில்) மற்றும் கமுகுமலை சமணப் படுகைகளும் அமைந்துள்ளன. கடல் மட்டத்திலிருந்து இப்பகுதி 105 மீற்றர் (344 அடி) உயரத்தில் உள்ளது. இவ்விடம் கமுகுமலை மற்றும் தெற்கு கமுகுமலை அல்லது கோட்டை

கமுகுமலை என இரு பகுதியைக் கொண்டதாக விளங்குகிறது.

2001 ஆம் ஆண்டின், இந்திய குடிசன மதிப்பீட்டின்படி, கமுகுமலையில் மக்கள் தொகை 14,834 பேராகும். இதில் 49 சதவீதத்தினர் ஆண்கள், பெண்கள் 51 சதவீதத்தினர். கமுகுமலை மக்களின் சராசரி கல்வியறிவு 70 சதவிகிதமாக உள்ளது. சராசரி தேசிய கல்வியறிவு பெற்றோர் தொகை 59.5 சதவிகிதமாக இருக்கின்றபோது, இத்தொகை அதிகமானது எனக் கணக்கிடப்படுகிறது. ஆண்களின் கல்வியறிவு விகிதம் 78 சதவிகிதமாகவும், பெண்களது கல்வியறிவு 63 சதவிகிதம் ஆகவும் உள்ளது. இம்மக்கட் தொகையில் 9 சதவிகிதத்தினர் 6 வயதிற்கும் குறைந்தவர்களாவர்.

கமுகுமலையில் மூன்று முக்கியமான இந்து கோவில்கள் உள்ளன.

தென்புற மலையில், கி.பி. 8 ஆம், 9 ஆம் நூற்றாண்டுகளில், செதுக்கப்பட்ட சமண தீர்த்தங்கரர் உருவச்சிலைகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் இருபுறமும் யக்ஷர்களுடன் கூடிய பகவான் பார்ஷ்வநாதர் உருவச்சிலையும் உள்ளது.

சமண குகைக்கோவிலுக்கும் நுட்பமான கட்டடக்கலைக்கும் இப்பகுதி பெயர் பெற்றது. ஏராளமான சமண உருவச்சிலைகள், வட்டெழுத்து குறிப்புகள் கொண்ட சாசனங்களுடன் காணப்படுகின்றன. இந்த சாசனங்கள் உருவச்சிலைகளை அன்பளிப்பு செய்தோரின் பெயர்கள், அதற்கான நன்கொடை விபரங்கள் ஆகியவற்றைக் கூறுகின்றன.

இம்மலையில் பிரதான தெய்வம் அரைமலை ஆழ்வார் ஆகும். ஏனைய உருவச்சிலைகள் அப்பகுதிக்கு அருகேயுள்ள பல கிராமங்களில் வாழ்ந்த சமண சமயத்தவர்களின் ஆதரவுடன் உருவாக்கப்பட்டவையாகும். அத்துடன் சமணர்கள் தமது குரு, தாய், தந்தை, மகள் என்போரின் நினைவாக தீர்த்தக்கர சிற்பங்களை நிறுவியுள்ளனர். இவ்வகையில் சுமார் நூற்றிஐம்பது சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த நன்கொடையாளர்களில் தச்சர்கள், குயவர்கள், கொல்லர்கள், விவசாயிகள் மற்றும் வேறு தொழிலாளர்கள் எனப் பலரும் அடங்குவர். ஏனைய பலர், ஏனாதி, எத்தி,

கவிதி எனப் பெயர் கொண்ட உயர் தராதரத்து மனிதர்களாக உள்ளனர். இங்கு வாழ்ந்த பெரும் சமண ஞானியான குணசாகரபத்தர என்பவர், இங்கு சமண சித்தாந்தத்தைப் போதித்தமைக்கு வழங்கப்பட்ட உதவிகளும் இங்கு சாசனமாக உள்ளது. அத்துடன் கமுகுமலை சமண சமய சித்தாந்தத்தின் பல்கலைக்கழகமாக விளங்கியதாகவும் கூறப்படுகிறது. மேலும் சமண சமயம் 8 ஆம், 9 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இப்பகுதிகளில் செழித்திருந்ததாகவும் கருதப்படுகிறது.

வெட்டுவான் கோவில்

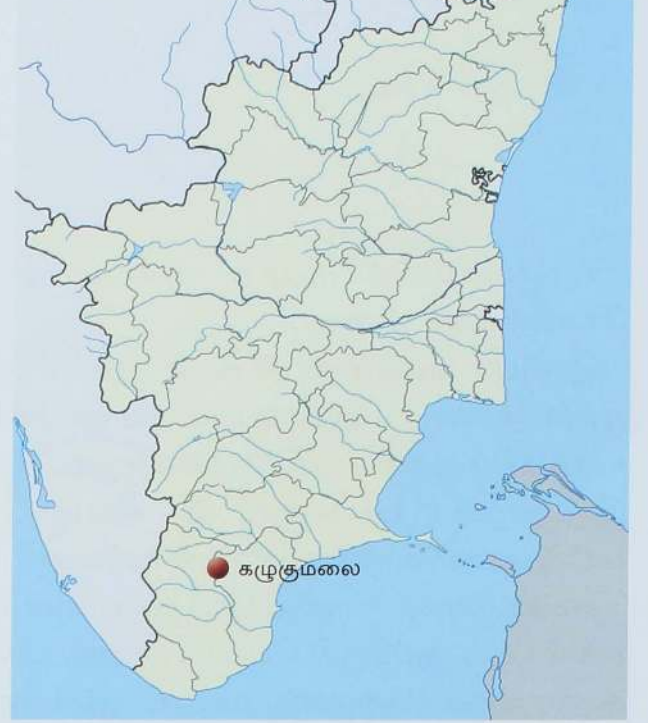
இச்சிற்பங்களும் சாசனங்களும் பாண்டிய மன்னன் பராந்தக நெடுஞ்சடையன் (கி.பி. 768 - 800) ஆட்சிக் காலத்திற்கு உரியவை எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் அவை பாண்டிய மன்னர்களது சிற்ப நுணுக்க உணர்வுகளையும் காட்டுவதாக அமைகிறது. பல்வேறு சாசனங்களில் இன்று அவை பல்வேறு காலப்பகுதிக்கு உரியவை என்பதும், 13 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் பாண்டிய மன்னர்களின் ஆதரவு மங்கிப்போனதைத் தொடர்ந்து அப்பகுதி கைவிடப்பட்ட ஒன்றாக ஆனது எனவும் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

இந்து ஆலயமான வெட்டுவான் கோவில், கி.பி.8 ஆம், 9 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் கட்டப்பட்ட ஒன்றாகும். ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்ட, கலைநயம் மிகுந்த இக்கோவில், தமிழ்க்கலை மரபுகள் ஆகியவற்றை சிறப்பாக வெளிப்படுத்தும் ஒன்றாக மிளிர்கின்றது. மலையின் சுமார் 7.5 மீற்றர் பகுதி, சர்சுதர வடிவத்தில் செதுக்கி எடுக்கப்பட்டு, நடுப்பகுதியில் தனி ஒரு பாறைக் கல்லில் ஆலயம் செதுக்கி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

மலையில் செதுக்கப்பட்ட சமண சிற்பங்களில் ஒரு பகுதி

இந்த சிற்ப வேலைப்பாணி பாண்டியர் ஆட்சிக் காலத்தின் தெற்கு ஆலய உருவாக்கப்பாணியை பிரதிபலிப்பதாக விளங்குகின்றது. ஆனால் ஆலயத்தின் மேற்கு பகுதி மட்டுமே பூரணமாகச் செதுக்கப்பட்டு காணப்படுகின்றது.

இவ்வாலயத்தில் நுழைவாயிலும், முக்கிய தெய்வத்துக்கான, மத்திய மண்டபமும் உள்ளன. பிற்காலத்தில் அங்கு கணேஷரின் திருவுருவச்சிலை வைக்கப்பட்டு வணங்கப்பட்டு வருகிறது. இவ்வாலயத்தின் மேற்புறத்தில் அழகான உமா மகேஸ்வரர், தெட்சணாமூர்த்தி, திருமால், பிரம்மா ஆகியோரின் உருவ சிற்ப வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. இக்கோவில் எல்லோராவில் உள்ள கைலாசநாதர் ஆலயத்தின் பாணியையும், பிஜாப்பூர் பட்டக்கல்லில் உள்ள கோவில் அமைப்புகள் போன்றும் மாமல்லபுரத்தில் அமைந்துள்ள பல்லவர்களின், ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்ட கோயில்களைப் போன்றும் காணப்படுகின்றன. அதன்மூலம் பல்லவர்கள், சாளுக்கியர்கள் மற்றும் ராஷ்டிரகுதர்களுக்கிடையில் நிலவிய நெருங்கிய அரசியல் உறவினைப் புலப்படுத்தியவையாக

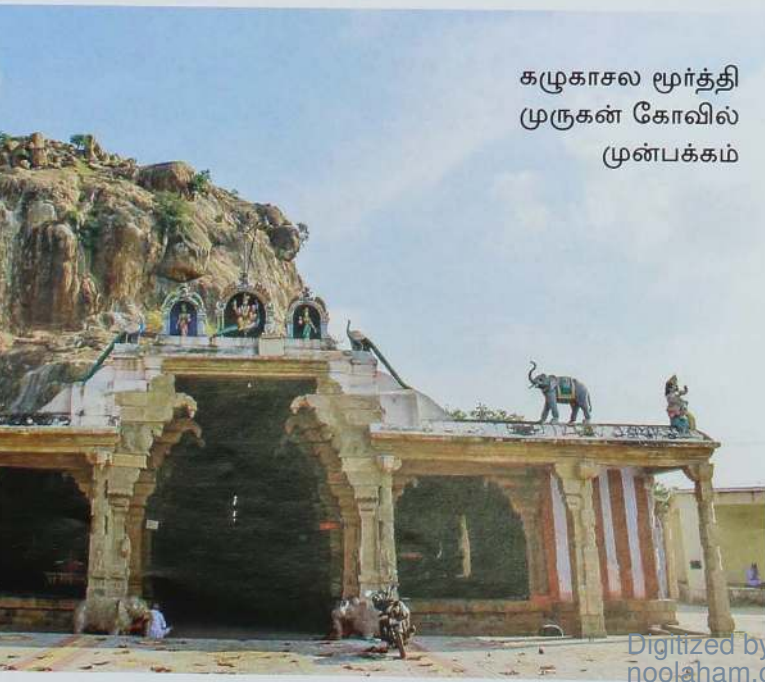
அமைந்துள்ளன. இப்பாறைவெட்டு கோவிலில் சுமார் 122 சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை கிரனைட் கல்லில் கலைநயத்துடன் செதுக்கப்பட்டவையாகும். பெயர் பெற்ற ஸ்ரீஆனந்தம்மா ஆலயமும் இங்குள்ளது.

கமுகுமலைமூர்த்தி ஆலயத்தின் பிரதான தெய்வமாக தெய்வானை சமேத முருகப் பெருமான் விளங்குகிறார். கமுகுமலையின் தென்மேற்கு மூலை அடிப்பகுதியின் உள்ளே பிரதான தெய்வ சந்நிதி மண்டபமும் நுழைவாயில் மண்டபமும் குடைந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் வெளிப்புற சிற்ப அமைப்புகளும் காணப்படுகின்றன.

இவ்வாலயத்தில் கலைநுட்பம் உள்ள சிற்பங்கள் பலவும் கண்ணைக் கவரும் வகையில் காட்சி தருகின்றன. கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டில் உருவாக்கப்பட்ட இவ்வாலய பஸ்தொகுதியில் சிவன், அகிலாண்டேஷ்வரி, விநாயகர் மற்றும் தெய்வங்களின் உருவச்சிலைகளும் காணப்படுகின்றன.

[நன்றி: இணையம்]

கமுகாசல மூர்த்தி
முருகன் கோவில்
முன்பக்கம்

Prakrit, Tamil and the Nagas in some Coin – legends

■
S.Pathmanathan

Prof. Emeritus in History, University of Peradeniya

The Cumulative evidence from the Brahmi and Tamil-Brahmi inscriptions reveals that chieftains of Naga lineage had established chiefdoms in several parts of the island in the late Proto Historic and Early Historic Periods.¹ They also initiated a tradition of issuing coins to promote the market oriented exchange of commodities.

The Naga chieftains of Jaffna and the northern Vanni issued coins most of which had the legend *Velnakan polam*, “The coin of Vel Nakan”, inscribed on them.² Such coins had symbols of a diverse character. Attention is focused here on the legends in a few selected specimens of coins from Akurugoda near Tissamaharagama in Magam Pattu, which is a division Hambantota District of the Southern Province.

These were illustrated first by Lionel Bopearachchi and Wickremasinghe in a book they had published in 1999.³ These were found in a large hoard, buried beneath the ground, in the distant past. On palaeographic considerations they could be assigned to the period 200 B.C -100 AD. Many of these coins bear legends in Prakrit incised in Brahmi characters. But, there are a few, which contain legends in Tamil incised in Tamil - Brahmi characters of the Early Historic Period. An examination of the contents of these coins, particularly the legends and symbols depicted on them, are of the utmost importance for gaining insights about the social formation and cultural interactions among communities of diverse origins.

The coins from Akurugoda are circular and their weight ranges from 200 to 250 grams. There

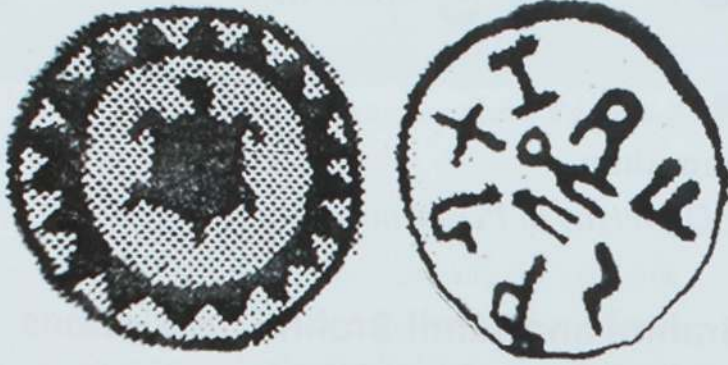
is considerable variety in language, script and symbols among the eleven specimens selected for investigation here. These could be classified into three categories: (1) the coins issued by chieftains of Naga lineage, (2) the coins bearing legends exclusively in Prakrit and Brahmi characters and (3) coins bearing the names of Tamil chieftains.⁵

The personal names of those who issued these coins are found in all the legends. The names of the ethnic groups to which they belonged are included only in four of them. The graffiti marks or symbols represented on them are derived from a common source, the Megalithic Culture as could be seen from a comparison with those in the two charts reproduced here from *Ancient Inscriptions of Ceylon* by Senarat Paranavitane and from a book in Tamil published recently by P.Pushparatnam.⁶

Three of the four coins in the first category were issued by Naga chieftains. It may be noted here that the *Mahavamsa* mentions that the Nagas were living in the island before the introduction of Buddhism. The notices in the chronicle presuppose that the Nagas were enthusiastic supporters of Buddhism. In the legendary account of the Buddha’s visit to the island, the chronicle

1. SADA NAKASA

02. CUDASAMA NAKA

focuses attention on the Naga rulers of Nagadipa and Kalyani.⁷

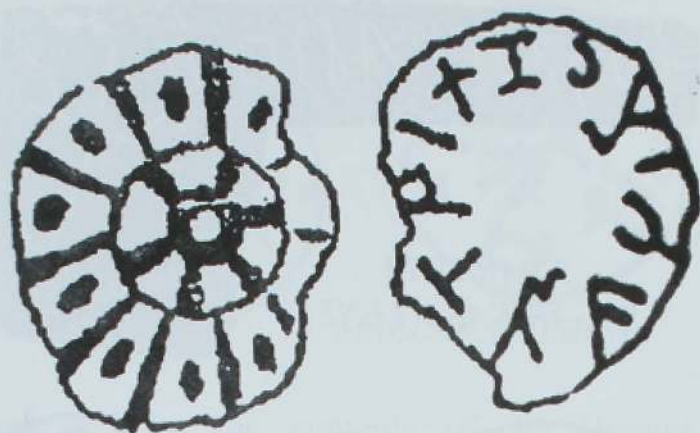
The cumulative evidence from Brahmi and Tamil - Brahmi inscriptions, which are of the same age, suggests that the Nagas were responsible for introducing and developing a mode of production in Sri Lanka in the centuries of the first millennium B.C. Besides, this evidence indicates that the Nagas had become bilingual. They spoke Tamil and developed a proficiency in Prakrit owing to the impact of Buddhism and also because of the reason that Prakrit had secured the position of a *lingua franca* in South Asia and even in parts of South East Asia, particularly in matters of commerce and culture.

The group of three coins which could be ascribed to the chieftains of Naga lineage may be considered here first. The legend on the obverse of the first coin reads: "Cata Nagasa". Of "Cata Naga" is the literal meaning of this expression. The legend is in Prakrit and consists of two words *cata and Naka*. *Cata* may be considered as the personal name of the ruler who issued the coin. *Naka* is doubtless the name of an ethnic group to which he belonged. Such an understanding presupposes that the coin was issued by a ruler of Naga lineage. In Prakrit inscriptions this community is referred to as *Naga*. But in this coin the name appears in an altogether different form as *Naka*. The first letter is a cerebral that replaced the dental nasal of the

It maybe noted here that the Mahavamsa mentions that the Nagas were living in the island before the introduction of Buddhism. The notices in the chronicle presuppose that the Nagas were enthusiastic supporters of Buddhism.

Prakrit form. The second letter is the first guttural *ka*, which has replaced the guttural sonant *ga*. This phenomenon cannot be understood by those who are ignorant of 'Tamil -Brahmi. In the Tamil Brahmi records in Sri Lanka and South india this ethnic community is referred to as Naka and not in the Prakrit form as Naga.Vel Nakan meaning the chieftain of Naka lineage is a familiar expression in Tamil - Brahmi inscriptions found in the island. Once the casual termination is added to Naka it becomes *Nakaya*. Nevertheless in the attempt at Prakritization here the form Naka has been retained as found in Tamil - Brahmi inscriptions without any modification. It is significant that in this coin legend there is a confluence of the traditions of two languages: Prakrit and Tamil.

On the reverse side of the coin there is a figure of an animal that resembles a tiger or a leopard. Perhaps, there were some clans among the Megalithic folk who had these animals as their totemistic symbols.⁹ On a pillar installed as a Sivalinga in one of the shrines at Vantharumulai in the Batticaloa District of the Eastern Province there is a figure of a leopard along with expression *maninakan palli* engraved in Tamil - Brahmi characters of the second century B.C.¹⁰ It may also be noted that the images of tigers are found among the figures of animals engraved on Megalithic artifacts found in the Tamraparani

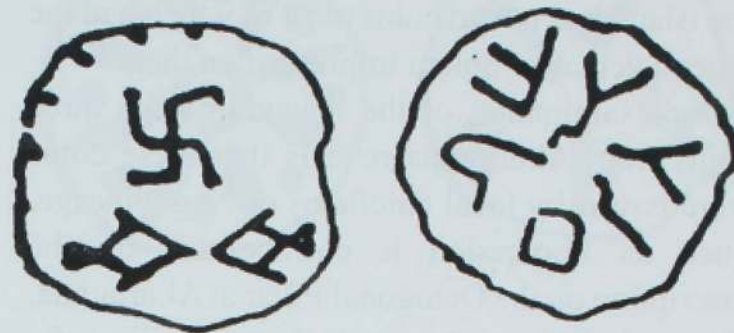
03. TISAPURA TADA NAKARASAN

In the hoard of coins from Akurugoda there was another coin that could be identified as that of a Naka chieftain. As the legend on the coin was not deciphered correctly hitherto by scholars its unique character was not highlighted. On the obverse there are seven Brahmi Letters within a circular rim. At the centre; on the reverse side, there is an image of a tortoise. The legend reads: cutasama Nakaha.

Hitherto scholars have identified the five letters as the components of the name Cutasamana. The occurrence of ka and ha, which are casual terminations at the end of the expression cannot be explained if we accept the construction cutasamana as the name of an individual. Only a single suffix in the form of a casual ending could be expected to have been added by the artisan working in the mint. Once the legend is reckoned as a combination of two proper nouns, Cutasama and Naka there cannot be problems in explaining the legend.

It translates, "of Cutasama(of) Naka (lineage). Such an understanding presupposes that Cutasama was the personal name of the chieftain who issued the coin and Naka was the name of his lineage (or ethnic group)¹¹. It is not necessary to repeat the arguments about the origin of Naka as it has been explained in connection with the first coin.

Attention has to be focused on the graffiti marks engraved at the centre on the obverse of this coin. They have the likeness of a scissor and a pincer. They suggest a close connection between the Nagas and the traditions of Megalithic culture. It is remarkable that they have a close similarity with the graffiti marks

4. PARATA TISAHA

found in Megalithic pottery. The appearance of the image of a tortoise is another unique feature of this coin. It appears in the inner circle the brim of which is embellished exteriorly with a uniformly patterned geometric design. The figure of the tortoise, which is regarded as an auspicious symbol has been found on Megalithic artifacts in the southernmost part of India.¹²

The third coin is of considerable importance as it highlights the vital role of the Nagas in developing an incipient form of political organization and the traditions of a synthetic culture. It is a worn out specimen with eleven letters on the obverse and some peculiar designs on the reverse side. The legend reads: tisapura tata a Nakaracan.¹³

This legend is a complete sentence in Tamil engraved in Brahmi characters. The first word tisapura is the name of a locality. The second word tata is the name of an individual. It could be the Prakritized form of the Tamil name Tat(t)an. The final part of the sentence could be considered as a combination of two words : naka and aracan.¹⁴ The principles governing combination of the two words has resulted in the form nakaracan¹⁵. As the confusion between the dental na and the alveolar Na is a characteristic of the Tamil language since ancient times it may be assumed that the dental n is indited here instead of the alveolar n, Tata a of Naka lineage was the ruler of Tisapura and was responsible for issuing the coin. It is interesting to note that aracan is the Tamil form of the Prikrit word raja, which occurs in the Brahmi inscriptions as the designation of chieftains. It has the same connotation as vel. The Naka rulers of Nagadipa

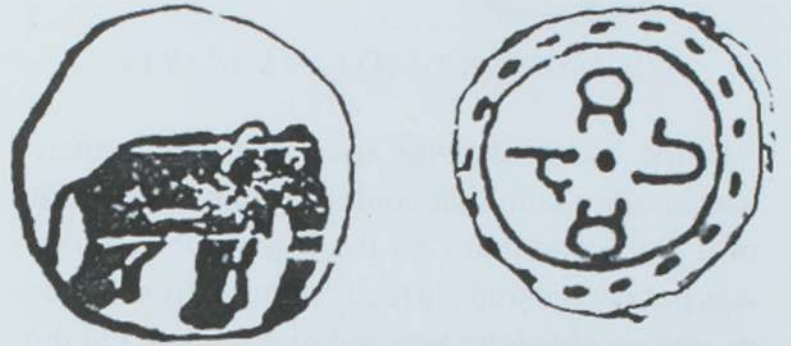
and other chiefdoms in the northernmost part of the island had issued coins most of which had the legend *velnakan polam* impressed on them.

Our examination of the legends on the three coins from Akurugoda reveals that these coins were issued by local chieftains of Naga lineage. Such an impression is corroborated by the Inscription on the Octagonal Pillar at Akurugoda, Tissamaharagama. It records the conversion of a prince of Naga descent who had the designation *uparaja* to Buddhism. Paranavitana's translation of the relevant portion runs: "I the prudent one, by name Naga, the *uparaja*, with the purpose of crushing false beliefs in the royal village went to the Buddha for refuge at the time of the vice - regency administered by me"¹⁵

Vice - regent is not a correct translation of *Uparaja*. Naga mentioned in this record cannot be considered as the deputy of any great ruler. The plausible explanation is that he was holding a position subordinate to that of a chieftain or *raja* who was probably still alive when the record was set up. The same information is recorded in the inscription engraved on the face of a boulder near the ruined stupa at the site of an ancient Buddhist monastery at Kirinda, about light miles south-east of Tissamaharagama.¹⁶ The correlated testimony of these two inscriptions reveals that *uparaja* Naga belonged to a family of Naga chieftains who were in authority over a chiefdom that included Akurugoda and Kirinda in the Magam Pattu of the Hambantota District. *Tisapura* mentioned in the legend on the coin of *Tata Naka* seems to have been the locality where its chieftains were residing. Another consideration that emerges from the evidence of these inscriptions is that the Naga chieftains of this principality were the adherents of non-Buddhist creeds before their conversion to Buddhism. The epigraphic records are in late Brahmi characters and because of that reason they could be assigned to the second or third century A.D. But the coin legends are in early Brahmi of the second and first centuries B.C. It is significant that there are no Buddhist symbols of any kind in the coins from Akurugoda. The symbols depicted on them suggest affinities with religious traditions of the

5. BARATHA
SAGARIKASA LENE

6. MAJJAIMAHA

7. GUTAHA

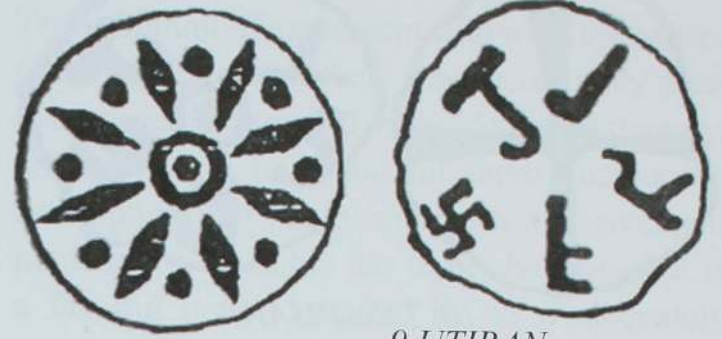
dominated by the *Baratas* who appear to have been a maritime community of South Indian origin who were engaged in seafaring activities: navigation, trade and fishing.¹⁷

They were in control of the pearl and chank fisheries on either side of the Gulf of Mannar. There are notices in ancient Tamil poems on the chieftains of the *Paratavar* some of whom were of a bellicose nature and defiant of the *Pandya* monarch.¹⁸

In the coin of *Barata Tisa* from Akurugoda there are figures of two fish and the *Svastika* symbol. The fish emblem suggests that *Tisa Barata* was the chief of a clan of people engaged in maritime activities. Besides, these two symbols establish an unmistakable connection between the *Baratas* and the cultural traditions of the Early Iron Age. As convincingly argued elsewhere, the impression that *Barata* is the Prakrit form of the name of a Tamil maritime community is

8. MALLAKA TISIHA

9. UTIRAN

confirmed by the contents of the Brahmi inscription from Duvegala, Polonnaruva.¹⁹ The text records the donation of Tisa, who was a Barata and a navigator (sagarika). The huge figure of a ship engraved on this particular inscription provides an indication that the Baratas were a maritime community living in the Sri Lanka - South India region.

The expression majimaha is engraved in four Brahmi characters on the obverse of the second coin of this category but there are no symbols here. There is a rather majestic figure of an elephant on the reverse. Ma(j)jhi was certainly a chieftain but there are no indications about the geographical location of his chiefdom. In Brahmi inscriptions there are several notices on persons who had the name Majhima. They had the designations upasaka, gapati, gamika and Asa adaka (custodian of horses).²⁰ One of them could be considered as a chieftain because he is referred to as raja. The image of an elephant on the reverse of this coin seems to suggest Naga affiliations. It is significant that many of the coins issued by the chieftains of Nagadipa had the figure of an elephant on the reverse side. It also appears as a device on the coins issued by the Pandyas in South India. Nevertheless, one should not come to the hasty conclusion that this particular chieftain had Pandya connections.

The word guf(t)aka is engraved in Brahmi on the obverse of another coin in this category. The implication is that this coin was issued by a ruler who had the name Gutta. There are three symbols juxtaposed between the letters: these are the svastika, the nandhipatha having the likeness of the Brahmi letter ma and the representation of a fish. On the reverse side there is a slender figure of a tusker and the nandhipada impressed over it. All the three symbols are

derived from the tradition of Megalithic pottery.

In the fourth coin there are six letters, which read malaka tisaha. The coin was therefore issued by a ruler named Malaka. His ethnic identity is not revealed. But the symbols depicted on the specimen suggest affinities with the traditions of Megalithic culture. There is a trident at the centre on the obverse; and on the reverse side there are three figures: a trident, a biforked instrument and another one resembling a sickle or hatchet. The appearance of the trident on either side may perhaps suggest an affinity with Saivism.

Group III

There are four coins in this group and all of them bear Tamil names engraved in Tamil - Brahmi characters: Utiran, Tasapijan, Kapati Katapa an and Md hacata an.²¹ The last letter is uniformly the Tamil Brahmi letter n (ன்). They are all Tamilised forms of Sanskrit names. In the last two items the masculine singular termination at the end of the name is written as a separate word. It is significant that such a practice is endorsed by the Tolkappiyam, the most ancient and comprehensive treatise on grammar, which could be assigned to the fourth or fifth century A.D.²²

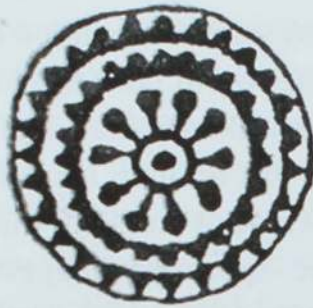
On the first of these coins there is an impression of the svastika symbol on the obverse and on the other side there is a floral design, which is a slightly modified version of the symbols of a similar kind found in Megalithic pottery. The svastika is not exclusive to Megalithic culture and it had close connections with the religious traditions of ancient South Asia. But the point that has to be noted here is that S. Parnavitana has identified it as a non-Brahmi symbol. Besides, it was used widely in Megalithic

10. TASAPIJAN

12. MAHACATTAN

11. KAPATI KATALAN

pottery. The implication is that the Svastika, which had Vedic origins had in the Early Historic Period, found was into the culture of Megalithic folk in the process of cultural synthesis.

The second coin in this group, which bears the legend tasapijan does not contain symbols that are worthy of notice. There is a circle with a dot at the centre on the obverse and on the reverse a crude representation of the sign of the cross.

The name Kapati Katap(p)an is impressed on another coin. A graffiti mark that could be recognized as the figure of an ear of corn is found on the obverse and an embellished floral design within two concentric circles enclosed by the circular rim are on the reverse side. The figures of the ear of corn and the floral design indicate the influence of the traditions of megalithic culture.

The name Mahacat(t) an in six Tamil-Brahmi characters is impressed on the obverse of the last item, of the group, and the svastika symbol is depicted at the centre. On the reverse side there is a figure of the peacock, which is unique to this item among the specimens from Akurugoda. The engraving of this figure maybe explained in two ways: It could he a totemistic symbol of the lineage to which Mahacattan belonged or else it could be the symbol of the cult of God Murukan or Kumara. The figure of a peacock carved in stone bearing the name Maninakan engraved on it has been discovered

from Kirimalai in recent years. Besides, the vel, which is a symbol of this particular cult has been discovered in a megalithic context at Kantharodai and a few other localities in Jaffna.

The conclusions that emerge from our examination of a few selected coins from Akurugoda may now be briefly formulated. These coins were issued by local chieftains who were conversant in two languages: Prakrit and Tamil. There is clear evidence of the use of two varieties of scripts: Brahmi and Tamil. Brahmi In spite of diversity and variations among them there is a thread of unity which is based on the use of graffiti marks characteristic of the cultural traditions of the megalithic folk. Some of the chieftains were of Barata or Naga lineage. That Naka chieftains were ruling a strip of territory including Tissamaharagama and Krinda is attested by two late Brahmi inscriptions.

It is relevant to consider here the contents of the short Tamil inscription incised in Tamil Brahmi. Characters on a rim of high quality Black and Red are pottery dish that was picked up during excavations conducted at Tissamaharama by a team led by H.J. Weisshaar and H. Shenk. "According to preliminary reports the inscribed dish was found in the earlist layer dated by D. Stratigraphy to around 200 B.C".²⁵

In this inscription there are two Tamil words engraved in Tamil-Brahmi characters. Some scholars have identified the words as tirali muri

by adopting the unusual method of reading the first word from right to left and the second word from left to right. The expression formed by the combination of the two words has been defined as “written agreement (muri) of the assembly.”²⁶ Although Mahadevan has endorsed both the reading and definition of the words there could objections to these on valid grounds. One of these is the unusual method adopted in reading the two words.

Usually in Brahmi inscriptions the letters of the words in a text are written from left to right. It is only very rarely that the text is written from right to left, One such instance is the inscription from Duvegala, which reads : barata sagarigas tisaha lent, “the cave of the mariner Tisa, the Barata.²⁷ But, in Sri Lanka, Brahmi inscriptions which are found in very large numbers, there is no evidence to show that one part of the text was written from left to right and the other in the reverse direction. Besides, the definition of tirali muri as written agreement of the assembly” cannot be substantiated with supportive evidence.

Generally, in both, the colloquial and literary forms of the Tamil language, the word muri has the meaning, “to break”, “a broken piece” and “a strip or piece”. It could be a piece of wood, or the bark of a tree or of a palm-leaf. Besides, there is no corroborative evidence to show that this word was applied to designate a compact or agreement in the early history of the Tamil language. If the first word is recognized as pulaiti , which has the connotation entrance, it may be assumed that the expression pulaiti-muri was the designation of the token for regulating ingress and egress from or into a locality. The vessel on which it was engraved probably contained tokens used for this purpose or ingress into a market. Those who controlled ports, ferries and markets collected tolls from passengers, seamen and merchants as according to circumstances. On the basis this explanation the particle of an earthen vessel on which this inscription was incised was in all probability a container of tokens for entry that had to be obtained by the payment of a fee. In this potsherd there are two letters, ழ (la) and... (ḡ) which are peculiar to

Tamil Brahmi. If agreement who were the parties to the agreement? If there was an assembly what was its composition and scope? As no satisfactory answers could be found for these queries the assumption that this presupposes an agreement made in the assembly has to be abandoned. It is a fanciful notion inspired by an inadequately developed lexicography.

If both words are read from left to right the text could be constructed as புழைதி முறி (pulaiti muri) The words pulai and -muri are lexical items that could be defined. Although the first one has an archaic character, it occurs in ancient Tamil literature and has the connotation entrance, gate or a point of access. The two words taken together seem to convey the idea that the earthen vessel was a container of tokens that had to be obtained for crossing passes from some authority for collecting tolls.

Notes and References

1. S.Pathmanathan, Ilnkait Tamilar Varalaru : Kilakkilankaiyil Nakarum Tamilum, Department of Hindu Religious and Cultural Affairs, Colombo, 2017, Pp ; S. Pathmanathan Yalppana, Iracciyam, Oru Curukha Varalaru. Kumaran Book House, Colombo, 1911, K.Indrapala, The Evolution of An Ethnic identity, The Sri Lankan Tamils, Sydney’ 2006.
2. A very large number of these coins were picked up at Kantharodai and other places but they have disappeared save for a very few specimens. No systematic effort was made to collect and conserve them in the institutions of the Departments of Archaeology and National Museums. It is regrettable that hitherto no one could decipher correctly the legends on them.
3. Osmund Bopearachchi and Rajah M.Wickremasinghe, Ruhuna, An Ancient civilization Revisted, Numismatic and Archaeological Evidence on Inland and Maritime Trade , Nugegoda, Sri Lanka, 1999; Osmund Bopearachchi, Harry Falk and Rajah Wickemasinghe, Earliest inscribed Coins, Moulds, Seals and Sealings from Tissamaharama, Sri Lanka, 2000.
4. Iravatham Mahadevan, Early Tamil Epigraphy, Revised and Enlarged Second Edition Volume I, Tamil - Brahmi Inscriptions, Central Institute of Classical Tamil, Chennai, 2014, p.44.
5. Commenting on these coins Iravatham Mahadevan says: “The lead coins with Tamil-Brahmi legends in the site vouch for the existence of a trade guild of Tamil merchants at Tissamaharagama in Southern Sri Lanka engaged in inland and maritime trade and functioning autonomously with powers to issue coinage or trade tokens from Akurugoda and Kirinde.

- “It is rather difficult to endorse these claims for a variety of reasons. Although there were associations of merchants in the South India - Sri Lanka region in the Early Historic period there is no archaeological evidence found in South India to suggest that these groups had issued coins. There is sufficient epigraphic evidence for the existence of a large number of chiefdoms, which had autonomous power, in various parts of the island during the Early Historic Period. In fact, chieftains of Naga lineage in the northern parts of the island had issued coins. Besides, the occurrence of the expression naka-aracan in one of the legends on the coins from Akurugoda is a decisive factor in identifying those who issued the lead coins discovered at Akurugoda were rulers of chiefdoms. Such an impression is supported by the evidence of Brahmi inscriptions from the same site and Kirinda S. Paranavitana, *Inscriptions of Ceylon (AIC), Volume I, Part II, Department of Archaeology, Colombo.*
6. S.Paranavitana, IC, 1970, P.Pushparatnam, *Ilinkait Tamilar Oru Curukka Varalaru, Tamil Educational Service*, Switzerland, 2017, p.32.
 7. Mahavamsa 1: 44-84
 8. S.Pathmanathan, *Ilinkait Tamilar Varalaru BC 250-AD.300, Department of Hindu Religious and Cultural Affairs, Colombo, 2017, “Tamil-Brahmi Inscriptions in Sri Lanka”, Kalaiquesari 2018, Pp 73-82*
 9. At the burial sites of Adichchanallur bronze figures of the buffalo, goat, sheep, cock, tiger, elephant and antelope have been found in a megalithic context in their native language. “K Rajan, V.P.Yathees Kumar, S.Selvakumar, *Catalogue of Archaeological sites in Tamil Nadu, Volume I, Heritage India Trust, Thanjavur, 2009, p.57.*
 10. S.Pathmanathan, *Ilinkait Tamilar Varalaru Kilakkilankaiyil Nakarum Tamilum, 2017, Pp.82-85*
 11. It is not correct to assume that Cuta is a Pali form of the Tamil word Cola, which is the name of a dynasty in South India. The Prakrit form of Cola is Coda as evident from Asokan inscriptions.
 12. It may be noted here that an excavation conducted at Adichchanallur “Yielded an oblique design made on the exterior shoulder portion of the urn representing a woman, a crocodile, a tortoise, a deer (or ram) and paddy (netkatir). These are considered auspicious and also as symbols of fertility. The representation of tortoise also predominates the square copper punch marked coins of the Pandyas”, K.Rajan, V.P.Yathees Kumar, S.Selvakumar, *Catalogue of Archaeological Sites of Tamil Nadu Volume I, p.57*
 13. S.Pathmanathan, ITC, 2006, Pp.XLII, XLII
 14. The Tamil words makan and aracan occur in a bilingual coin (Tamil and Prakrit) issued by one of the Satavahana kings. This particular coin reads: arakan-ku vacitti makan – ku tiru pulumaviku, “Of his majesty Pulumavi, the son of Vacitti (putra satakarni). Iravatham Mahadevan, *Early Tamil Epigraphy, Volume I, 2014, p.43.*
 15. S.Paranavitana, IC. Vol II, Part II. Pp.214.5.
 16. Ibid. In this Instance the word uparaja cannot have the connotation “viceroy”. Only the deputy of an emperor or the king of a large kingdom could be considered as a viceroy. Uparaja Naga was certainly not holding such a position. He was the heir-apparent to the rank of a chieftain (raja or vel) of chiefdom. Such an impression is confirmed by the evidence from coins and inscriptions from Akurugoda and Tissamaharagama.
 17. Sudharshan Seneveratna, *The Baratas: A case of community Integration in Early Historic “Sri Lanka” Festschrift 1985 – James Rutnam, Pp.49.57.*
 18. S. Pathmanathan, *Ilinkait Tamilar Tecavalamaikalum Camuka Valamaikalum, Kumaran Book House, Chennai-Colombo, 2002, Pp.334-5. Cu.Vittiyantan, Tamilar Calpu, (First Edition) Tamil Manram, Galhinna, 1954, Pp.188-191.*
 19. Sudharshan Seneveratne, “The Baratas : A case of Community Integration in Early Historic Sri Lanka”, *Festschrift 1985, James Rutnam Pp.49-87. P. Pushparatnam, Ancient Coins of Sri Lankan Tamil Rulers, Bhavani Patippakam 2002, Pp.52-52. Pp.49-87*
 20. The name Majhima cannot be considered as one that suggests affinities with the Pandyas who had the double carp (inaik kayal) as their dynastic emblem. In the Brahmi inscriptions there are notices on a large number of persons who had the personal name Majhima. Some of them had the rank of parumaka. A few of them had the designation gamika. There are also references to upasakas and gahapatis who had the name Majhima. S. Paranavitana, AIC, 1970, Nos: 894, 895, 896, 873, 881, 883, 886, 894, 895, 896, 943.
 21. Iravatham Mahadevan, *Early Tamil Epigraphy, 2014, p.65; P.Pushparatnam, Tolliyal Nokkil Ilinkait Tamilar Varalaru*
 22. An is a personal name gender suffix. There are instances when it is added in free form as in pana-an and kulal-an *Early Tamil Epigraphy, 2014, Pp.558.*
 23. P.Pushparatnam, *Pantaiya Ilinkaiyil Tamilum Tamilarum Kolumput Tamil Cankam 2001, Pp.30, 40, 42, 43, 44, 47, 48*
 24. Iravatham Mahadevan, *Early Tamil Epigraphy, 2014, p.44.*
 25. Ibid.
 26. Sudharshan Seneveratne has listed several other examples of such a phenomenon. Reference may be made to “The Baratas: A case of community Integration In Early Historic Sri Lanka, Festschrift 1966 – James Rutnam” Pp.49.57. He says: “If the Bata and the Barata represent the same, they seem to form the single largest group who caused their inscriptions to be written from right to left. The following records are cited as examples of texts which are written from right to left: IC Nos : 116, 310, 325, 374, 409, 441, 445, 502, 537, 671, 935, p.53

வாழ்வதற்கும் பொருள் தேவை வாழ்ந்ததற்கும் பொருள் தேவை

- ❖ ஜோதிட System
- ❖ எண் ஜோதிட System
- ❖ பெயரில் ஜோதிட System
- ❖ பெயர் ஒலி, அலை ஜோதிட System
- ❖ ஜெமோலொஜி System
- ❖ வர்மா தெரபி போன்றவைகள் மாற்றி அமைக்கலாம்.
- ❖ முழு குடும்பமும் மகிழ்ச்சி பெற .. Vaasthu System மூலமாகவும்,
- ❖ கற்கள் அணிவதன் மூலமாகவும் திருமண தடங்கள் நீங்க,
- ❖ கணவன் மனைவி ஒற்றுமையாக வாழ,
- ❖ வர்ம தெரபி மூலம் நோய்கள் தீர்க்க,
- ❖ பணத்தை தக்கவைக்க,
- ❖ கிட்னி, ஹார்ட் கேன்சர் ரகசிய தீராத நோய்கள்,
- ❖ கண்பார்வை கோலாறு,
- ❖ ஆண்மை பெண்மை குறை நீங்க,
- ❖ குழந்தைகள் கல்வியில் சிறந்து விளங்க,
- ❖ விளையாட்டில் வெற்றி பெற,
- ❖ ஜோதிட பலன் அறிய, பெயர் பலன் அறிய,

நீங்கள் வீட்டிலிருந்தபடியே எம்மிடம் தொடர்புகொண்டு பலன் அறிந்து பரிகாரம் மூலம் தீர்வு காணலாம். வாஸ்து விடயத்திற்கு வீட்டிற்கு விஜயம் செய்வோம். உங்களுக்கு இருக்கும் பிரச்சினைகளை நீங்கள் கூற வேண்டிய அவசியமில்லை. வீட்டை பார்த்தே நாங்கள் உங்களது பிரச்சினை கூறுவோம் பந்தயம் செய்து. வாழ்க்கையில் பெருமாற்றத்தை ஏற்படுத்தி தருவோம்.

எல்லா மதத்தினருக்கும் பொருந்தும்.

தொடர்பு கொள்ள நம்மை பெறுக.

பிரபல ஜோதிடர் மருதை பத்மராஜன்

இல. 784, 01/01, அளுத்மாவத்தை வீதி, கொழும்பு - 15.

Tel: 071 0114131, 077 3532293, 011 7221360

முழுக்குடும்பத்திற்கும் ஏற்ற அனைத்து வகையான தரமான ஆடைகளுக்கும்

JEYECHANDRANS

The Art of Fashion

Wellawatte / Pettah

194, Main Street, Colombo 11. Tel : 011 2448870, 011 2448860 | Skype : jeyechandrans555
433, Galle Road, Wellawatta. Tel : 011 4528435, 011 4528438 | Skype : jeyechandrans888

Printed and Published by Express Newspapers (Ceylon)(Pvt.)Ltd, at 185, Grandpass Road, Colombo-14, Sri Lanka.